ENIGMA

91 ENIGMA Z ENIGMA Z ENIGMA Z

DICK SARIGAN
AFACEREA SKYJACK

Editor: Zamfir M.Rusu
Coperta: EDITURA Z 2000

Copyright © Toate drepturile asupra acestei
versiuni aparţin EDITURII BOGDANA

EDITURA BOGDANA – Bd. Nicolae Titulescu, nr. 163,
bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, Bucureşti
Tel+Fax 223 42 46
223 42 61
222 45 24

Comenzile se primesc la adresa editurii Bucureşti.

Redactor: Adriana DIACONESCU
Tehnoredactor: Vivi LUNGU

Printed in Romania
grupul draqo print
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureştl, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

DICK SARIGAN

AFACEREA SKYJACK

Traducere de
Nicolae Constantinescu

EDITURA BOGDANA

Puteți comanda orice carte apărută la Editura Bogdana, decupând cartea poştală aflată la sfârşitul acestui volum. Taxele poştale sunt gratuite.

CAPITOLUL I

Mă numesc James Morgan şi am treizeci şi opt de ani. De profesie – negociator de contracte; de înclinaţie – aventurier. Glumesc, firește, dar e adevărat. Sunt un galez bine făcut. Am toţi dinţii în gură şi tot părul care a început să încărunţească pe la tâmple. După faţă, unii ar zice sunt marinar sau docher. Din motive care îmi scapă, sexul frumos este încă foarte interesat de mine.

*

* *

După ce mi-am terminat serviciul militar de pilot de vânătoare, am fost convins că poate să existe şi o viaţă mai liniştită. Mi-am încercat mai întâi şansa la New York, la publiciştii de pe Madison Avenue. Muncă originală, tonică, bine plătită, deşi uneori sezonieră. Întâlneşti acolo fetele cele mai senzaţionale şi mai provocatoare din oraş. Dar vicepreşedinţii care păreau să ia totul în serios şi clienţii capricioşi m-au descurajat să-mi fac din asta o carieră.

*

* *

Într-o zi, am subînchiriat apartamentul meu de la New York şi am plecat în Arizona, unde urma să fac pe pilotul de încercare. Când am împlinit treizeci şi cinci de ani, mi s-a dat

de înțeles că aș servi mai bine interesele companiei ca negociator de contracte. Și așa am intrat în contact cu personalități politice americane și șefi de tinere state cuprinse de febra creșterii economice.

Pentru una dintre „negocierile mele", în urmă cu doi ani, mi s-a oferit drept primă o vilă pe malul mării – mică dar confortabilă – pe insula Hydra, în Grecia. Mai târziu, am cumpărat la Beirut o garsonieră la mansardă, cu fața spre mare. Am un Jaguar 318 și un Mercedes cu care am câștigat vreo șase trofee la diferite raliuri. Pe scurt, chiar dacă nu-mi iau la fiecare cincisprezece zile salariul de pilot, am totuși cu ce să duc o viață corectă.

Luam micul dejun în sala de mese a hotelului când a apărut Clavel.

— Bună, Jack! Cum mai merge treaba?

Nu arăta foarte bine la față. Era palid și avea ochii roșii. Se așeză pe scaun oftând. Mi s-a părut mai epuizat ca altă dată, după șaisprezece raiduri consecutive în Coreea.

Totuși, totul în el trăda imensa avere strânsă de-a lungul atâtor generații. Costumul avea o croială impecabilă. Pe inelarul de la mâna stângă avea un inel cu sigiliul familiei Clavel, care luase locul verighetei pe care o mai purta încă la ultima noastră întâlnire.

— Merge bine, pretinse el.

Nu puteam să nu-l compar pe omul din fața mea cu locotenentul Clavel pe care îl cunoscusem la pușcașii marini. Îmi aminteam cât de mult îmi displăcuse la sosirea lui la Seul, după ce terminase școala de aviație. Poate că și acum ar fi fost tot acolo dacă n-ar fi existat năzbâtiile cu nevasta comandantului. Bătrânul Clavel ar fi putut să aranjeze și chestia asta, cerând și obținând mutarea comandantului. Dar Jack, care se plictisea, ceruse să plece în Coreea și, astfel, avusesem de-a face cu el.

Jack a participat la toate misiunile mele. Era docil, dar prudent, ceea ce mi s-a părut cam suspect. Într-o zi, avionul lui a fost lovit și a reușit să sară, dar parașuta i s-a agățat într-un

copac. Am făcut în aşa fel încât să aterizeze în apropiere şi am ajuns la el. N-a ştiut niciodată că mă temeam să-l las să fie capturat de unul singur dė coreeni. Credeam că o să vorbească prea mult. În realitate, după ce am fost amândoi făcuți prizonieri şi am fost interogați, Jack a dat dovadă de o forță de caracter nemaipomenită.

Trei luni mai târziu, în cursul evadării noastre, eram serios handicapat din cauza unei răni la genunchi, dar el m-a pansat şi m-a cărat atâta cât a trebuit, practic până la bază.

De atunci, am fost ca doi frați. După Coreea, am fost deseori împreună în călătoriile de afaceri unde el reprezenta interesele tatălui său. În afara puțurilor de petrol din Texas, bătrânul Clavel avea concesii petroliere în Arabia şi, în timpul liber, se ocupă şi de plantația din Hawaii, unde lucrează vreo opt sute de autohtoni.

Deşi chestia asta mă jena, l-am întrebat:

— Ce mai face soția ta, Jack?

— Am divorțat.

— Îmi pare rău, bătrâne...

— Oh, n-au fost victime!

Şi-a împreunat mâinile şi m-a privit drept în ochi. Am presimțit că se pregătea să discute despre afaceri.

— Îți amintești de ultimul contract pe care l-am negociat împreună la Beirut?

Am dat din cap şi am continuat să mestec.

— Cât te-a plătit tata atunci?

— Cincizeci de mii, am răspuns între două înghițituri.

— Azi îți propun dublu. O sută de mii de dolari dacă reuşeşti.

Se referea numai la mine, nu la amândoi. Îi încredința tatăl său mai multe responsabilități sau acționa de unul singur? Nu era momentul să pun întrebări, dar aveam să aflu până la urmă. De altfel, nu avea importanță, dolarii fiului făceau tot atât cât şi ai tatălui.

— Te interesează?

— S-auzim.

— Ai citit ziarele din ultima vreme?

— Da. De ce?

— Probabil că ai constatat că s-au înmulțit deturnările de avioane cu destinația Orientul Mijlociu.

— Știu, mă obligă meseria.

Clavel se foi pe scaun și parcurse cu privirea terasa scăldată de soare. Continuă cu o voce ezitantă:

— Ei bine... unul dintre aceste avioane, cel al companiei Swissair, transportă... adică transporta... bani aparținând familiei Clavel. Îi transferam din contul nostru dintr-o bancă elvețiană la New York.

— Neplăcut, zic eu. Dar de asta trebuie să-și facă griji compania de asigurări, nu tu.

— Nu există nici o asigurare.

— Glumești!

Nu glumea. Între două îmbucături, l-am întrebat:

— Cât?

— Un milion de dolari.

— Jack, nici o bancă din lume nu autorizează transportul unei aștfel de sume fără asigurare.

— Știu, zise el jenat... Eu am făcut-o. În mod oficial, acei bani nu erau acolo. N-ar fi trebuit să existe.

— M-am prins.

În timp ce-mi sorbeam cafeaua, creierul îmi funcționa cu mare repeziciune. Prin minte îmi treceau nume și fețe de cunoștințe, ca și de prieteni.

— Jim, continuă el, acești bani ne erau aduși de unul dintre curierii noștri într-o simplă servietă-diplomat. Procedeul poate să pară stupid, dar îl mai folosisem... Te interesează? adăugă el după ce aruncă o privire în jur.

Mi-am zis că o astfel de afacere cerea multă abilitate, ca să nu se transforme într-un dezastru.

— Știi cumva dacă banii mai sunt în avion, alături de acei tipi care se topesc sub soarele deșertului?

— Nu. Furierul nostru, Fritz Kasper, care este de naționalitate germană, este prizonierul fedainilor, probabil la bordul avionului. Dar, după informațiile primite alaltăieri,

Fritz a reuşit să transmită valijoara dincolo de liniile fedainilor, în Iordania. Acum ar fi la adăpost la Sadek, acel om de afaceri, prieten al familiei noastre şi asociat cu tatăl meu. Putem avea încredere în el. Mai rămâne de pătruns în Iordania, de recuperat banii şi de a-i repatria discret în Europa.

— Pare destul de simplu, dacă e vorba de Sadek.

— Nu chiar, Jim, nici chiar cu sprijinul relaţiilor tale de-acolo nu e simplu. Fedainii şi armata regală iordaniană sunt gata să se încaiere. În acest caz, vor urma un război civil şi o situaţie haotică. Dacă accepţi propunerea mea, va trebui să faci în aşa fel, încât să scoţi clandestin acest milion de dolari din Iordania şi să-l depui pe numele meu la o bancă din Zürich. Atunci vei avea dreptul să-ţi primeşti partea, adică zece la sută net.

Era tentant. Foarte tentant. Jack ghici că muşcasem din momeală şi vru s-o facă mai atrăgătoare.

— Mai sunt şi cheltuielile, Jim. O treabă de felul ăsta te poate pune în situaţii fără ieşire şi, în astfel de cazuri, numai banii te pot salva, ştii asta la fel de bine ca mine. Am, deci, de gând să-ţi dau imediat două mii de dolari. Ăştia vor fi banii tăi de buzunar pe care îi vei cheltui după cum crezi de cuviinţă, fără să dai socoteală despre ei.

Jack scoase discret un plic din buzunarul interior al hainei şi îl împinse uşor spre ceaşca mea de cafea.

L-am lăsat să-mi aştepte răspunsul. Treaba era grea, dar trebuia să accept. Jack era prietenul meu cel mai bun, aveam încredere în el. Afacerea asta avea să-mi procure banii de care aveam nevoie şi emoţiile pe care le doream.

De o săptămână, deturnările de avioane ocupau prima pagină a ziarelor. În faţa pretenţiilor fedainilor, guvernele europene erau nedecise, iar Israelul era împotriva oricărui compromis. Situaţia părea cel puţin precară. Fără a mai pune la socoteală tensiunea între iordanieni şi fedaini, care risca să facă explozie ca un butoi cu pulbere. Trebuia să acţionez repede. Ameţit puţin de perspectiva care mă aştepta, am băgat în buzunar cei două mii de dolari.

— De acord, Jack. Mă voi duce să vorbesc cu tatăl tău.

— Nu!

Vorbise foarte tare. Se uită în jurul lui, temându-se ca nu cumva să atragă atenţia, dar nimeni nu îi acordase vreo privire.

— Povestea asta i-a provocat multe griji. Mi-a dat mână liberă.

Se destinse şi zâmbi. Acceptarea îi aducea o uşurare vizibilă. Se uită la ceasul de la mână:

— E ora prânzului. Ce-ar fi să bem ceva? Te duc să vizitezi insula.

Maşina lui, un Ferrari, demară în trombă şi, în afara câtorva puncte întrezărite la viraje, n-am văzut mare lucru din insulă, până în momentul în care Jack a parcat automobilul în faţa unui bar cu terasa spre malul mării.

Am comandat băuturile. Jack zâmbea. I-am urmărit privirea şi am zărit două indigene cu sânii goi şi mers legănat.

— După câte văd, Clavel, eşti la zi cu apetitul amoros!

— Da. Probabil din cauza climei din această insulă.

Nici nu putea să spună altceva. Totdeauna simţise nevoia să atribuie isprăvile lui amoroase unei influenţe exterioare, mai mult sau mai puţin misterioasă. În Coreea, de vină erau peştele şi orezul. La Beirut, vinul de smochine. În Texas, ardeiul iute. La New York, metroul... să înţeleagă cine poate! Femeilor le plăceau la nebunie aceste copilării. Iar eu, lângă el, mă simţeam întinerind.

CAPITOLUL II

Era cald la bordul bimotorului Cessna, dar nu era decât o vagă idee faţă de temperatura care mă aştepta pe solul iordanian, unde acum era perioada cea mai fierbinte a anului. Avionul fusese închiriat la Beirut, zborurile comerciale spre Iordania fiind mai sigure.

Era ora douăzeci şi trei şi treizeci de minute. Zburam la o altitudine de aproape patru mii de metri, înconjuraţi de un întuneric aproape total. Nu străluceau decât luminile roşiatice ale tabloului de bord din cockpit. Un vânt destul de puternic ne dădea impresia că ne deplasăm într-o maşină veche, pe un drum plin de hârtoape.

În momentul în care, după calculele mele, ar fi trebuit să ajungem fără întârziere, pilotul păru că-mi ghicească gândurile şi mă anunţă:

— În curând aterizăm, domnule Morgan.

Într-adevăr, avionul atinse în curând solul, condus cu o mână de maestru. Asta constituia un adevărat compliment, fiind spusă de mine care făcusem nenumărate misiuni ca pilot.

Sadek se afla acolo ca să mă primească la coborârea din avion. După ce-mi strânse mâna după moda occidentală, mă îmbrăţişă cu căldură, după cea mai bună tradiţie a Orientului Mijlociu. În spatele lui, ne aştepta o maşină lungă şi neagră, ultimul tip de vehicul imperial, cu şoferul la bord. Sadek m-a invitat să urc şi am pornit spre proprietatea lui.

Drumul era jalonat de carcasele calcinate ale unor maşini americane şi alte epave care dovedeau realitatea conflictelor

şi a luptelor, a căror ştire se lăfăise pe prima pagină a ziarelor din ultimele zile. În oraş nu era aprinsă nici o lumină; abia dacă zăreai lucirea unei lumânări în câteva case împrăştiate pe drumul de ţară.

Zgomotul celor trei jeep-uri blindate din faţa noastră şi a celorlalte trei care veneau în urmă se amesteca cu şuieratul vântului cald, dând naştere unui acompaniament sinistru.

Sadek, a cărui influenţă contribuise puternic, în cursul ultimilor douăzeci de ani, la orientarea politică a Orientului Mijlociu, trecea acum printr-o criză gravă, şi eram uimit că totuşi găsea timp şi mijloace să se ocupe de afacerile lui Clavel.

Aşezată lângă portieră, gazda mea urmărea cu privirea peisajul. Nu deschisese gura de când părăsisem aeroportul şi am considerat că era bine să-i respect tăcerea.

Am ajuns curând pe domeniul lui Sadek, care se întindea pe vreo şase sute de hectare la marginea capitalei. Era în întregime înconjurat de un gard electrificat, înalt de patru metri.

Maşina ajunse în faţa unei porţi enorme de fier forjat, într-un stil vag baroc, care se deschise automat ca să ne lase să intrăm. De fiecare parte a portalului, se aflau şase oameni înarmaţi cu pistoale-mitralieră.

Intrarea reşedinţei şi aleea care ducea la ea erau scăldate în lumină. Clădirea principală era flancată de altele două mai puţin imporante, în spatele cărora, la aproximativ cinci sute de metri, se întindeau la nesfârşit grajdurile faimoşilor cai arabi ai lui Sadek.

Am fost salutaţi la sosire de mulţi servitori, ale căror feţe îmi erau familiare, în majoritate, de la ultima mea vizită. Am remarcat şi un bărbat cu părul cărunt şi buclat, îmbrăcat elegant, şi m-am aşteptat să-mi fie prezentat, dar Sadek a trecut prin faţa lui fără să se oprească. Bărbatul m-a urmărit cu o privire atentă, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească unde ne mai văzusem.

— Fiul meu Karim se află în valea Iordanului, la vreo patruzeci de kilometri de-aici. Acolo există o altă crescătorie

reputată pentru caii pur-sânge. L-am trimis acolo pe Karim ca să vadă dacă proprietarul n-ar dori s-o vândă. O mare parte a exploatării a fost distrusă în urmă cu o lună de un incendiu, după un raid al aviației israeliene. Se pare că a servit ca bază de operațiuni aeriene împotriva Israelului. Karim ar trebui să fie înapoi mâine dimineață. L-am anunțat că vii.

— Cred că fedainii au dat piept cu armata regală foarte aproape de-aici, cu foarte puțin timp în urmă. Crezi că pot să-ți facă necazuri?

— Posibil. Dar ferma e bine păzită. Când ai venit, n-ai văzut decât doisprezece dintre oamenii mei. La fiecare o mie cinci sute de metri, pe toată lungimea gardului electrificat, există un post de gardă, legat prin telefon de armureria generală. E imposibil să ajungă cineva până la casă. Vrei să bei ceva, domnule Morgan?

— Bucuros.

— Am un lichior turcesc numit „Jahilla". E făcut pe bază de curmale, de nuci de cocos, de rachiu şi de o varietate de struguri care e cultivată doar în această regiune a lumii. Vrei să guşti?

— Cum aş putea să refuz, după o astfel de prezentare?

Clavel îmi spusese că Sadek era cunoscător în multe alte domenii, pricepându-se şi la femei. N-aş fi fost, deci, surprins să aflu că în acel moment, în locuința lui cu treizeci de camere, găzduia în secret câteva dintre cele mai voluptuoase frumuseți din Orientul Mijlociu.

— Ce mai face Karim? Când am fost ultima oară, încă mai mergea la şcoală.

— Fiul meu a devenit un adevărat bărbat, Morgan. In plus, are capul plin de idei naționaliste şi socialiste... Karim e tânăr, clocotitor, emotiv, puțin cam extremist. Ar vrea ca totul să se schimbe într-o zi şi, dacă în acel moment va ocupa locul meu, după cum doreşte, vom avea aici doar dezordine şi haos.

„Dar ce altceva aveți?" mi-am zis în gând. Sigur, îl cunoşteam pe Karim ca pe un adolescent inteligent, foarte sensibil, cu o educație strălucită. În perioada ultimei mele călătorii, era foarte întristat de moartea recentă a mamei sale,

moarte pe care tatăl său o serbase prin orgii, în loc să poarte doliu.

— Nu i-am spus lui Karim motivul vizitei tale. Nu vreau să spun că nu-l cunoaşte, căci am constatat că, chiar şi în afacerile mele cele mai discrete, au răsuflat unele lucruri, iar fiul meu este unul dintre primii beneficiari ai acestor indiscreţii.

— Ar exista vreun inconvenient să ştie pentru ce mă aflu aici?

— Poate.

Nu mă aşteptam la atâta distanţă şi neîncredere între tată şi fiu. Ba chiar mă gândisem să contez pe Karim la greu. De ce nu-mi spusese Jack nimic despre asta? Am schimbat înadins subiectul:

— Să vorbim despre bani. Ştii că obiectivul meu este să-i duc în Elveţia în cel mai scurt timp. Presupun că îi ai aici, în casă?

— Oh, nu! Dar sunt într-un loc sigur, şi vor fi aduşi aici mâine dimineaţă. Banii lichizi nu pot fi transportaţi decât cu cea mai mare discreţie şi sub supravegherea constantă a unui om sigur şi competent ca tine. Ţi-a făcut vreo sugestie Jack?

— Nimic valabil.

— Chiar eşti gata să-ţi asumi un risc atât de mare?

— Accept riscuri proporţionale cu onorariul, şi în cazul de faţă merită să risc.

— Te admir, Morgan. Ar fi mai bine să reluăm această discuţie mâine dimineaţă.

— OK.

Somnul m-a luat abia la prima geană de lumină, după ce am întors situaţia pe toate feţele. Simţeam că mi se ascunde ceva.

CAPITOLUL III

Aş fi zis că cineva m-a lovit cu ciocanul în cap. M-am trezit tresărind. Cineva bătea cu putere în uşa pe care, contrar obiceiului, o încuiasem. Soarele invadă încăperea, puternic, prea violent pentru ochii mei obosiţi de un somn destul de prost. Am tras în grabă draperiile şi, cu un pas ezitant, m-am dus să deschid uşa. Karim zâmbea cu toată gura şi îmi aducea o tavă enormă pe care se afla dejunul.

— Gata de masă? întrebă el vesel.

— Imediat! Auzi, de unde ştii regimul meu personal?

Pe tavă se aflau un pahar mare cu suc de portocale, patru ouă ochiuri, opt felii de bacon, două felii de pâine cu unt şi o cafetieră.

— Vorbeşte-mi despre tine, Karim, am zis, îndreptându-mă spre sala de baie ca să mă spăl pe dinţi.

— O duc foarte bine şi sunt foarte ocupat.

— De studiile de inginer?

— Nu. Nu ştii că ne aflăm în plin război?

Ai fi zis că-mi anunţa o petrecere a cărei perspectivă îl exalta.

Sadek avusese dreptate, nu mai era un adolescent. Era mai puţin corpolent decât mine, dar mai înalt; acum avea pieptul şi umerii mai laţi.

Când m-am întors în cameră, turnase cafea şi bea şi el. Mirosul dejunului mi-a stârnit apetitul. Totul era pe gustul meu.

— Ce te aduce în Iordania, James? întrebă de data asta serios.

— Sunt în vacanţă.

Mințeam fără convingere.

— Haide, nu mă trata ca pe un copil. Nimeni nu-şi petrece vacanța într-o țară sfâşiată de revoluție.

— Eu nu sunt ca toată lumea. Am nevoie de aventură şi de senzații, aşa cum ceilalți au nevoie de mâncare şi de somn. Dar sunt flatat că ți-ai amintit de meniul meu favorit. Mulțumesc.

— Imi amintesc de tine ca de un prieten, James. N-am uitat cât de bun ai fost cu mine cu ocazia ultimei tale vizite.

— Să nu vorbim de prietenie la trecut, Karim. Sper că încă mai suntem buni prieteni.

— Asta speram şi eu. Dar trebuie să ştiu adevărul, James. Te afli aici pentru ostatici? Să ştii că tot voi afla, chiar dacă nu-mi spui.

— N-am nici o legătură nici cu ostaticii şi nici cu politica internațională. Mă aflu în misiune confidențială şi deocamdată nu pot să spun nimic mai mult. Am promis celor care m-au angajat că nu vor şti motivul decât persoanele direct implicate. Înțelegi?

Speram că va înțelege.

— James, nu va mai dura mult. Orice se poate întâmpla de la o zi la alta. Am încercat cu disperare, de luni de zile, să-l fac pe tata să se întâlnească cu unii dintre prietenii mei care ar putea să intervină ca intermediari, dar a refuzat. Trăim în aceeaşi casă, dar suntem străini unul pentru altul.

— Cine e bărbatul acela cu părul cenuşiu, elegant, îmbrăcat în costum de mătase neagră?

— A sosit acum o săptămână. Oricât de ciudat poate să pară, nu ne-am vorbit niciodată. Mă evită. Dar l-am văzut deja şi prezența lui nu mi se pare de bun augur.

— Ai vorbit cu tatăl tău despre el?

— Da, dar n-am obținut un adevărat răspuns. Puțin după aceea, tata m-a trimis de-aci pentru trei zile, sub pretextul de a mă ocupa de una dintre afacerile lui, dar sunt convins că a vrut să mă îndepărteze. Să ştii, James, că nu vreau să i se întâmple ceva rău tatălui meu. Deşi departe de a fi perfect,

este atât de devotat familiei regale, încât şi-ar sacrifica şi viaţa pentru ea. Dacă măcar ar fi de acord cu un compromis...

— Eu nu m-aş îngrijora, Karim. Tatăl tău are multă influenţă şi a câştigat respectul ţărilor occidentale, mai ales a ţării mele.

— Ne revedem jos, James, ne aşteaptă tata.

Karim părea descurajat. Era clar că explicaţiile pe care i le dădusem – de altfel, nu prea clare – despre motivul venirii mele nu-l satisfăceau.

Dar de ce era atât de doritor să cunoască motivele prezenţei mele în Iordania? Cum ar fi fost în măsură să organizeze o întâlnire între tatăl său şi reprezentanţii Rezistenţei palestiniene? Era doar un intermediar... sau mai mult decât atât? Ce voia să spună când mă asigurase că, oricum, va descoperi adevărul, şi cum avea să procedeze?

Toate aceste întrebări şi impresia că mi se ascundea ceva mă făceau nervos şi încordat. Aveam mâinile asudate. Am făcut un duş şi m-am îmbrăcat. Pistolul meu se afla sub cheie în valijoara-diplomat. La început, aveam intenţia să-l port abia după ce părăseam domeniul lui Sadek, dar, răzgândindu-mă, mi-am scos haina, mi-am fixat tocul de piele şi am pus în el pistolul, a cărui prezenţă la subsuoară mi-a redat puţină încredere.

Obişnuit să adulmec primejdia, ştiam că evenimentele se vor precipita foarte curând. Am simţit nevoia să plec imediat spre Zürich, fără să aştept explozia iordaniană, anunţată cu titluri enorme şi sinistre în *Herald Tribune* de acum două zile, care stătea mototolit pe tava adusă de Karim.

CAPITOLUL IV

Părăsind camera, am observat o umbră pe culoar. Mi-am spus că, în mod sigur, eram agitat şi suspicios: era vorba, fără îndoială, de o servitoare care se ocupa de treburile ei cotidiene. Cu toate acestea, ajuns la mijlocul scărilor, am ezitat – am aşteptat aproape un minut – şi apoi m-am întors încet; am ajuns la timp ca să-l văd pe omul cu părul cenuşiu ieşind din camera mea. Lăsând uşa deschisă, a străbătut rapid culoarul şi a dispărut în altă încăpere. Dintr-o singură privire, am observat că nimic nu fusese deplasat sau deranjat. Am coborât din nou scările după ce, de data asta, am închis uşa cu cheia.

Din bibliotecă se auzeau exclamaţii. Crezând că este nepoliticos să intru acolo în acel moment, am aşteptat. Părea să fie o ceartă între Sadek şi Karim, dar vroiam foarte mult să ascult. Tăcură brusc şi am auzit trântindu-se o uşă. Am ciocănit. Sadek mi-a spus să intru. După expresia feţei sale am putut să văd că se înfruntaseră încă o dată. Simţind că îl observam, Sadek simulă veselia.

— Ai dormit bine, Morgan?

— Da, i-am răspuns eu politicos.

— Lui Karim îi pare rău că n-a putut să-şi ia la revedere. A trebuit să plece foarte repede.

Auzindu-l pe Sadek, era puţin probabil să am ocazia să-i revăd fiul înainte de plecare. Am constatat, de asemenea, că nu părea mai dispus ca ieri să fie sincer cu mine, lucru ce era regretabil, căci aveam foarte multe întrebări... şi suspiciuni.

— Ai luat masa de dimineață? continuă el pe un ton cordial.

— Karim a fost amabil şi mi-a adus tava în cameră.

— Te iubeşte mult, Morgan, şi sunt sigur că ştii asta.

— Karim doreşte foarte mult să te ajute.

Sadek, care urmărise pe fereastră pe unul dintre antrenorii săi ocupat cu dresajul unui cal, se întoarse brusc, roşu la faţă de mânie:

— Morgan, azi aveam de gând să-şi arăt ferma, dar ceva neprevăzut mă obligă să lipsesc. Sper că n-ai să te plictiseşti în acest timp, şi regret că fiul meu nu mai este să-ți țină companie.

„Şi eu regret", gândii eu.

— Poate îți mai aminteşti de Rahman, continuă Sadek. Va avea grijă să nu-ți lipsească nimic. Dacă vrei să te plimbi pe domeniu, va pune şeaua pe un cal. Ți-aş cere numai să nu ieşi de pe proprietate şi să nu te apropii de gardul împrejmuitor. Scuză-mă, dar trebuie să plec. Mă voi întoarce înainte de căderea nopții.

— Speram să plec astăzi. Cu cât întârzii mai mult, cu atât mai mult risc să fiu recunoscut.

— Înțeleg. Dar, presupunând chiar că nu aş avea această afacere urgentă de aranjat, tot n-ai putea pleca astăzi. Banii nu sunt aici. Nu pot fi retraşi decât în mod discret, astfel încât să nu fie trezită nici o suspiciune. Îți promit că, imediat ce-i voi primi, vei putea pleca. Înțelege-mă, Morgan, securitatea ta personală ne interesează la fel de mult. Acum, scuză-mă, trebuie să plec: sunt deja în întârziere.

— Incă o singură întrebare. Cine e acel bărbat cu părul cenuşiu pe care l-am văzut la venire?

— Nu ştiu la cine faci aluzie. Face parte din personal?

— N-are alura unui servitor. Purta un costum de mătase neagră cu mâneci brodate. Ar trebui să ştii despre cine vorbesc. L-am surprins scotocind în camera mea azi de dimineață, dar nu ştie că l-am văzut.

— Serios? Nu voi tolera nici unuia dintre servitorii mei un asemenea comportament. Îți dau cuvântul meu că, imediat ce

mă voi întoarce, mă voi ocupa de acest lucru, iar bărbatul va fi concediat dacă e vinovat. Acum trebuie să plec.

Sadek mințea din nou, dar ce puteam să fac? Eram în această casă un invitat sau un prizonier? Oricum, nici cu toate autorizațiile din lume nu puteam părăsi proprietatea, înainte de a intra în posesia banilor.

Aproape de ora cinei, Karin apăru la volanul jeep-ului său, urmat îndeaproape de tatăl său. Toată lumea se adună în somptuoasa sală de masă, uimitoare atât prin mobilă, cât şi prin argintărie.

— A fost o zi dificilă la palat. Guvernele britanic, german, elvețian şi american ne cer insistent să fim atenţi la securitatea ostaticilor şi să le obținem imediat eliberarea. Or, deşi tancurile noastre au înconjurat avioanele, avem mâinile legate: gherilele palestiniene au montat bombe la bordul aparatelor şi ne amenință că le vor arunca în aer, cu tot cu pasageri, dacă trupele noastre nu se vor retrage.

Sadek îşi sterse fruntea şi oftă.

— Toate aceste lucruri ne dezonorează țara şi ne discreditează cauza în fața Israelului, duşmanul nostru adevărat.

— Îți închipui că nu sunt de acord, tată, interveni Karim.

Făcu o mică pauză, după care continuă:

—Timp de douăzeci şi doi de ani, sute de milioane de palestinieni au trăit în suferință şi lipsiți de toate, simpli pioni pe eşichierul politic. Mai multe milioane dintre ei au murit de foame şi de boală. Nimeni n-a vorbit de ei, nici măcar un ziar nu s-a străduit să vorbească despre ei. La strigătul lor de dreptate, lumea s-a făcut că nu aude. Or, iată că astăzi, pentru că 'o mână de europeni au căzut în cursă, lumea întreagă se ridică, se interesează şi strigă răzbunare. Este foarte bine. Era timpul ca cineva să ne cunoască existența.

Karim se opri gâfâind. În tot timpul acestei tirade, tatăl său se mulțumi să-l privească cu un zâmbet abia schițat.

— Dumneata, domnule Morgan, înțelegi ce vreau să spun, adăugă Karim.

Era prima oară când asistam la începutul unei discuții între ei. Dar, deşi erau şi unul, şi celălalt extrem de tensionați, Sadek nu era omul care să accepte o discuție deschisă în prezența unui străin.

Deodată izbucni un foc de artilerie, umplând camera cu un ecou zgomotos.

— Toți sub masă! am strigat eu.

Înainte ca vreunul dintre noi să se poată mişca, o explozie bubui ca un tunet, şi sala a fost cufundată într-un întuneric total. La mai puțin de un minut după aceea, zgomotul unui schimb de focuri susținut răsună în fața casei. Servitorii intrau, ținând în mână torțe electrice, care, în teroarea care-i înconjura, aruncau pe fețele lor umbre fantastice. Aerul din sală, invadat de praf, devenea irespirabil şi ne făcea să tuşim. Mi-am scos pistolul automat de calibru 38 şi am luat lampa unui servitor.

— Karim, ia şi tu o lanternă şi să ieşim să vedem ce se întâmplă.

Afară, focurile de armă încetaseră. Limuzina lui Sadek explodase. Carcasa răsturnată, distrusă, arsese aproape în întregime. Am alergat către poarta cea mare de la intrare. Karim, care mă urma, se opri brusc cu ochii fixați în pământ. Apoi îndreptă către mine o față îngrozită, se înclină şi începu să vomite. M-am apropiat de el ca să văd ce îl tulburase atât de mult. Era un adevărat masacru: doi dintre gardieni erau în întregime măcelăriți, alți şase se scăldau în propriul sânge, răpuşi de gloanțele mitralierei.

— N-ai cunoascut niciodată războiul, Karim, nu-i aşa?

Încă agitat din cauza greței, Karim scutură din cap cu un aer uluit.

Am auzit zgomotul porții mari care se deschidea în întuneric. Cum dispozitivul electric nu mai funcționa, probabil că cineva încerca să o împingă cu mâna. M-am repezit în acea direcție, la timp ca să văd fugind o siluetă în negru. Am îndreptat lanterna în acea direcție şi am tras trei focuri de armă. În noapte, nu am putut vedea dacă l-am atins,

dar mi s-a părut că am auzit un geamăt înăbuşit. Cum era exclus să-l urmăresc în afara proprietăţii, a trebuit să-l las să scape, fără să-l pot identifica.

L-am găsit pe Sadek care număra morţii. Dădea ordine unei patrule.

— Luaţi câinii şi scotociţi în cele mai mici colţuri.

CAPITOLUL V

Somnul mi-a fost întrerupt de coşmare şi dimineaţă m-am trezit lac de sudoare rece.

Am luat micul dejun împreună cu Karim. Tatăl său se trezise mai devreme şi era deja în bibliotecă. Şi Karim părea obosit, pentru că nu dormise nici el bine.

— Atacul de noaptea trecută este, fără îndoială, un avertisment, dar nu am nici un amestec, iar ei nu m-au lăsat să bănuiesc nimic asemănător.

— Eşti dispus să-ţi ajuţi tatăl, Karim?

— Bineînţeles. Dar ştii ca şi mine că, dacă nu se hotărăşte repede să cooopereze, un număr mare dintre compatrioţii noştri vor muri într-un război inutil. De fapt, cred că tatăl meu nu-şi va salva viaţa decât părăsind ţara; are destui bani ca să trăiască confortabil oriunde.

Această conversaţie îl întrista pe Karim, căci ştia că nu va putea să-şi convingă tatăl să acţioneze în propriul său interes. Karim plecă imediat după micul dejun, iar eu l-am condus până la jeep, pentru a-mi lua rămas bun.

— Sper să plec în curând, i-am spus eu. Poate astăzi. În cazul în care nu te voi mai revedea, te salut. Să fii sănătos, şi sper să mă vizitezi cât mai curând în Statele Unite.

— Voi veni, James, imediat ce situaţia de aici se va restabili.

M-am întors spre casă, fără grabă, puţin cam trist. L-am găsit pe Sadek în bibliotecă, aşezat la biroul său mare din

lemn de mahon, scriind în grabă câteva instrucțiuni. Se ridică să mă întâmpine. În spatele lui era... prietenul meu, cu părul cărunt. Individul făcu câțiva pași spre fereastră, și am remarcat, pentru prima dată, că șchiopăta. În mod sigur, atmosfera de secret și de intrigă care domnea în această casă începea să mă calce pe nervi.

— Karim a părăsit proprietatea? întrebă Sadek.

— Da. Aș putea ști cine este domnul? am întrebat eu direct.

— E Majied.

Am constatat că și Sadek știa să fie „concis". Numitul Majied înclină capul, fără să spună nimic.

— Nu știu dacă trebuie să iei contact cu Clavel sau cu fiul său după plecarea ta din Iordania — asta e treaba ta. Dar dacă dai ochii cu el, ți-aș fi recunoscător dacă i-ai relata tot ceea ce ai văzut și ai auzit în timpul șederii tale aici. După cum ți-am mai spus, îi sunt dator lui Clavel, și aș vrea să fiu sigur că va afla felul în care i-am protejat interesele în Iordania.

În acel moment, nimic nu-mi era mai indiferent decât soarta lui Sadek și a Iordaniei.

— Ce-ai căutat în camera mea ieri-dimineață, Majied?

— Eu sunt cel care l-am rugat să caute prin cameră, Morgan. Sunt uimit dacă acest lucru te surprinde. Trebuia să fiu sigur de tine. Un milion de dolari nu e chiar nimic. Pentru o asemenea sumă, și chiar pentru mai puțin, mulți oameni ar face orice; unii n-ar ezita să-și trădeze prietenii și părinții... În locul meu, tu nu ți-ai fi luat aceleași măsuri de precauție?

— OK. Nu sunt susceptibil. Ai banii? Vreau să mă car de aici.

Simțeam cum îmi dispar ultimele rămășițe ale răbdării și ale sângelui-rece. Îmi venea să-i trag una în mutra lui Majied.

— Acum că sunteți siguri de integritatea mea, am putea să terminăm cu misterele, de vreme ce lucrăm pentru aceeași cauză, cel puțin așa presupun. Am dreptate?

Amândoi au răspuns afirmativ cu o mișcare a capului.

— Care sunt exact îndatoririle tale, Majied? am continuat eu.

Majied nu-mi răspunse, și nu reacționă decât printr-o expresie de uimire, fiindcă îi pronunțasem numele.

— Nu vorbeşte engleza? Nu l-am auzit să scoată vreun cuvânt.

— Nu. Vorbeşte foarte puţin engleza, dar este capabil să extragă esenţialul din discuţia noastră.

Eforturile prea străvezii ale lui Sadek pentru a mă convinge de loialitatea sa faţă de Clavel m-au lăsat perplex. Nu aveam decât un singur gând: să plec.

În acel moment, aş fi dat mult ca să-mi îngrijesc nisipul de pe plaja mea din insula Hydra... Dar, brusc, apărură banii. Majied deschise pe birou valijoara-diplomat, pe care o ţinea în mână încă de când intrasem. Spectacolul unui milion de dolari, în bancnote noi şi netede de o sută de dolari, are ceva stimulant, ca şi cum, pentru prima oară, o femeie s-ar dezbrăca pentru tine.

— Te-ai gândit, întrebă Sadek, la modul în care vei trece aceşti bani de frontieră şi de vamă?

— Valijoara mea are un fund dublu, unde pot pune o armă automată de calibru 38 şi patru cutii de cartuşe. Cum pistolul îl port la mine, îmi este uşor să pun cartuşele în altă valiză: va fi destul loc pentru bancnote.

Evident, nu credeam nici o vorbuliţă din ceea ce spusesem. Era un test.

— Această idee nu-mi place deloc, Morgan. Cei de la vamă au destulă experienţă şi, când controlează o valiză, încep prin a se uita la fund. Or, ştii foarte bine că, de la acele deturnări de avioane, toţi pasagerii, de pe oricare rută, sunt acum supuşi unui control sever. Eu am o altă idee.

Traversă camera, deschise un dulap de haine şi se întoarse cu un impermeabil bleumarin ce părea nou.

— Încearcă-l!

Îmi venea perfect.

— Este măsura mea, am spus eu, ghicind deja ce urma.

— Vei observa că acest impermeabil este căptuşit cu o lână groasă. Bancnotele pot să fie cusute în interiorul acestei căptuşeli, fără să se observe, chiar şi la atingere. Acest lucru prezintă avantajul că vei avea permanent banii la tine. Ce părere ai?

Trebuie să recunosc că ideea îmi plăcea. I-am cerut să se ocupe imediat de acest lucru.

Sadek dădu un ordin în limba arabă lui Majied, care aranjă din nou bancnotele în valijoara-diplomat, în mici teancuri frumos ordonate. Pe urmă, închise valijoara şi, ţinând-o în mâna stângă, mi-a întins mâna dreaptă, pe care am strâns-o: părea fără viaţă. Când ieşi cu impermeabilul şi cu banii, aş fi spus că el era cel care pleca în misiune şi nu eu.

Dar mă simţeam deja mai bine; promisiunea plecării, vederea atâtor bani — un milion net — m-au făcut să-mi recapăt toată energia.

Sadek mi-a propus să mă ducă la aeroport cu limuzina.

— Dar, i-am răspuns eu, nu a fost distrusă ieri-seară?

— *Am şi alte limuzine*, spuse el.

— Îţi mulţumesc, dar pentru a atrage mai puţin atenţia, aş prefera să împrumut una dintre maşinile Land Rover. O voi lăsa la aeroport şi voi depune cheia într-un plic, la biroul de informaţii, de unde unul dintre oamenii tăi va putea pe urmă să o recupereze.

CAPITOLUL VI

Aş fi putut să pun prinsoare că Sadek va pune pe cineva să mă urmărească. Un mic Renault parcurgea în spatele meu cei aproape patruzeci de kilometri ce separau domeniul de aeroport, iar praful ce se ridica de la Land Rover pe acele străzi — am evitat în mod deliberat arterele principale — trebuia să-i facă drumul foarte neconfortabil îngerului meu păzitor.

Ajuns la aeroport, am dus Land Rover-ul în parcarea principală şi mi-am luat bagajele. Aveam impermeabilul pe mine. Să porţi un impermeabil în Iordania pe căldura din luna septembrie... Sunt nebuni americanii ăştia! Asta doream să se creadă despre mine. Simţeam banii în căptuşeală, dar nu era nici jenant, nici vizibil. Făcuseră treabă bună.

În uşile mari de sticlă ale sălii, am văzut cum se reflectă imaginea bărbatului care mă urmărea. Mă urmărea, într-adevăr, de aproape. Îmbrăcat în negru din cap până în picioare, individul şchiopăta! Purta ochelari cu ramă neagră şi, sub pălăria sa de stofă, am putut chiar să disting câteva şuviţe de păr cărunt. Era, într-adevăr, grotesc. Dar simţul umorului fiind mai tare, mă gândeam să mă înscriu pentru zborul spre Beirut, după care voi putea să mă îndrept spre spionul meu pentru a-i da cheile Land Rover-ului. Imediat ce mi-am procurat biletul, am auzit un mesaj pe numele meu la difuzorul aeroportului. Eram rugat să mă prezint la biroul de informaţii.

O frumoasă ghidă cu un ten arămiu, cu frumoşi ochi negri şi gene incredibil de lungi, îmi spuse că sunt aşteptat la telefon în birou. Acolo, un bărbat între două vârste se ridică, îmi arătă un telefon şi ieşi. Era vocea lui Karim:

— Alo, Morgan? Totul merge bine?

— Da. De ce nu?

— Eşti urmărit.

— Ştiu.

— Este Majied.

— Ştiu şi asta. Dar tu de unde ştii?

— Nu-mi pune întrebări acum. Nici tu şi nici eu nu avem timp de asta. Avionul tău pleacă în cinci minute. Ascultă, Majied lucrează pentru palestinieni, dar nici ei nu au încredere în el. E un om fără scrupule, James. Este amestecat în traficul de heroină şi arme.

— Tatăl tău ştie că Majied lucrează pentru ei?

— Da, sigur, şi ştiu acum că îl cunoaşte mai bine decât îmi închipuiam. Apropo, Majied era acolo în seara atacului.

— Acasă la tatăl tău?

— Nu. Cu trupele de gherilă. El e cel care i-a masacrat pe paznici. Ar fi trebuit să fi fost rănit, lucru ce ar explica şchiopătatul.

— Îmi închipuiam eu.

— Trebuie să plec, spuse brusc Karim, şi închise.

Simţul umorului mi-a scăzut la fel de repede pe cum venise. Am cerut un plic frumoasei ghide, ai cărei ochi şi zâmbet exercitau asupra mea o atracţie irezistibilă. Am pus cheia maşinii în plic pe care, după ce l-am închis, am scris cuvântul Rover.

— Cineva va veni astăzi să ceară acest plic. În el se află cheia maşinii pe care am împrumutat-o ca să vin până la aeroport. Puteţi s-o păstraţi până atunci?

— Da, domnule Morgan, cu plăcere.

Remarcase, deci, numele meu de pe biletul pe care-l ţineam în mână.

Am urcat la bordul avionului şi m-am aşezat aproape de ieşirea de serviciu. O stewardeză, nu prea frumoasă de data

asta, dar dotată cu niște sâni superbi, mergea de la un pasager la altul, ca să verifice dacă centura era bine fixată. Când ajunse în dreptul meu, tânăra femeie îmi zâmbi, apoi se înclină și, în timp ce mâna ei exercita o presiune ușoară asupra centurii pentru a se asigura că era destul de strânsă, i-am simțit căldura pe piele de-a lungul cămășii. Tot corpul meu se înfioră de o senzație care îmi amintea că nu am mai avut un contact cu o femeie de la frumoasa hawaiană de la barul de pe plajă.

Mi-a trecut imediat prin minte că la Beirut va fi Mona. Numai să fie acolo. Mă voi duce la ea imediat ce voi ajunge, căci Mona este o ființă rară, și era destul să mă gândesc la ea ca să mă destind. Cu ochii căprui și părul cenușiu, cu farmecul ei de iugoslavă și talia înaltă – întotdeauna mi-au plăcut femeile înalte –, Mona avea ingenuitatea unui copil. Pielea ei era deosebit de fină și de albă.

Am cunoscut-o în ziua când, descoperind că bogatul și neputinciosul ei soț, pe nume Parpoulis, nu era altul decât un mare traficant de heroină și că risca să fie chiar și ea implicată, Mona a apelat la ajutorul meu.

Am adus-o pe insula mea, Hydra, unde am petrecut împreună zile încântătoare. Dar am făcut greșeala să plec și s-o las singură câteva zile. Parpoulis, care o urmărea, a făcut în așa fel, încât să fie arestată și învinuită de trafic de droguri de către poliția greacă, chiar în momentul în care ea se ducea să ia avionul spre Paris. Mona a petrecut luni întregi în închisoare și nu a ieșit decât după ce a suportat cele mai teribile tratamente. Nu am mai văzut-o de atunci.

Am ajuns la Beirut.

În tot timpul zborului, impermeabilul a rămas lângă mine, îndoit pe un scaun liber. Când se anunță aterizarea, am strâns centura și am pus impermeabilul pe genunchi. Stewardeza se așează atunci pe scaunul liber și, în timp ce-și punea centura, mă întrebă:

— Locuiți la Beirut, domnule Morgan?

— Da. Am un apartament pe strada Rauche.

— Formidabil! Şi eu locuiesc tot în Beirut, dar între două zboruri!

Avea un accent, dar care nu era libanez.

— Voi petrece această noapte la Beirut... E frumos apartamentul dumneavoastră?

Asta suna a invitaţie!

— Cum te cheamă? am întrebat-o, în timp ce o voce interioară îmi striga: „Dumnezeule, Morgan, fii prudent, mai aşteaptă o zi şi pe urmă gândeşte-te la dragoste!"

— Nina Farber, răspunse ea zâmbind.

Apoi îmi întinse o carte de vizită, pe care erau imprimate numele şi numărul ei de telefon. Mă întrebam dacă aceleaşi lucruri li se întâmplă şi altor călători...

În orice caz, cum era prea târziu pentru a spera să mai găsesc în seara aceea un alt avion cu destinaţia Europa, nu aveam de ce să fiu îngrijorat în privinţa felului în care îmi voi petece timpul dacă, întâmplător, Mona era absentă.

CAPITOLUL VII

Mi-am regăsit apartamentul cu o mare uşurare. Pentru prima oară de la începutul acestei călătorii mă puteam destinde în acea ambianţă de securitate familială şi complice pe care o transmit obiectele cunoscute. Mi-am pus valiza pe pat şi valijoara-diplomat pe birou. Mi-au fost suficiente cinci minute ca să-mi desfac bagajele, căci am obiceiul să nu mă încarc cu prea multe. Am deschis şifonierul, ca să-mi pun impermeabilul, şi nu am putut să mă abţin să nu râd privindu-l agăţat acolo, la locul lui, între costumul meu de vară, de culoarea sacâzului, cumpărat de la *Brooks Brothers,* şi smokingul de la *Pinna.*

Am deschis apoi toate ferestrele şi două mari uşi-ferestre care dădeau în balcon: trebuia aerisit acest apartament! Oraşul vibra. Noaptea era la început. Pe bulevard, cei care se plimbau purtau haine subţiri, dar femeile de la braţul lor aveau aruncat un şal peste umeri. Mă simţeam bine. Întotdeauna m-am simţit bine şi deconectat în acest oraş frumos. Cred că, dacă ar trebui într-o zi să mă instalez definitiv undeva, aş alege Beirutul.

Prăvăliile şi magazinele erau încă deschise, iar cafenelele erau pline de clienţi care îşi luaseră cina. Vederea tinerelor cupluri de pe bulevard m-a făcut să mă gândesc la Mona. M-am întors la bar şi am format numărul ei. Telefonul sună de cel puţin douăsprezece ori înainte să-mi răspundă. Mi-am aşezat receptorul între ureche şi umăr, folosindu-mi mâinile pentru a-mi turna un whisky cu apă.

La celălalt capăt al firului auzeam multe voci, râsete şi muzică. Părea o petrecere în toi.

— Mona, la telefon, spuse o voce de bărbat.

— Întreabă cine e, Bill, te rog, se auzi vocea Monei.

Am insistat, fără să-mi spun numele, şi ea veni îndată.

— Alo, cine e la telefon?

Avea vocea unei femei care băuse. În privinţa mea, simţeam cum whisky-ul îşi face efectul. Emoţionat la un singur cuvânt al Monei, m-am întrebat cum de am putut trăi atâta timp fără ea. Fără acele buze catifelate, fără acea respiraţie senzuală, fără acel corp al cărui parfum áveam impresia că l-am regăsit deja.

— Ce mai faci, dragă Mona?

— Jim! Unde eşti?

Părea, într-adevăr, fericită că mă aude.

— A trecut atât de mult timp de când nu ne-am mai văzut. Dau o mică petrecere în seara asta. Vii?

În ciuda tentaţiei de a mă destinde la în mijlocul unei societăţi normale şi fără probleme, mă gândeam că ar fi mai bine să evit riscurile inutile atât timp cât misiunea mea nu era terminată.

— Nu, Mona, nu cred. Trebuie să plec mâine dimineaţă şi, deci, trebuie să mă odihnesc. Nu voi lipsi mult de data asta. Până acum se pare că am făcut înadins ca să dispărem pe rând. Te voi suna săptămâna viitoare. Putem, deci, să ne vedem dacă eşti la Beirut.

— Nu, Jim, nu. Ascultă-mă. Rămâi unde eşti şi te sun într-o oră. OK?

Eram flatat. Dorinţa mea pentru ea creştea în aceeaşi proporţie cu evidenta ei dorinţă pentru mine, şi când telefonul sună, m-am precipitat ca un puştan la prima lui întâlnire.

— Jim? Au plecat toţi, spuse ea cu veselie.

— Ce, aşa repede? Cum ai făcut?

— Îl cunoşti pe Sam Bow Ling, negustorul de ceai?

— Da, cu vederi comuniste, dacă nu mă înşel?

— Nu-i cunosc vederile politice, Jim. I-am cerut să mă scape de invitaţi şi, cum tocmai şi-a cumpărat o mare

proprietate, a invitat pe toată lumea să sărbătorească acest eveniment. Eram, oricum, cam înghesuiți aici; și toți au crezut că e o idee bună.

Nu ar fi trebuit să vorbesc astfel despre Sam Bow Ling. Mona avea numeroase relații în toate cercurile sociale și politice, dar, după cunoștințele mele, ea însăși era lipsită de șovinism și spirit partizan. Viața și călătoriile o învățaseră un lucru important: toleranța.

Îmi era puțin rușine de întrebarea mea, dar, din fericire, știam că Mona, pentru că era indulgentă, nu se supărase.

— Poți să vii repede? mă întrebă ea, ca și cum m-ar fi rugat.

— Voi fi acolo în mai puțin de o oră.

M-am dus până la garderobă și am reîmbrăcat impermeabilul. Era puțin cam greu, dar era confortabil pentru acea noapte răcoroasă.

Am luat liftul până la subsol, unde se afla parcarea. Gardianul, Malkum, nu era acolo, dar cheile Jaguarului meu erau agățate pe tabloul din cabina lui. Am strecurat o bancnotă de douăzeci și cinci de lire libaneze într-un plic pe numele lui Malkum și l-am pus sub ceasul deșteptător de pe masa mică din lemn de mahon. Malkum era un armean jovial, un prieten fidel și un excelent mecanic, care îmi întreținea foarte bine mașinile îm absența mea.

Imediat ce am pus cheia în contact, am auzit declicul familiar, și Jaguarul 318 porni. După felul în care mergea motorul, mi-am dat seama că Malkum tocmai se ocupase de el. Am ajuns la ușa garajului, care se deschidea automat, fiind acționată de celula fotoelectrică, și cincisprezece minute mai târziu mă aflam în fața imobilului Monei.

Știam unde să găsesc cheia apartamentului, dar am preferat să nu fac uz de acest avantaj. Poate că încă mai erau la ea câțiva întârziați. Nu știam vreo seară în care un invitat să nu fi venit să-și caute vreun obiect uitat.

Am sunat, deci, și am auzit imediat vocea Monei care îmi spunea să intru. Starea în care se afla apartamentul demonstra că petrecerea atinsese punctul culminant. Erau pahare de cocteil peste tot: pe mese, pe pervazurile ferestrelor, pe lintoul

şemineului, în toate colţurile şi pe jos, în apropiere de scaune. Erau chiar şi pe rafturile bibliotecii. Platouri cu aperitive, salate şi alte alimente erau răspândite, pe trei sferturi unele peste altele, pe jos sau pe bufet. În aer domnea un iz de pălăvrăgeală, de dragoste furişă şi de îngâmfare mondenă.

Mona ieşi din camera sa îmbrăcată într-un neglijeu de muselină roşie, care îi scotea în evidenţă strălucirea pielii şi a părului blond. Cerceii lungi străluceau în lumină. Era mai frumoasă ca niciodată şi, totuşi, diferită.

Într-o clipă, a fost în braţele mele. Buzele mele i-au sărutat îndelung sânii, mâinile mele i-au regăsit corpul, talia, soldurile şi acea blândeţe caldă, care mă invada în valuri prin stofa uşoară.

— Lasă-mă să te privesc, Jim, spuse, împingându-mă încet la câţiva paşi de ea. Nu te-ai schimbat mult... doar ai mai încărunţit puţin.

— Iar tu eşti chiar mai frumoasă. Nu credeam că ar fi posibil.

I-am privit mult timp mâinile care m-au fascinat întotdeauna. Unghiile erau perfect îngrijite, dar nici urmă de lac.

— Haide să mergem în dormitor, Jim. E atâta dezordine aici, încât nu mai am curajul să fac curat în seara asta.

Cum am intrat în dormitor, ne-am îmbrăţişat din nou.

— Mi-ai lipsit, Jim. De ce n-ai dat nici un semn de viaţă mai devreme?

— Te-am sunat de fiecare dată când am fost aici, Mona. Dar am călătorit aproape mereu: şase luni în America Latină, patru luni în Anglia, trei luni în Africa. Şi, de fiecare dată când reveneam la Beirut, tu te aflai la capătul celălalt al lumii.

Mona făcu câţiva paşi până la noptieră, ca să ia nişte ţigări, şi lumina lămpii căzu pe umerii ei. Aveau nişte cicatrice fine, pe care eram sigur că nu le mai văzusem. M-am îndreptat către ea, în timp ce, aşezată pe pat, îşi aprindea ţigara, şi am atins uşor cu vârful degetelor cicatricele. Mona tresări brusc, ca şi cum i-aş fi zgândărit o rană.

— De unde ai cicatricele astea? am întrebat eu cu voce joasă.

— Din puşcăriile greceşti, răspunse ea. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu mi-au făcut nimic la faţă.

— Mi s-a spus că ai fost eliberată după patru luni cu o hotărâre de neîncepere a urmăririi penale. Soțul tău a intervenit în favoarea ta?

— Deloc, spuse ea surprinsă. Sam Bow Ling și alți prieteni m-au eliberat.

Era rândul meu să fiu surprins de interesul lui Ling pentru Mona, dar ea nu-mi lăsă timp să i-o spun.

— Singură, continuă ea, am petrecut patru luni de coșmar, în timpul cărora am fost bătută, înfometată, insultată... Atunci îmi ziceam că voi muri. Vor să mă omoare și nu am nici o șansă, nici să scap de moarte și nici să fiu pusă în libertate. Cum ei se străduiau să mă facă să recunosc, privându-mă de somn și de mâncare, eu îmi repetam întruna: „Sunt deja moartă și morții nu vorbesc!" În loc să mărturisesc, ceea ce ei așteptau de la mine, îi imploram să mă omoare.

— Soțul tău a încercat să te întâlnească de când ai ieșit din închisoare?

— E mort, răspunse ea cu indiferență.

— Ce?

— Mort. L-au găsit înecat pe plajă. A fost o sinucidere, o crimă sau un accident? Nimeni nu știe. Poliția a închis ancheta din cauza lipsei de probe.

Surprins, la început, că nu auzisem de această crimă, mi-am amintit apoi că în acea perioadă mă aflam în America Latină, în fundul junglei amazoniene, unde pierdusem contactul cu civilizația.

Mona se ridică și îmi aruncă o privire liniștită, puțin obosită.

— Să vorbim despre tine, Jim. Ce faci în acest moment? Săptămâna trecută am încercat să iau legătura cu tine prin intermediul lui Jack Clavel, care mi-a spus că erai în Orientul Mijlociu, probabil în Iordania, iar acest lucru m-a neliniștit mult de tot!

În mod sigur, Jack nu i-a spus prea multe, dar eu credeam că deja era prea mult.

— Așa este, i-am răspuns eu. A trebuit să plec să anchetez câteva imperfecțiuni la bordul a douăsprezece avioane de

luptă, a căror vânzare am negociat-o acum câțiva ani, prin intermediul lui Sadek. O simplă muncă de rutină.

Această minciună nu îmi plăcea, căci aveam încredere în Mona. Dar mai bine o mințeam decât s-o „înzestrez" cu un adevăr periculos pentru ea.

— În aceste vremuri e riscant să mergi în Iordania, nu?

— Te gândeşti la deturnarea de avioane? Da, e riscant.

— In ziare se spune că nu e vorba decât de un conflict între palestinieni şi armată. După tine, ce repercusiuni ar putea avea criza din Orientul Mijlociu asupra intereselor petroliere ale bătrânului Clavel?

— Nu ştiu. E o problemă care mă depăşeşte.

Mă întrebam din ce în ce mai mult ce putea să-i mai fi povestit Clavel. Ar fi putut să-şi țină gura lui mare.

— Se speculează mult asupra ipotezei unei ofensive a Israelului în cazul în care palestinienii ar prelua controlul Iordaniei, continuă Mona. În acest caz, nu vom scăpa de un conflict internațional. Sam e convins că ne îndreptăm direct spre asta şi m-a sfătuit chiar să părăsesc regiunea.

— Sam?

— Da... Sam Bow Ling. Mi-a mai spus că părerea lui e că Sadek nu va ieşi câştigător decât în caz de pace negociată cu Israelul. Or, monarhia şi clasa de la putere din Iordania sunt actualmente pe punctul de a se scufunda.

Nu îmi dădusem încă jos impermeabilul după mine. Mona uitase să-mi ceară acest lucru. M-am ridicat ca să-l scot. Ea vru să-l ia ca să-l agațe.

— Nu, Mona, lasă. Nu pot să mai întârzii prea mult. Vreau doar să-l pun pe acest scaun.

Se întunecă la față.

— Nu ne-am mai văzut de foarte mult timp, Jim! Chiar eşti grăbit?

Agățată de brațul meu, Mona îşi puse capul pe umărul meu. Nu îmi trebuia mult să mă conving, căci, în fond, chiar dacă eram grăbit, puteam să simt din nou mirosul dulce al Monei şi apăsarea sânilor ei pe corpul meu. Mi-am simțit

sângele clocotind în vene. În momentul următor, am dus-o în pat şi m-am prăbuşit împreună cu ea.

*
* *

M-am ridicat tresărind: impermeabilul! Trebuie să fi dormit o oră sau două. Fusesem trezit de vântul rece care intra pe ferestrele larg deschise. Am dat fuga la scaun. Am oftat uşurat.

Am închis ferestrele şi am tras cearşaful pe Mona care dormea. M-am îmbrăcat foarte repede şi am sărutat-o pe obraz.

Ea a întredeschis ochii şi a murmurat cu o voce adormită:

— Nu pleca încă. Aşteaptă până dimineaţă. Te voi duce cu maşina până la aeroport, dacă acolo vrei să ajungi.

— Imposibil, Mona. Mai am încă de rezolvat unele treburi înainte de plecare.

— Cel puţin să-ţi fac o cafea.

— Nu, mulţumesc. Vreau să te culci. Te voi suna imediat ce mă voi întoarce.

Am învelit-o în cuverturi până la bărbie şi am sărutat-o din nou pe obraz. Mona a închis ochii, zâmbind.

Mi-am pus impermeabilul şi am ieşit încuind uşa în urma mea. Pe culoarul liber, am aşteptat mult timp ascensorul înainte de a mă resemna şi de a coborî cele şapte etaje pe scări.

Toate magazinele care erau deschise la sosirea mea erau acum închise. M-am îndreptat către Jaguarul meu parcat la vedere, sub un felinar. Am scos cheile din buzunarul impermeabilului şi, în momentul în care mă pregăteam să deschid portiera, am remarcat că tabla fusese de curând zgâriată în jurul ventilatorului. Totuşi, portiera era încuiată. Ciudat. Totul părea ca şi cum cineva s-ar fi folosit de un şperaclu pentru a intra în maşină şi o reîncuia. Am examinat atent interiorul pe care Malkum îl curăţase în cele mai mici colţuri în absenţa mea. Or, în faţă, lângă capotă, am văzut amprente ale unor degete murdare de unsoare. Punându-mi

propriile mâini în poziția normală pe care ar fi avut-o ca să deschidă capota, am tras concluzia, după locurile amprentelor, că a fost deschisă. De ce? Examinând capota şi motorul, nu am remarcat nimic anormal.

Am închis capota şi am intrat în maşină, hotărât să mă întorc la mine acasă ca să dorm câteva ore. Dar, după ce am introdus cheia, am aşteptat zadarnic declicul obişnuit, caracteristic pentru un Jaguar. Mi-am pus cheia în buzunar, am ajuns la o cabină telefonică, situată la câțiva paşi, şi l-am sunat pe Malkum. Era trei dimineața.

— Alo, Malkum? Îmi pare rău că a trebuit să te trezesc.

— O, nu, şefule. Sunt de pază la garaje în noaptea asta! Voiam să vă mulțumesc pentru bani, dar sunt prea mulți.

— Să nu mai vorbim despre asta. Îți propun să câştigi imediat tot atâta, şi chiar cincizeci în plus. Te interesează?

— Cum să nu? Ce vreți să fac? spuse el râzând.

— E posibil să salvezi o viață, i-am răspuns.

El rămase perplex. Eu însumi, nici măcar eu nu eram sigur de ipoteza mea. I-am indicat locul unde mă aflam.

— Poți să vii repede?

— Bineînțeles.

— Auzi, Malkum..., vino cu Mercedesul. E cel mai rapid dintre maşinile mele din garaj.

Aşteptându-l pe Malkum, am examinat din nou amprentele de pe capotă. Fuseseră făcute de nişte mâini enorme, căci ale mele, deşi peste medie, semănau cu mâinile unui copil în comparație cu ale lui.

Şapte minute mai târziu, Malkum parca Mercedesul în spatele Jaguarului. Mic de statură, părea şi mai mic în salopeta lui de lucru, pătată de grăsime. Avea o bască, care ar fi trebuit să fie roşie, iar pe fața lui cădea o cascadă de păr negru. Mi-a zâmbit cu toată gura. I-am dat o palmă uşoară pe spate.

— Malkum! Să-mi aduci aminte să te iau la raliu anul viitor. Cum ai ajuns aşa repede?

— Ştiu o scurtătură, şefu'.

I-am explicat situația. A ridicat capota. În mai puțin de un minut, Malkum a descoperit un fir negru, foarte subțire, care

pleca de la ambreiaj şi mergea până sub planşeul din spate al maşinii. Am îngenuncheat eu însumi şi i-am privit mâinile cum trăgeau uşor o cutie mică blocată între ţeava de eşapament şi planşeu. Am deschis cutia: conţinea şase bucăţi de dinamită.

— Ştiţi ce s-ar fi întâmplat, şefu', dacă aţi fi apăsat pe accelerator?

I-am făcut semn că da.

— Nu mai aveam şef! Atâta tot.

I-am strecurat al doilea plic de cincizeci de dolari în buzunarul salopetei şi i-am dat o altă palmă pe spate.

— Mersi, şefu'. Mai am ceva de făcut pentru dumneavoastră în noaptea asta?

— Nu, Malkum. Ne vedem la garaj. Mâine, după plecarea mea, vei duce această cutie cu dinamită la poliţie, dar să fii prudent. Mă întorc cu Jaguarul.

A sărit în Mercedes şi a plecat ca şi cum, chemat pentru o simplă depanare, doar schimbase un pneu.

CAPITOLUL VIII

Am ajuns în apartament complet epuizat. După o zi atât de agitată, m-am grăbit să mă urc în pat ca să recuperez câteva ore de somn înainte de a pleca spre Zürich.

Acum, mă gândeam eu, sunt pe drumul de întoarcere: în mai puțin de douăsprezece ore voi fi în Elveția, şi mai bogat cu o sută de mii de dolari. În fond, afacerea va fi fost mai uşoară decât îmi închipuiam.

Am deschis uşa şi m-am oprit brusc. Nu-mi aminteam să fi lăsat lumina aprinsă, or camera mea era luminată.

Instinctiv, intrând în camera de zi, am dus mâna la arma automată de calibru 38. Un spectacol incredibil! Pernele canapelei erau în dezordine, sertarele birourilor erau smulse, comodele răsturnate, cele două dulapuri deschise, iar conținutul lor era împrăştiat pe jos. Chiar şi covoarele erau întoarse.

Uşile balconului, şi ele deschise, lăsau să intre un aer rece. Am înaintat încet către balcon şi am aruncat o privire spre exterior.

Fiindcă apartamentul era exact sub acoperiş, m-am gândit că poate un intrus a plecat pe balcon, sărind la etajul inferior ca să se ducă după aceea la terasă şi apoi să coboare pe scară până în stradă.

Şi dormitorul era în dezordine: salteaua era spintecată, sertarele comodelor şi noptierelor erau smulse, garderoba era goală, conținutul ei aflându-se pe jos. Am rămas un moment în picioare, surprins în fața şifonierului gol, apoi, întorcându-mă

am văzut strălucind la picioarele mele acul cravatei pe care îl căutasem timp de o oră acum câteva luni. Câtă bătaie de joc! Fusese nevoie de acest incredibil deranj ca să găsesc un ac de cravată!

În momentul în care m-am aplecat să-l ridic, am încasat în umărul stâng o lovitură atât de puternică, încât era să mi-l disloce. Dacă vesta şi impermeabilul, pe care le aveam pe mine, nu ar fi fost groase, îmi rupea gâtul. Şi dacă nu m-aş fi aplecat să ridic acul, probabil că aş fi primit lovitura la baza capului. Agresorul meu şi-a luat elan ca să mă lovească în cap: nu a ajuns la umăr decât involuntar.

Înainte ,să mă pot întoarce, mi-a acoperit faţa cu o mână atât de mare, încât m-ar fi sufocat cu uşurinţă.

Pentru moment, agresorul încerca să-mi răsucească capul. Dintr-o lovitură de cot foarte puternică plasată în abdomen, l-am făcut să-mi dea drumul şi m-am întors spre el. Era aplecat în faţă şi îşi ţinea burta cu amândouă mâinile.

I-am aplicat o lovitură de picior drept în figură. Osul şi cartilajul au trosnit. Sângele i-a ţâşnit abundent din nas şi, cu a ochii îndreptaţi spre tavan, a căzut pe spate leşinat.

Cu ajutorul cravatelor cu care agresorul se distrase răspândindu-le pe jos cu puţin timp înainte de sosirea mea, i-am pus căluş şi i-am legat mâinile şi picioarele. Frumos pachet! Un moment, mi-am zis că acel căluş şi sângele care încă îi curgea din nasul spart ar fi putut să-l sufoce. La urma urmelor, voinicule, astea sunt riscurile meseriei!

Acest mic episod m-a readus la realitate; începusem să iau totul în joacă. Or, în cazul acesta aveam avantajul de a vedea mai bine pe unde calc.

Am privit apoi mai de aproape faţa adversarului meu, dar nu-l cunoşteam. I-am scotocit buzunarele, în care am găsit bani italieni, libieni, un paşaport şi un permis de conducere internaţional pe numele Giuseppe Marconi, 1,83 metri înălţime, născut la 5 septembrie 1930 la Palermo. I-am pus actele în buzunar şi l-am tras de picioare. Am deschis uşa şi m-am uitat în antreu: nu era nimeni. L-am târât în celălalt

capăt, am deschis debaraua, care servea ca instalație pentru gunoi, și l-am lăsat acolo, lângă o grămadă de sticle goale și un ziar vechi.

Revenit în apartament, m-am dus spre bar, singura parte a camerei rămasă intactă, și mi-am turnat un whisky cu gheață.

Întins pe ruinele divanului, am încercat să reconstitui evenimentele. Cine era Giuseppe Marconi și ce căuta el? Mă căuta pe mine sau căuta niște obiecte din această cameră, sau pe amândouă? Fusese un trimis al lui Majied?

Este posibil să-mi fi dat frâu liber imaginației. Și dacă nu era decât o simplă spargere? Mulți oameni din Beirut știau că lipseam de luni întregi.

Dar dacă cineva se interesa de milionul de dolari? Poate că afacerea a fost descoperită...

Am hotărât să plec imediat, cu orice preț, spre aeroport, și să iau un avion în orice direcție. Dar nu puteam folosi nici una dintre mașinile mele, pentru că aș fi fost ușor de reperat. Am apelat deci la Malkum, care era în mod clar salvatorul meu în privința asta. El îmi va găsi o mașină cu care să ajung la aeroport, și poate mă va duce chiar el.

Am sunat la garaj. Telefonul sună de zece ori, dar degeaba. Nu aveam de ales, în ciuda orei târzii, decât să o sun pe Mona.

— Jim, unde ești?

— Sunt acasă. Ascultă, Mona, ești trează? Mi s-a întâmplat ceva foarte neplăcut. Am fost lovit și am nevoie de tine.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea îi era cuprinsă de teamă: acum chiar că o trezisem.

— Nu-ți pot explica totul acum. Trebuie să părăsesc acest apartament și să ajung la aeroport în cel mai scurt timp. Poți să mă duci cu mașina ta?

— Plec imediat. Vrei să te aștept în fața imobilului?

— Nu, în spate. Vino lângă intrarea de serviciu, te voi aștepta.

A închis. Am îngrămădit rapid câteva lucruri personale în valiză, gândindu-mă că puțini bărbați puteau conta pe o prietenă ca Mona, mereu gata să-și riște viața ca să ajute la nevoie.

Într-o zi, o să-i mulțumesc așa cum merită. Mi-am încheiat impermeabilul și mi-am legat centura, nu înainte de a pipăi căptușeala unde se aflau banii, care rămăseseră acolo în timpul încăierării.

Mi-am luat valiza, am evitat înadins liftul și am năvălit pe scări, după ce am aruncat o ultimă privire spre Marconi. Încă mai făcea pe frumoasa din pădurea adormită și, în orice caz, i-ar fi trebuit ceva timp ca să se dezlege.

Lancia albă a Monei a oprit la colțul străzii. În timp ce mă îndreptam spre ea, am auzit un fluierat provenit dintr-un Bentley negru parcat la doi pași. Am auzit un al doilea fluierat și am simțit o durere puternică la piciorul stâng. Arma cu care se trăgea avea surdină. Dar eram deja în mașina Monei.

— Ține capul jos! Fă la dreapta, apoi la stânga! Trebuie să scăpăm de ei!

Mona îmi respectă indicațiile, fără să spună un cuvânt. Brusc, se auzi un zgomot ca de ruptură și apoi o lovitură metalică.

— Jim! Ce se întâmplă?

— O să-ți dau o capotă nouă: un glonț a sfâșiat-o și a atins bara transversală, acolo sus.

— N-am auzit nici o împușcătură.

— Au arme cu amortizor.

Nu erau decât la o sută cincizeci de metri în spatele nostru și se apropiau. Șoferul lor era priceput. Chiar dacă era greu să conducă un Bentley, mașina lui era aproape de noi. Trebuia să scăpăm de ei cu orice preț. Sărind în partea din spate a Lanciei, am găsit un colț al capotei prin care am introdus țeava armei mele automate. Am tras în plin în parbrizul lor: degeaba, era un geam blindat.

După un al doilea foc nereușit, le-am atins radiatorul, dar fără să le micșorez din viteză.

Unul dintre gloanțele lor a lovit spatele Lanciei.

— Nu mai trebuie să-ți dau o capotă nouă, Mona, ci o mașină nouă.

Mă rugam la Dumnezeu să nu atingă rezervorul.

— Să ne îndreptăm spre drumul care duce spre munți: e şerpuitor, nu vor putea să ne urmărească. Rămâi în viteza a treia. Să nu intri în a patra!

De data asta, am început să ne distanțăm de ei. Praful drumului îi orbea, iar farurile nu îi ajutau, dimpotrivă!

— Accelerează, Mona! Trebuie să ne depărtăm cât se poate de mult înainte de a ajunge la prima intersecție.

Mona tocmai trecea prin intersecții cu o sută treizeci de kilometri pe oră. Noroc că erau puțin circulate!

— Ascultă bine, Mona. La prima intersecție, vei vedea o stâncă mare la dreapta ta. La mai puțin de douăzeci de metri mai în față, vei merge pe un drum care este abrupt, formând aproape un unghi drept cu cel pe care ne aflăm noi. Mergi fără grijă. Acum stinge farurile!

Speram că încă mai exista acel drum... Îl descoperisem în urmă cu doi ani, fiind în compania unei mici roşcate din Lancaster, Pennsylvania, care era nerăbdătoare să facă dragoste pentru a avea, spunea ea, o ultimă amintire a vacanței.

Planul meu mergea de minune. Ascunşi în frunziş, la trei sute de metri în josul străzii, am aşteptat Bentley-ul să treacă, urmat de nori de praf.

— Şi acum, Jim?

— Aşteptăm câteva minute pentru mai multă siguranță. Apoi ne vom duce la aeroport. Oh! Piciorul meu!

— Dar sângerezi!

— E ceva superficial. Muşchiul e doar anchilozat din cauza poziției din maşină.

Lancia nu avea decât două locuri, şi am fost înghesuit în spate, în micul spațiu rezervat bagajelor.

Am vrut să conduc eu, dar, după o scurtă tentativă, am fost nevoit să renunț.

— Degeaba. Am junghiuri în picior. Nu sunt în stare să apăs ambreiajul până la fund. Va trebui să conduci tot tu.

— Să mergem la mine, Jim. Mă voi ocupa de piciorul tău şi îți voi spăla pantalonii; sunt plini de sânge.

— Nu arată prea grozav, într-adevăr, dar orele trec şi timpul meu este măsurat.

Mona urcă la volan şi pornirăm către aeroport.

— Jim... M-am abţinut să te întreb până acum. Nu vrei să-mi spui ce înseamnă toată întâmplarea asta? Poate te-aş putea ajuta. Am mulţi prieteni în Beirut...

— Îţi voi da o explicaţie, Mona, fără îndoială. Dar nu acum. Acest lucru ţi-ar putea pune viaţa în pericol. Cu cât vei şti mai puţin, cu atât va fi mai bine.

A încercat să-mi pună şi alte întrebări pe care le-am evitat intenţionat, râzând. Apoi i-am spus:

— Mona, am ajuns la aeroport. Poţi să întrebi care este ora următorului zbor către Zürich? Mă vei înscrie sub numele de Reginald Butler. Nu trebu să fiu văzut în starea asta şi aş vrea, pe cât se poate, să-mi menajez piciorul.

Mona opri maşina în faţa clădirii principale a aeroportului. Tocmai ieşea când eu am văzut alergând spre noi un bărbat îmbrăcat în negru, apoi alţi doi... L-am recunoscut pe Marconi, cu nasul bandajat şi cu nişte vânătăi imense la ochi.

— Mona! Urcă în maşină şi hai s-o ştergem!

Ieşind din aeroport, am remarcat în parcare marele Bentley plin de praf.

CAPITOLUL IX

Am reuşit să ajungem la Mona acasă, fără să fim urmăriți, căci imediat ce Marconi şi oamenii lui au reuşit să intre în maşina lor şi să se încadreze în circulația intensă de la aeroport, noi dispăruserăm deja din raza lor vizuală.

Piciorul nu mai sângera, dar mă durea mai mult, şi în jurul rănii începea să se umfle. Pentru câteva momente, am avut o senzație de ameţeală şi de greață.

— Nici nu se mai pune problema să mă mai gândesc la aeroport, i-am spus eu Monei. Trebuie să găsesc altă soluție ca să ajung la Zürich.

— Chiar trebuie să pleci astăzi, Jim? Rămâi aici cu mine câteva zile, până ce piciorul va fi mai bine.

— Imposibil, Mona. Marconi a văzut numărul de la maşină. Îl va căuta şi va reuşi să mă găsească. Trebuie neapărat să plec în dimineața asta. De altfel, şi tu va trebui să pleci din Beirut câteva săptămâni, până ce problema va fi rezolvată.

— Ce te face să gândeşti aşa?

— Fără îndoială că te voi interoga în privința mea.

— Dar nu mi-ai spus nimic! N-am, deci, ce să le spun.

— Nu te vor crede. Promite-mi că vei pleca din Beirut chiar astăzi.

— Nu-mi cere nici o promisiune atâta timp cât nu vei chema un doctor să-ți vadă piciorul.

— Nici nu se pune problema. Orice doctor va recunoaşte o rană făcută de glonț şi va trebui să-şi întocmească raportul către poliție. Mă voi îngriji în drum spre Zürich.

— E o nebunie. Rişti să faci o infecţie care te va împiedica să ajungi vreodată la Zürich. Îl cunoşti pe doctorul Ching?

— Nu, cine e?

— Un prieten care m-a îngrijit când am ieşit din puşcărie. Se va ocupa şi de tine, fără să-ţi pună vreo întrebare.

— Eşti sigur că putem conta pe el?

— Absolut sigură.

— Bine, frumoaso. Cheamă-l pe Ching. Va veni el aici, sau va trebui să mergem noi până la cabinetul său?

— Dacă pot să-l aduc aici, va veni.

Se duse în camera ei ca să-l sune. De ce în camera ei, atâta timp cât avea un alt telefon, chiar la îndemână?

În mai puţin de un minut, Mona s-a întors foarte agitată.

— Va fi aici cam într-o oră.

Se aşează lângă mine pe canapea.

— Nu te îngrijora, te vom ajuta să ajungi la Zürich, dacă aşa vrei... Jim! Uită-te la cămaşa ta, e plină de sânge! Te-a atins un alt glonţ?

— Nu. E tot de la picior. Probabil că m-am murdărit.

— Dă jos impermeabilul şi hainele. Voi încerca să spăl sângele.

— Nu!

Nu ar fi trebuit să strig atât de tare, dar simţeam febră şi voiam să păstrez impermeabilul cât mai aproape de mine.

— Scuză-mă, Mona. Sunt foarte nervos... Nu cred că ar fi bine să-mi speli hainele chiar acum, căci va trebui poate să plec în grabă. N-ai putea să-mi găseşti altele?

— În apartamentul tău?

— Nu. Nu te duce acolo. Ar fi prea riscant. Există magazine în apropiere unde poţi să-mi găseşti un pantalon şi o cămaşă?

— Da. Odihneşte-te.

Mona a revenit peste mai puţin de o jumătate de oră.

— Îţi plac astea?

A deschis pachetul şi mi-a arătat nişte pantaloni negri şi o cămaşă albă.

—Da, dar de unde ai ştiut ce măsură să ceri?

Ea zâmbi ştrengăreşte şi răspunse:

— N-am făcut cunoştinţă în momentul ăsta, nu?

Se auzi soneria de la uşă. Mona fugi să deschidă. Era Ching.

Doctorul schimbă cu ea câteva cuvinte cu glas scăzut lângă uşă, apoi intrară în camera în care eram întins pe canapea, încă îmbrăcat cu impermeabilul. Doctorul Ching nu arăta deloc cum mi-l imaginam eu. Era înalt, mai degrabă bine făcut, cu un păr negru, foarte bogat, cu foarte puţine fire albe. Mustaţa deasă îl făcea să semene cu actorul japonez Toshiro Mifune, ceea ce, adăugat la aerul său serios şi eficace, ar fi trebuit să aibă o numeroasă clientelă feminină.

Doctorul examină rana, o curăţă cu un antiseptic şi apăsă uşor în jurul ei.

— Rana e infectată. Suportaţi penicilina?

— Poftim?

— Sunteţi alergic la penicilină? Aţi mai făcut?

— Da. Nu cred că sunt alergic.

— Foarte bine. Dezbrăcaţi-vă şi întindeţi-vă pe burtă. Vă voi face o injecţie.

Puse apoi seringa în sacoşă, din care luă un tub mic cu pastile albe.

— Veţi lua din aceste pastile din două în două ore; sunt capsule de penicilină. Nu va fi cazul să luaţi înainte de această după-amiază, fiindcă veţi fi încă sub efectul injecţiei. E o rană uşoară, dar, dacă veţi avea cea mai mică complicaţie, să-i spuneţi Monei să mă cheme.

— Cât vă datorez?

El nu răspunse, făcu un semn de rămas bun şi ieşi.

— Ei bine, Jim?

— Îl voi suna pe colonelul Shweiri.

Faţa stupefiată a Monei mă făcu să râd.

— Nu-ţi fie teamă, nu vreau să mă predau. Shweiri este un prieten vechi, căruia i-am făcut un serviciu în urmă cu doi ani, şi vreau să-i cer şi eu unul la rândul meu. El singur este destul de influent ca să mă scoată într-un mod cât mai discret din Beirut.

— Nu cred că e bine să-l suni.

— Cum! Nici măcar nu-l cunoşti.

— Am auzit de el. Face parte din Serviciul de Securitate al Libanului. Scuză-mă, nu am încredere în poliție! Lasă-mă mai degrabă să te ajut să ajungi la Zürich.

— Nu, Mona. Apreciez ajutorul, dar am abuzat deja de tine.

Ştiind de ce îi detestă pe polițişti, m-am abținut să comentez şi l-am sunat pe Shweiri la cartierul său general.

Nu ne mai văzusem de şase luni. Îmi vorbea totuşi ca şi cum am fi discutat împreună toată dimineața. Am hotărât să ne întâlnim într-o oră la hotelul „Saint-Georges".

— Poți să mă duci la hotelul „Saint-Georges", Mona?

Ea mă privi descumăpănită, ezită un moment şi apoi acceptă.

După mine, cred că nu am fost urmăriți. De altfel, era plină zi şi circulația era foarte intensă pe străzile Beirutului.

Marconi şi oamenii lui nu ar fi putut face nimic în fața atâtor martori.

Pentru acelaşi motiv îmi dădusem întâlnire cu Ramez Shweiri în marea sală de mese a hotelului „Saint-Georges".

Ajunsese acolo înaintea noastră. Îmbrăcat într-un costum civil, colonelul era aşezat la o masă din colțul sălii, de unde putea observa toate persoanele care intrau şi ieşeau. Ştiam că acest om mic şi îndesat, în vârstă de cincizeci de ani, cu părul cărunt, era şi un fel de filozof, dar îşi masca la perfecție sentimentele. Pentru că meseria mea mă obliga la o atitudine asemănătoare, îl înțelegeam şi îl apreciam.

Cu un anumit timp în urmă, fusesem în măsură să-i semnalez un important trafic cu bani falşi, a cărui descoperire îl făcuse să treacă de la gradul de sergent la cel de locotenent, după care fusese făcut colonel. Nu îmi mulțumise niciodată, dar eram convins că nu putea să uite asta atât de uşor.

Se ridică încet şi îmi întinse mâna.

— Bună ziua, colonele. Dă-mi voie să ți-o prezint pe domnişoara Mona Ambrose.

— Încântat, domnişoară Ambrose.

În timp ce ne aşezam, el făcu semn unui chelner care veni să ia comanda: Martini pentru noi, apă minerală pentru el.

După câteva amabilităţi pe care Mona le urmări cu suspiciune, Shweiri mă întrebă:

— Spune-mi, Morgan, de ce şchiopătezi?

Cu preţul unui efort nemaipomenit, avusesem impresia că am mers normal; dar Shweiri era genul de om căruia nu-i scăpa nimic.

— Un muşchi rănit, i-am răspuns eu.

Era un mod de a spune adevărul.

— Mai doriţi un Martini, domnişoară Ambrose?

Colonelul încerca într-un mod amabil să o introducă şi pe Mona în discuţia noastră, dar, contrar obiceiurilor ei, tânăra femeie rămânea tăcută.

— Sunt sigur că Jim vrea un altul.

Aştepta un răspuns. I-am făcut semn că da. Îl chemă pe chelner.

— Îţi e frig, Jim?

— Nu, deloc, de ce?

— Eşti singura persoană din acest restaurant care poartă impermeabil. De ce nu l-ai lăsat la garderobă?

— Te rog, Ramez, i-am răspuns eu cu un zâmbet forţat. Am impreasia că sunt supus unui interogatoriu.

— Scuză-mă, e o deformaţie profesională pe care şi soţia mea mi-o reproşează când vreau să ştiu meniul pentru cină.

— Complimente, oricum, Ramez! Timpul nu ţi-a atenuat simţul de observaţie. Eşti un adevărat profesionist.

— În munca mea, ca şi în a ta, Jim, trebuie să fii profesionist ca să supravieţuieşti. Pot să vă demonstrez chiar acum.

Cu un talent neaşteptat de comedian şi aerul unui scamator care scoate iepurele din pălărie, colonelul spuse:

— Ştiaţi că aţi fost urmăriţi şi că sunteţi supravegheaţi în acest moment chiar de unul dintre şefii cei mai cunoscuţi ai Mâinii Negre?

Mona începu să tremure.

— Ramez, glumeşti, nu?

— Mă cunoşti deastul de bine, Jim, ca să ştii când glumesc şi când sunt serios. La patru mese de noi, la dreapta voastră, lângă un stâlp central, se află Emilio Perrone, un fost membru al Cosei Nostra.

— Ce vrea?

— Asta voiam să vă întreb şi eu.

Păstrând ochii fixaţi asupra lui Shweiri, m-am adresat Monei:

— Nu te uita spre acea masă. Lasă-ţi mantoul pe speteaza scaunului şi îndreaptă-te spre toaletă. Dă-mi poşeta ta. Voi comanda un alt pahar pentru tine. În acest timp, întoarce-te la tine acasă şi nu lăsa pe nimeni să intre până nu mă întorc eu.

Mona ieşi. Am ridicat tonul pentru a comanda în mod făţiş:

— Un alt pahar pentru doamna.

— De ce atâtea ocolişuri, Jim?

— Sunt foarte ataşat de ea. Cum această afacere mă priveşte numai pe mine, vreau să nu i se întâmple nimic şi să nu fie amestecată.

— De unde ştii că nu este deja?

— Poftim?

— Deja amestecată. Pe cine crezi că tocmai urmărea Perrone?

— În mod sigur pe mine.

— Nu cred, Jim. Părerea mea este că-l interesează mai mult Mona Ambrose.

— Ramez, eşti un detectiv bun, dar de data asta te înşeli. Noaptea trecută, în apartamentul meu...

— Ştiu, Jim. Ştiu şi că i-ai spart nasul lui Marconi, ceea ce este un motiv în plus ca să te caute şi pe tine.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să părăsesc Beirutul. Nu pot să iau avionul pentru că Marconi şi Perrone şi-au postat oameni la aeroport.

— Chiar trebuie să părăseşti Beirutul în grabă?

— Nu-ţi pot spune totul, Shweiri, dar, crede-mă, nu am făcut nimic rău.

— Atunci cere protecția poliției.

— Nu aveți destui oameni care să mă protejeze de mafie, dacă ea mă urmăreşte. De altfel, trebuie să plec imediat la Zürich.

Indiferența lui Shweiri începea să mă îngrijoreze.

— Haide, Jim, haide! Ce-ar fi să ne ajutăm unul pe celălat? Interpolul îi caută pe Marconi şi pe Perrone pentru trafic de droguri, iar Serviciul de Securitate libanez vrea să le elibereze teritoriul.

— Nu eşti de acord cu părearea lor?

— Nu-i atât de simplu. Vrem să-i închidem şi să-i punem la răcoare pentru o perioadă. Avem, deci, nevoie de probe şi tu poți să ne ajuți să le găsim.

— Ramez, nu prea ştii despre ce vorbeşti. Înainte de noaptea trecută, nu-i cunoşteam nici pe Marconi şi nici pe Perrone. Nu vă pot spune chiar nimic despre ei.

Începuse să mă mănânce mâinile. Era din cauza nervozității.

— Tipul a venit chiar pentru prietena ta, Mona Ambrose.

— Nu ştii ce spui, Ramez.

— Deloc, Jim. O urmărim pe prietena ta de un timp. Domnişoara Ambrose a fost închisă în Grecia pentru o afacere cu stupefiante.

— A fost o înscenare.

— Ştiu că a fost victima unei înscenări. Dar a fost judecată, inculpată, încarcerată, torturată şi eliberată. Or, ştii cine i-a obținut eliberarea?

— Dacă tot eşti atât de bine informat, spune-mi tu.

Ramez îşi îndreptă ochii brusc spre mâinile mele.

— Ce ai la mâini?

— Nu ştiu. Au început să mă mănânce de curând; acum, după cum vezi, sunt roşii şi inflamate. Cred că o să-mi treacă repede.

— Poate ar trebui să te duci la un doctor.

Am zâmbit. În mod sigur, unii se înverşunau să mă îngrijească şi alții să mă omoare. Dar m-am grăbit să revenim la subiectul nostru, ca să ştiu ce avea Shweiri de spus despre Mona.

— Nu e nimic. Spui că oamenii tăi o urmăresc de un anumit timp. Dar de ce o suspectaţi?

— Am primit un telefon anonim. Ca de obicei! Într-o bună zi, distrugi proiectele unei persoane şi acea persoană se răzbună dându-te pe mâna poliţiei.

— Eşti atât de enigmatic, Ramez, încât nu te mai recunosc.

— Nu mă urmăreşti pentru că nu vrei. Poate că şi eu aş fi făcut la fel în locul tău... dar să revenim puţin în trecut. Prietena ta, Mona Ambrose, era în închisoare. Sam Bow Ling a eliberat-o cumpărând foarte scump un număr important de complici. El şi-a făcut atât de bine treaba, încât rapoartele arestării şi ale declaraţiilor pe care le-a putut face în închisoare au dispărut. Ştii că afacerile de import-export ale lui Ling servesc ca acoperire activităţilor sale de tip comunist? Dacă el se interesa de Mona Ambrose, asta se datora faptului că era prietenă cu Clavel.

— Ce legătură este între Clavel şi Ling?

— Mă decepţionezi, Jim! Călătoreşti atât de mult, încât nu mai eşti la curent cu ultimele evenimente.

— E unul dintre motive, Ramez. Altul e că sunt sătul de încăierările dintre Est şi Vest.

— Din păcate, prietene, în acest mod joc eu partida, şi nu suntem decât nişte pioni. Pentru a-ţi răspunde la întrebare, Ling se interesează de Clavel pentru că comuniştii se interesează de petrolul din ţările arabe. Nimic mai simplu. Organizând eliberarea Monei Ambrose, au sperat că ea le va fi recunoscătoare şi le va transmite informaţii despre afacerile lui Clavel, cu ajutorul cărora ei ar fi putut, în mod progresiv, să ia controlul resurselor petroliere. Mulţi cred că ei sprijină, pentru acelaşi motiv, unul dintre grupurile Rezistenţei palestiniene din Iordania. În orice caz, convingerea mea este că fata nu avea de ales: dacă refuza, o omorau.

În Iordania, nu era în mod sigur petrol. Dar ei se puteau folosi de mişcarea de rezistenţă pentru a crea o situaţie de haos, încurcând transporturile de petrol ce mergeau spre occident şi îndeplinindu-şi astfel scopul.

Această poveste incredibilă îmi rămăsese pur şi simplu în gât. Am înghiţit-o brusc, când am observat că Perrone nu mai era în sală. Acest lucru însemna că individul chiar o voia pe Mona şi nu pe mine? Sau că mă aştepta afară, ştiind că nu putea să facă mare lucru atâta timp cât mă aflam la masă într-o mulţime de clienţi şi discutam cu un membru al Serviciului de Securitate libanez?

— După tot ce mi-ai spus, Ramez, presupun că şi voi ştiaţi că vin din Iordania.

— Ştiam. Dar, în privinţa călătoriei, nu pot decât să încerc să ghicesc... Dar, crede-mă, sunt capabil de deducţii foarte abile.

Cum nu mă îndoiam de acest lucru, m-am ferit să insist.

— Nu mi-ai spus despre Marconi şi Perrone.

— Ah! „Asta este altă mâncare de peşte". Vrei alt pahar ca să-ţi dea forţa să asculţi urmarea?

— Nu, mulţumesc. Am băut destul. Povesteşte-mi totul, şi repede, altfel nu vei mai avea timp să mă expediezi la Zürich.

— N-am spus că te voi trimite...

Era adevărat, nu promisese nimic, dar o va face.

— Domnişoara Ambrose ţi-a spus în mod sigur că soţul ei, Parpoulis, se droga şi chiar că era unul dintre cei mai mari traficanţi de droguri din lume.

— Nu mi-a spus că era atât de important.

— Crede-mă, era un mare ştab. A recurs la mafie ca să-şi vândă marfa. Imediat ce domnişoara Ambrose a revenit la Beirut, Mona a fost contactată de unul dintre oamenii lui Parpoulis, care o credea încă asociată cu acesta şi care i-a propus o afacere. Şi a câştigat astfel o sumă frumuşică într-o singură tranzacţie. Nu s-a oprit aici. Împinsă fie de interes, fie de dorinţa de a deveni bogată, pentru a se putea debarasa de Ling şi de comunişti, ea şi-a dezvoltat operaţiunile şi a reuşit să formeze un imperiu egal cu acela al soţului ei în momentul morţii sale.

— De ce a fost omorât Parpoulis?

— Când Mona Ambrose a ieşit din închisoare, el a încercat să o prindă. Dar Ling, care plătise atât de scump eliberarea ei

şi care vroia s-o facă să muncească pentru el, n-a aşteptat să se distrugă o asemenea investiţie. Deşi nu există nici o dovadă, putem să credem că el e cel care a comandat uciderea lui Parpoulis... Unde rămăsesem?

— Spuneai că Mona a reconstituit...

— Exact. A ajuns într-un stadiu în care a crezut că poate să iasă din mafie, ale cărei servicii ilegale o costau scump. A fost o mare greşeală, căci nu te poţi despărţi de mafie aşa cum ai rezilia un contract. Cu ea te aliezi până la moarte, iar despărţirile se soldează cu sânge. Şi iată care e problema ta. Marconi a considerat intimitatea ta cu domnişoara Ambrose ca pe o relaţie de afaceri şi pe tine ca pe un concurent ce trebuie eliminat.

— Dacă ştii atât de multe, de ce nu l-ai arestat?

— Tot n-ai înţeles? L-am fi putut aresta, căci, în ciuda precauţiilor, noi avem dovezi ale culpabilităţii lui. Dar la ce folos să arestezi un individ dacă toată reţeaua continuă să funcţioneze sub o altă conducere? Îi vrem pe toţi adjuncţii.

— Apreciez această încredere, Ramez, dar ce aşteptaţi de la mine?

— Să-ţi convingi prietena să se predea şi să ne ofere numele tuturor celorlalţi: sunt în măsură să-i garantez un tratament indulgent.

— O s-o declaraţi vinovată şi o veţi condamna chiar mai înainte de a fi judecată!

— Este vinovată, Jim, spuse el cu un accent de simpatie. Fă-i serviciul de a se salva înainte să fie omorâtă.

— Fă în aşa fel încât să ajung la Zürich şi voi reveni să te ajut. Am să-i spun.

— Nu, Jim. Vei vorbi înainte cu ea. Pe urmă, te voi ajuta să părăseşti Beirutul.

Avea dreptate: fiecare întârziere putea da Mâinii Negre timpul să ajungă la Mona înaintea noastră.

CAPITOLUL X

Am sunat la uşa Monei. Nici un răspuns. Am sunat din nou şi am strigat:

— Mona, deschide, sunt eu, Jim.

Tot nici un răspuns. Am apăsat pe clanță... era deschis! Am înțeles imediat că se întâmplase ceva anormal şi am intrat în apartament cu mâinile tremurânde şi jilave.

În camera de zi, unde pick-up-ul difuza muzică, am strigat-o pe Mona din nou, de mai multe ori, dar degeaba.

Tocmai opream pick-up-ul, când Shweiri mă atenționă:

— Nu-l atinge! Să ne uităm în dormitor.

Îmbrăcată numai cu un sutien şi cu un slip, Mona era acolo, întinsă pe spate, cu ochii fixați în tavan. În piept avea înfipt un pumnal cu un mâner lat, frumos lucrat.

Shweiri se aplecă asupra ei ca să descopere o răsuflare cât de slabă sau bătăile inimii.

— E moartă, Jim. E moartă de o jumătate de oră.

Aş fi vrut să simt mânie sau ură, sau o altă emoție violentă, dar nimic: mă simțeam slăbit, gol pe dinăuntru, scârbit.

— Nu atinge nimic, Jim. Mai târziu va trebui să luăm amprentele. Vin imediat. Vreau să mă uit şi în celelalte camere.

După ce Shweiri a ieşit din dormitor, m-am străduit să privesc din nou cadavrul. Îmi amintea de o poveste citită mai de mult în care se spunea: ea rămase frumoasă, chiar şi moartă. Pielea albă, care întotdeauna m-a sedus, era acum mai albă ca niciodată.

Vene fine albastre se zăreau sub piele. Simțind că îmi dau lacrimile, am încetat să o mai privesc.

Am observat urme de sânge pe jos, între uşa camerei şi locul unde se afla cadavrul. Probabil că tocmai se schimba în baie sau în dormitor când ceva, poate un zgomot provocat de asasin, a făcut-o să vină în camera de zi.

Am urmărit urmele de sânge de la uşă până la cadavru. Mâinile ei... nu puteam să nu mă abțin să le privesc, ca şi cum ar fi fost vii, mâinile ei admirabile, cu forma perfectă a unghiilor.

Brusc, am crezut că visez. Un cuvânt era scris pe mochetă, foarte aproape de mâna ei. Un cuvânt, mai exact trei litere: MAJ. Am ciufulit repede covorul, ştergând totul! Mă temeam de întrebările lui Shweiri care tocmai intra, dar care nu văzuse nimic.

— Ce se întâmplă? Ce faci?

— Nimic.

Eram în picioare, lângă cadavrul Monei.

— Am privit-o pentru ultima dată. Ai găsit ceva în celelalte camere?

— Nu, nimic n-a fost deranjat, în afară de broasca de la uşă pe care asasinul a scos-o ca să intre. Dar tu, Jim, ai găsit ceva aici?

— Nici măcar nu m-am uitat. Presupun că ar fi trebuit să fiu cuprins de furie şi să alerg să mă răzbun, dar mă simt foarte slăbit.

— Îmi pare rău pentru tine, Jim.

Shweiri era sincer.

— Dacă am fi ajuns aici mai devreme... Dacă măcar am fi oprit-o cu noi la restaurant...

— Eu cred, Jim, că a suferit destul de mult în viața ei. Detesta munca pe care era obligată să o facă pentru Ling, şi probabil că se detesta pe ea însăşi pentru că se limita să conducă afacerile soțului ei. Din două rele, încerca să scoată un lucru bun, ca şi cum asta ar fi fost posibil. Moartea a pus cel puțin capăt angoasei şi ororii față de ea însăşi.

— Dar să mori aşa, fără să te pregăteşti...

— Suntem vreodată pregătiți să murim, Jim? De altfel, îți spun foarte sincer, şi în ciuda optimismului meu afişat puțin mai înainte, nu cred că am fi putut-o salva, căci probabil ar fi refuzat să ne dezvăluie identitatea celorlalți.

— Fără îndoială că ai dreptate, Ramez. De la experiența cu închisorile greceşti, Mona se temea de polițişti şi nu avea încredere în ei.

Am luat o cuvertură de pe pat şi am acoperit cadavrul.

— Ramez, trebuie să părăsesc Beirutul cât mai repede. Poți să mă ajuți?

— Nu imediat, Morgan. Moartea domnişoarei Ambrose aruncă acum o altă lumină asupra lucrurilor. Trebuie să-mi fac raportul şi să chem o brigadă de anchetă, ca să inspecteze apartamentul. Vreau să se cerceteze şi în cel mai mic ungher; în plus, o autopsie va fi absolut necesară.

— Dar asta ar dura zile întregi! am strigat eu.

— Îmi pare rău, Morgan. Poate că ar fi trebuit să te mai gândeşti înainte să mă suni. Nu uita că sunt polițist.

— Da, eşti polițist, dar eşti şi prietenul meu, căruia i-am făcut un serviciu. Aşa îmi mulțumeşti?

— Nu te încăpățâna, Jim. Dacă n-ai nimic de ascuns, câteva întrebări nu te-ar putea deranja.

— Nu am nici o legătură cu moartea Monei, dar în acest moment minutele mele sunt numărate. Poți înțelege acest lucru, nu?

Shweiri era un om încăpățânat şi rece. Începu să mă interogheze în acel loc, la doi paşi de cadavrul Monei.

— Care e ce mai apropiată rudă a ei?

— N-are. Nici o rudă nu mai e în viață.

— Avea prieteni intimi la Beirut?

— Nu chiar prieteni. Avea unele relații, dar nimeni pe care să-l poată numi „prieten".

Asta era problema numeroşilor străini aflați în Liban: în această regiune a lumii, adevăratele prietenii se leagă greu de tot.

— Bine. Aşteaptă în camera de alături. Trebuie să sun la postul de poliţie.

Acum, Shweiri a comis o greşeală. Nu trebuia să mă piardă din ochi. Imediat ce s-a întors să formeze numărul, m-am strecurat fără zgomot în afara apartamentului. Când am coborât în stradă, inima îmi bătea cu putere şi nu-mi mai rămăsese decât o singură persoană în care mai puteam avea încredere: Malkum.

Am intrat într-o băcănie şi am cerut să folosesc telefonul ca să sun la garaj. Am avut o şansă nemaiîntâlnită: Malkum era la capătul celălalt al firului.

— Am din nou probleme, Malkum. Trebuie să părăsesc imediat Beirutul, prin orice mijloc, mai puţin avionul. Poţi să mă ajuţi?

— Aşteptaţi un minut să mă gândesc.

L-am aşteptat, fredonând uşor.

— Vreţi să plecaţi cu vaporul?

— N-are importanţă, Malkum, numai să fie imediat.

— Foarte bine. Vă voi îmbarca pe un vapor grecesc, *Veronica*. Pleacă în seara asta spre Atena. Escala următoare e Veneţia. Vă convine?

— Perfect.

Făceam eu apoi într-un fel ca să ajung de la Veneţia la Zürich.

— Încă un lucru, patroane. Dacă părăsiţi vasul la Atena, să vă duceţi să-l vedeţi şi pe prietenul meu Alex Florius, Omnia Square, numărul 28. Aţi notat? El vă va ajuta.

— Da.

Am scris la repezeală numele şi adresa pe o bucată de hârtie pe care am pus-o în buzunar.

— Dar îmi trebuie bilete ca să fiu primit la bordul vasului, nu?

— Da. Mergeţi la „Koroba Tabacco Shop", la Bab Idriss. Aşteptaţi acolo. Mă voi ocupa imediat şi voi da un telefon. Mult noroc, patroane.

A închis telefonul înainte să apuc să-i mulţumesc.

Mă îndreptam spre „Koroba Tabacco Shop", care nu era decât la vreo zece minute de apartamentul Monei, astfel încât am ajuns acolo înaintea biletelor.

Proprietarul, un bărbat mic, slab, suferind de paralizie, îmi spuse să aştept în încăperea din spatele magazinului sosirea celui cu biletele. Încăperea respectivă, puţin mai mare decât o debara, avea pereţii tapisaţi cu cutii de ţigări şi tutun de prizat, aşezate pe etajere înguste. Îmi spuse să trec în spatele unei draperii din perle, care ascundea depozitul mare cât un sfert din prăvălie, burdușit de alte stocuri de ţigări, pe alte etajere. Pe jos, două cutii de carton purtau menţiunea *Turkish Water Pipes*. M-am aşezat pe o cutie, cu o batistă la nas, căci, deşi totdeauna mi-a plăcut aroma de tutun, mirosul acela foarte concentrat mă ameţea şi îmi făcea greaţă.

M-am gândit din nou la moartea Monei. Shweiri părea să creadă că a fost asasinată de Mâna Neagră. Eu nu eram atât de sigur. Ce reprezentau literele MAJ de pe covor? Urmele de sânge mergeau de la uşă, unde ea ar fi trebuit să fie atacată, până la noptieră, unde era aşezat un telefon: voia Mona să telefoneze cuiva? Poliţiei? Posibil. Mie? Foarte posibil. Mi s-a strâns inima la gândul că Mona, lovită mortal, încerca să mă caute, poate ca să mă atenţioneze. Şi literele acelea, MAJ... Dar, bineînţeles! Majied! Asta ar însemna că Majied a venit la Mona? Primise ea vreun telefon de la el sau în legătură cu el? Majied o omorâse pe Mona? După câte ştiam, ei doi nu se întâlniseră niciodată. Multe întrebări se aflau în capul meu, încât acest lucru îmi făcea foarte rău.

Acea inexplicabilă boală de piele, ale cărei prime semne le văsusem pe mâinile mele, se întindea acum pe şolduri şi pe coapse. Scărpinând zonele care mă mâncau, am simţit că se formau băşici mari. Mâinile erau din ce în ce mai umflate, şi durerea de la baza coloanei vertebrale mă împiedica să mă aşez pe scaun.

Veni şi omul cu biletele. Am rămas în spatele draperiei până când a plecat.

— Cât vă datorez? l-am întrebat pe proprietar.

— Două sute douăzeci de dolari, vă rog.

I-am dat trei sute, rugându-l să păstreze restul. Speram că generozitatea mea va garanta tăcerea acestuia în cazul în care ar fi fost interogat. Omul păru foarte recunoscător şi, după un nou acces de tuse, îmi oferi două pachete de Camel. Le-am luat şi le-am pus în valiză.

— Puteţi să-mi chemaţi un taxi?

Nu vroiam să-mi risc pielea aşteptând în faţa magazinului. Nu mai eram expus numai urmăririlor Mâinii Negre. De acum crau şi poliţia, şi Majied. Voia milionul de dolari? Era posibil.

Am arătat biletele şi paşaportul meu comisarului vasului *Veronica* şi am chemat pe cineva să mă conducă la cabină. El mi-a explicat că aceasta se află la câţiva paşi de infirmerie şi pe aceeaşi punte cu marea sală de mese: excelent, cum nu se poate mai practic. Comisarul vasului păru surprins că nu am ca bagaje decât valiza, dar l-am liniştit spunându-i că celelalte urmau să vină.

Un băiat mă conduse.

— Nu doriţi nimic altceva, domnule?

Cum începuse să mi se facă foame, i-am comandat un meniu pe care mi-l aduse imediat.

— Nu cinaţi la restaurant în seara asta, domunle Morgan?

— Nu. Aş vrea să mă odihnesc în cabina mea.

Mă simţeam obosit. Vroiam să-mi odihnesc piciorul, care mă neliniştea mai puţin decât acea ciudată iritare a pielii de pe tot corpul. Oricare ar fi fost cauza, pofta de mâncare nu fusese afectată.

Am început prin a comanda o sticlă din acel delicios aperitiv pe bază de anason ce se numeşte uzo. Virtuţile sale tonifiante şi relaxante ar reprezenta pentru mine un excelent însoţitor pe timpul călătoriei. Am cerut apoi mai multe feluri de mâncare, după care, obişnuitul desert.

În mod sincer, cred că dintre o sută de condamnaţi la moarte, aş fi singurul ce ar putea mânca „ultima masă" cu o totală relaxare.

Din cabina mea strategic situată spre mijlocul vasului, vedeam perfect debarcaderul. Sosit cu cinci ceasuri înaintea

orei prevăzute pentru plecare, am avut ocazia să observ fiecare pasager care urca la bord.

Aceştia erau adesea însoţiţi de părinţi şi prieteni, care veneau să viziteze vasul *Veronica* sau să bea la bordul acestuia un pahar de rămas bun.

Interesul pentru ei nu era o simplă curiozitate: numele meu era marcat pe bilet şi, deci, şi pe lista cu pasageri pe care oricine o putea vedea afişată. Cum existau cel puţin trei persoane în Beirut care ştiau de prezenţa mea la bord, poate că fusesem urmărit: voiam să fiu sigur. Într-adevăr, cel mai bun mijloc de a te debarasa de un om pe un mare pachebot este de a aştepta să ieşi în larg şi să vină noaptea ca să arunci cadavrul de pe vas. Nevăzut, necunoscut! Deocamdată, nimeni nu mi s-a părut suspect. Am constatat numai că probabil era penurie de hamali, căci unii pasageri îşi duceau singuri bagajele.

O femeie blondă, de aproximativ douăzeci şi opt de ani, urcă la bord. Avea picioare extraordinare, foarte sexy şi în acelaşi timp musculoase. Dacă n-ar fi fost vârsta şi rochia, ar fi putut fi luată drept o atletă olimpică scandinavă sau germană. Avea umeri laţi, sâni mici, o talie foarte fină şi un fund foarte frumos. Era însoţită de două persoane mai în vârstă, probabil părinţii ei.

Am deschis hubloul pentru a o vedea mai bine. A trecut la mai puţin de un metru de mine şi m-a văzut. M-a privit cu o expresie foarte agreabilă şi amabilă şi — să fi fost posbil? Mi-a făcut cu ochiul? Da! Iată un lucru rar... Am stat jos ca să râd. Totuşi, avea ceva care... Este adevărat că, de fiecare dată când văd o femeie frumoasă, am impresia că am mai văzut-o, dar de data asta nu era o simplă închipuire. Chiar o mai întâlnisem undeva, dar unde? Poate că, dacă aş fi citit lista pasagerilor, numele ei mi-ar fi reîmprospătat memoria. Nu... Mai bine să cer informaţii personalului. Am sunat. A venit un tânăr subţire şi bronzat de aproximativ optsprezece ani.

— O femeie blondă tocmai a urcat la bord în compania a două persoane mai în vârstă care sunt, fără îndoială, părinţii ei. Ştii cum o cheamă?

El a ezitat să-mi răspundă. Am înțeles imediat că tăcerea lui însemna: „La cât evaluezi o asemenea informație?" Imediat ce am scos din portofel o bancnotă de cinci dolari, mi-a și furnizat informația.

— Numele tinerei doamne este Ingrid Hoffman. După cum ați spus, cei care o însoțesc sunt părinții ei, dar nu vor călători împreună. Cabina ei este pe această punte la numai trei uși de a dumneavoastră.

Băiatul zâmbi. Fără îndoială că fusese martorul multor idile marine la bordul vasului.

— Altceva, domnule Morgan?

— Nu, mulțumesc mult. Cum te cheamă?

— Pericles Chalkis. Dar mi se spune Peter, numai mama mă strigă Pericles.

Era un băiat simpatic și foarte cooperant. Gândindu-mă că poate o să mai am nevoie de el în cursul călătoriei, am luat înapoi bancnota de cinci dolari și i-am dat una de zece.

— Mulțumesc, Peter. Încă un lucru. Știi cumva dacă doctorul a urcat la bord?

— Da, domnule. Este la dispensar.

Peter părăsi cabina. Nu reușeam să-mi scot din cap imaginea lui Ingrid Hoffman. Eram sigur că o mai văzusem undeva, și mi-am pus în gând să profit de următoarea ocazie ca s-o cunosc mai bine. La urma urmelor, nimic nu face cât prezența unei frumoase și misterioase tinere femei ca să dea farmec unei croaziere. Eram sigur că avea să-mi facă foarte bine îmbinarea plăcutului cu utilul. Deja aveam impresia că am făcut jumătate din călătorie. O dată ajuns la Veneția, voi trimite o telegramă lui Clavel.

Tocmai se ridică pasarela. Toți pasagerii vasului erau la bord. Prietenii lor, coborâți pe chei, le făceau semne de rămas bun. Nu remarcasem pe nimeni suspect, dar era de preferat să fiu foarte atent, căci aparențele sunt înșelătoare. Cei care o vedeau pe Mona, de exemplu, puteau să ghicească că era un agent al Chinei populare, sau cel mai mare traficant de heroină din Orientul Mijlociu?

Se făceau două zile de când purtam impermeabilul. L-am scos şi l-am aranjat în dulap.

Îmi era atât de somn, încât nu am avut forţa să mă dezbrac. M-am întins îmbrăcat în pat. În momentul următor, dormeam. Am avut un un somn neliniştit, plin de vise. O vedeam pe blonda Ingrid Hoffman într-un costum de baie cu insigna jocurilor olimpice pe sânii ei mici. Într-un birou mare, acoperit cu mochetă, tânăra se afla aşezată pe un scaun de dactilografă, în faţa unei maşini de scris. Eu însumi eram aşezat pe o canapea în acelaşi birou şi o priveam fără ca ea să-şi dea seama. Avea spatele drept ca al unui cadet din West Point, genunchii lipiţi şi câlcâiele supraînălţate. Numai extremitatea picioarelor goale atingea solul. Degetele erau puse pe claviatură. Ochii ei priveau drept înainte. M-ám ridicat ca să-i privesc mâinile, care erau mari şi puternice, cu unghii de bărbat.

Dar cineva a intrat atunci în cameră, un bărbat trecut de prima tinereţe, şi nu am avut timp decât să mă sui din nou pe divan. Bărbatul în vârstă o certa. Ea ieşea nepăsătoare, apoi întorcea către mine faţa plină de lacrimi. M-am trezit transpirat, respirând cu greutate. Mâinile mi se umflaseră în aşa hal, încât nici nu mai puteam să strâng pumnul.

Am ridicat receptorul şi, cu o voce tremurândă, întreruptă de dificultăţile mele de respiraţie, am cerut un doctor. O voce de femeie mi-a răspuns că era ocupat pentru moment.

— Trebuie să mă consulte un doctor! E ceva urgent!

Mi s-a părut că am aşteptat o eternitate, dar care nu a fost decât o jumătate de minut, şi am auzit vocea medicului. M-a întrebat dacă voi putea să merg până la dispensar.

— Da, sunt doar la două cabine de dumneavoastră.

* * *

Doctorul William Carter era englez.

— Aţi făcut o erupţie de toată frumuseţea, domnule Morgan. Aveţi cumva alergie la ceva?

— Vreți să spuneți o alergie la căpșuni, creveți sau la mâncare exotică?

— Nu neapărat exotică. E de ajuns să fie ceva la care să reacționați.

— Nu, doctore. Nu sunt alergic la nici un fel de aliment.

— Sunteți alergic la vreun medicament, la antibiotice, de exemplu?

— Nu, nu sunt alergic la nimic.

Brusc, mi-am adus aminte de penicilină.

— Da, mi s-a făcut o injecție de penicilină, în această dimineață, după care am luat câte o capsulă la patru ore, i-am explicat, întinzându-i cutia. Dar nu cred că asta ar putea să fie cauza unei asemenea reacții.

— De ce nu? întrebă doctorul.

— Pentru că mi s-a injectat deja de două ori în Coreea, fără să am cea cea mică reacție.

— Este evident că de atunci ați devenit alergic, domnule Morgan.

Asta-mi mai lipsea!

— Vă sfătuiesc să aveți la dumneavoastră o fișă cu mențiunea „alergic la penicilină și derivatele ei". Este important, pentru că reacțiile la penicilină se agravează cu timpul și, fără să vă sperii, trebuie să vă spun că sunt uneori mortale.

Poate nu vroia să mă sperie, dar a reușit din plin.

— De ce respir greu?

— Pentru că mușchii gâtului sunt umflați și vă acoperă traheea. Vă voi face o injecție cu cortizon, și veți lua după aceea pastile. Vom mai încerca și câteva antihistaminice, ca să dezumfle membranele.

— Să nu mă considerați ipohondru, dar aș vrea să știu dacă nu risc să fiu alergic și la cortizon.

— Nu este nici un pericol, numai dacă nu suferiți de hipertensiune, de ulcer sau de diabet.

— Nu, nu am nimic de acest gen.

— Perfect. Veți lua, deci, aceste tablete, urmând prescripțiile indicate. Umflătura poate să dispară înainte ca antihistaminicul

şi cortizonul să-şi facă efectul. Odihniţi-vă. Şi nu faceţi eforturi fizice excesive. Treceţi să vă văd şi mâine şi, dacă respiraţia devine mai dificilă, nu ezitaţi să mă chemaţi imediat.

*

* *

Am dormit buştean paisprezece ore. Era deja amiază când m-am trezit. Remarcând cu satisfacţie că respiram mai bine, am pus apă într-un pahar şi am înghiţit două pastile de cortizon urmate de două capsule de antihistaminic, cu dorinţa de însănătoşire rapidă.

Băşicile de pe picioare nu dispăruseră, dar încetaseră să mă mai mănânce.

Am avut un şoc când mi-am văzut faţa în oglinda băii. Eram atât de umflat, încât eram aproape de nerecunoscut. Ochii erau mici fante sub sprâncene. Nasul meu care, nu ştiu de ce, nu se umflase, dispăruse între obraji şi buzele devenite enorme. Iar pentru a completa această mască hidoasă, o barbă... Dumnezeule, când mă bărbierisem ultima dată? Alaltăieri. Eram sigur de asta. Or, aveam o barbă de cel puţin o săptămână. Ce senzaţie ciudată! Fără îndoială, cea a unui lepros care se priveşte pentru prima dată în oglindă.

Din fericire, era timpul să mă întorc în cabinetul medicului. Am fost întâmpinat de o infirmieră mai în vârstă, dar foarte bine făcută. M-am întrebat dacă din cauza ei doctorul strigase „ocupat" la primul meu apel telefonic. Dacă da, nu era cazul să i-o reproşez.

— Ei bine, domnule Morgan, cum vă simţiţi?

— Aşa şi-aşa, doctore. După cum puteţi să vedeţi, am un cap grotesc, dar mâncărimea începe să dispară şi respiraţia se ameliorează.

— Bine! Bine! V-am spus că umflătura putea să continue sau chiar să se agraveze puţin până ce cortizonul îşi făcea efectul.

— Încă un lucru, doctore. Spuneți-mi, visez sau barba mea crește prea repede?

— Nu visați. Cortizonul produce anumitor persoane acest efect secundar: barba și părul cresc într-un ritm accelerat. De ce nu profitați de acest lucru ca să vă lăsați barbă?

Doctorul zâmbi. Începea să-mi fie simpatic. Avea simțul umorului și un mod foarte sigur de a-și îngriji bolnavii.

— Ce poate să fie mai nimerit decât să-ți lași barbă în timpul unei călătorii? adăugă el.

Ideea ne-a făcut pe amândoi să râdem.

— În orice caz, observ că ați respectat indicațiile tratamentului pe care vi le-am dat. Stați întins și evitați oboseala fizică timp de cel puțin trei zile. Totul va merge bine.

Mă simțeam mult mai bine, în ciuda acestei umflări a feței.

Întorcându-mă în cabina mea, m-am gândit la sugestia doctorului de a-mi lăsa barbă. În fond, ar fi fost o deghizare totală.

Încă obsedat de o masă copioasă, am comandat un alt meniu.

Când Peter a intrat în cabină, a rămas stupefiat. Eu continuam să iau pastile de cortizon la fiecare patru ore, deși barba creștea foarte repede: mi se părea că aș fi putut observa cum țâșnește părul pe acest balon care îmi servea drept cap.

— Nu-ți fie frică, Peter! Îmi las barbă, asta e tot.

Cu ochii gata să iasă din orbite, el mă privea ca și cum s-ar fi uitat la un mutant.

— Am nevoie de ajutorul tău. Bagajele mele n-au fost aduse la bordul vasului...

— Îi voi transmite căpitanului.

Întinse mâna spre ușă.

— Nu, Peter, așteaptă. Asta nu m-ar ajuta prea mult.

Băiatul era speriat. Aș fi vrut să iau o oglindă și să văd ce îl speria așa de tare.

— Bagajele mele vor apărea în mod sigur pe vas la Atena sau Veneția. Dar, de aici și până acolo, îmi trebuie ceva de îmbrăcat. Cel puțin un costum și un pardesiu larg. Port mărimea 44. Poți să-mi cumperi aceste lucruri?

— Nu cred, domnule Morgan. Nu ştiu unde....

Am luat portofelul şi am scos patru bancnote de cincizeci de dolari (aproape jumătate din cei două mii de dolari pe care mi-i dăduse Clavel erau deja cheltuiți). La vedearea bancnotelor, băiatul îşi reveni imediat, fără îndoială că nu avusese niciodată ocazia să câştige atâția bani. I-am întins cele două sute de dolari şi, din reflex, am mai adăugat cincizeci.

A zâmbit.

— Vă voi găsi ceva de îmbrăcat, domnule Morgan.

— Bine. Mulțumesc, Peter. Şi, dacă nu-ți cer prea multe, aş vrea şi o mică valiză. Un model obişnuit, mare cât să încapă lucrurile pe care mi le vei aduce. Dacă îți mai trebuie bani, o să ne socotim când te vei întoarce.

CAPITOLUL XI

Am petrecut trei zile pe mare şi trebuia să ajungem la Pireu a doua zi dimineaţă.

În afara câtorva mici ieşiri nocturne şi solitare pe punte, am rămas practic închis în cabina mea. Continuam să iau cortizon. Umflătura şi băşicile de pe mâini şi picioare dispăruseră în totalitate, mâncărimile încetaseră, dar faţa rămăsese umflată şi, în ciuda unei uşoare ameliorări, trăsăturile mele semănau încă cu cele ale lui Quasimodo.

Nu mă bărbierisem de cinci zile, dar aveam o barbă de trei săptămâni, şi păream cu cel puţin zece ani mai bătrân.

Peter reuşise să-mi cumpere hainele şi mica valiză pe care i-o comandasem. Găsise un costum din lână neagră şi un pardesiu maro, amândouă puţin cam mari, lucru ce îmi dădea încă cinci ani în plus.

În acest echipament – barbă cenuşie, faţă de lună plină, îmbrăcăminte largă – nu mă mai recunoşteam nici măcar eu! În cazul în care trebuia să mă deghizez, era totul aranjat, şi era chiar dificil să-mi imaginez o deghizare mai perfectă. Îmi lipsea o pălărie, dar Peter va şti să-mi facă rost.

În toate croazierele mele, bucuria cea mai mare a fost de a descoperi pământul la orizont. Cum am fost pustnic în cea mai mare parte a acestei călătorii, meritam şi eu o satisfacţie discretă.

Am urcat, deci, pe punte şi m-am instalat într-un şezlong confortabil, îmbrăcat cu impermeabilul, sub care aveam arma mea automată de calibru 38.

Soarele Mediteranei făcea minuni asupra corpului meu obosit, şi legănarea mării m-a făcut imediat să adorm. M-am trezit peste aproape o oră, încet, cu senzaţia că cineva se uită la mine. Imediat ce am deschis pleoapele, am văzut-o pe Ingrid Hoffman întinsă pe scaunul vecin.

Era îmbrăcată într-un costum de tenis: şosete şi încălţări albe şi fustă foarte scurtă. Vederea corpului ei atletic şi musculos provocă în mine o emoţie cu atât mai puternică cu cât era neaşteptată. Această fată era frumuseţea în persoană. Ochii mei au fost imediat atraşi de picioarele sale frumoase şi bronzate şi eforturile de a uita că aş fi putut muşca uşor acele coapse mă făceau să salivez.

O vorbă obişnuită de-a lui Clavel îmi veni în minte: „Dacă nu încerci, nu vei şti niciodată. Încearcă cu toate şi, în urma unei legi verificate, jumătate dintre ele îţi vor cădea în braţe".

Ce aveam de pierdut? Aminteşte-ţi numai, Morgan, că ai un milion de dolari la tine. Mi-am promis că o voi cunoaşte pe această superbă creatură cât mai repede şi cât mai în întregime posibil.

— Sunteţi domnişoara Hoffman, nu-i aşa?

— Suntem aproape vecini. Cabina dumneavoastră e la trei uşi de cabina mea.

O expresie de neîncredere îi apăru pe faţă. Schimbarea mea o deruta.

— Sunteţi domnul Morgan?

În ciuda tonului de politeţe forţată, am observat îndoiala în vocea ei. Dar eram flatat că îmi cunoştea numele: era ceva încurajator.

Tânăra femeie nu ştia dacă trebuie să zâmbească sau nu.

— Am făcut o reacţie alergică la un antibiotic şi m-am umflat ca un balon. Văzându-mi mâinile, ai fi putut spune că purtam mănuşi de box. Acum umflătura a dispărut de peste tot, în afară de faţă.

— De peste tot? Ce păcat!

Râse de propria ei glumă. Eu am înţeles-o după câteva secunde. Mă aşteptam atât de puţin la această insinuare

picantă, ca la semnul cu ochiul de acum trei zile. În mod sigur, domnișoara Hoffman era glumeață.

— Nu am remarcat această barbă.

— E o fantezie pe care mi-o permit la fiecare doi ani.

Era mai bine să nu-i spun motivele.

— Vă va surprinde, domnule Morgan, dar noi ne cunoaștem. Mai exact, eu vă cunosc.

Strălucirea zâmbetului ei și a dinților albi mă umplu de bucurie.

— Sunteți american. A trebuit, deci, să vă cunosc undeva în Statele Unite. E bine până aici?

— Pe jumătate, căci nu ne-am întâlnit niciodată. Vreau să spun că n-am fost niciodată prezentați unul altuia. Mai încercați...

— Am fost de curând în Hawaii. Oare acolo să se fi intersectat drumurile noastre?

Scutură din cap.

— Îmi petrec cea mai mare parte a anului la New York. Oare acolo...

Ea scutură iar din cap.

— Avem vreun prieten comun?

— Vă apropiați.

— Ați găsit pista cea bună: urmați-o!

Imaginația mea bătea câmpii sau era efectul cortizonului? Mi se părea că ea continua să-mi vorbească cu cuvinte cu dublu sens. Mintea mea se străduia să îndepărteze gândurile cele mai libidinoase. Mi-am spus că îi interpretam în mod abuziv cuvintele.

Apoi, îngerul meu păzitor îmi sugeră să fiu atent. Spusesem deja prea multe. Știa acum că fusesem în Hawaii și că locuiam la New York. Acest lucru nu putea să fie decât un mic joc de a afla totul despre mine... iar eu mă duceam la fund! Încă un pic și îi spuneam toate relațiile mele, amici și asociați, pentru plăcerea de a ști ceea ce aveam în comun. Nu ești decât un neghiob, Morgan! Un neghiob și un satir. Slăbiciunea ta cea mai mare este că nu știi să reziști în fața

unei tinere cu un fundulet original şi picioare frumoase. Ştii tu, oare, dacă nu cumva această seducătoare tânără nu este un emisar al mafiei sau al lui Majied?

— Ar fi mai bine să-mi daţi un indiciu. Aş putea să înşir astfel la nesfârşit numele relaţiilor mele.

— Şi Clavel? întrebă ea.

Inima mea începu să o ia razna. La orice mă aşteptam, mai puţin la acest lucru.

— Vreţi un alt indiciu?

— Da.

— Texas?

— Lucraţi pentru Clavel?

Mă străduiam să păstrez vocii mele acelaşi ton amuzat, dar începeam să mă întreb dacă nu cumva Clavel o trimisese pentru a-şi supraveghea „investiţia", pentru că încrederea lui în mine era mult mai mică.

— Să vorbim despre trecut, Jim. Jocul s-a terminat, ai câştigat. Am fost secretara particulară a tatălui lui Jack. Eu sunt cea care am bătut la maşină toată corespondenţa pe care ai primit-o de la el, şi astfel te cunosc.

— Când ai încetat să mai lucrezi pentru Clavel?

Trebuia să ştiu dacă avea cunoştinţă de afacerile din Iordania.

— Acum mai bine de doi ani. A fost o întâmplare mai degrabă tristă, care nu te interesează.

— Poate că mă interesează, dacă vrei să mi-o povesteşti.

— Accept, spuse ea dezinvoltă. Lucram deja de patru ani pentru bătrânul Clavel când Jack s-a întors din armată.

La insistenţele tatălui său şi ca să nu-l supere, Jack a acceptat să intre în afacerea familiei. Primea un salariu foarte mare. Dar nu-i era mintea la treabă şi îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în călătorii de afaceri, fără nici un folos în care voia să-l însoţesc. Tatăl său a fost de acord: nu-i refuza nimic micului său Jack.

În vocea ei se simţea ranchiuna.

— Dar se ocupa foarte puţin de afaceri în călătoriile sale

— Era deja căsătorit la acea vreme?

— Bineînțeles. Soția lui îi reproșa vehement absențele de acasă și îi spunea să ceară să fie înlocuit de altcineva. El îi răspundea că e vorba de tranzacții ultraconfidențiale, care nu puteau fi încredințate nimănui altcuiva. Ea s-a hotărât atunci să-și joace ultima carte. Tatăl ei era senator. După ce a refuzat mult timp, din mândrie, să i se plângă, i-a povestit ce se întâmpla între Jack și mine. Tatăl ei avea puterea de a favoriza sau de a face să eșueze un anumit număr de acțiuni întreprinse de bătrânul Clavel, și chiar asta a și făcut. Fără măcar să discute asta cu Jack, m-a concediat, plătindu-mi salariul pe un an, ca primă de plecare — sau de consolare, cum vrei.

— Cum te-ai simțit după aceea?

— Eram îndrăgostită de Jack. Știam bine că nu eram pentru el decât o fată printre multe altele, dar nu mă interesa acest lucru.

— Îmi pare rău pentru tine.

— Oh! Acum este o poveste veche. Dar recunosc că nu mi-am revenit repede.

— Ce ai făcut de când l-ai părăsit pe Clavel?

— Nu mare lucru. Câteva călătorii și tenis.

Tot întinsă pe șezlongul ei, tânăra femeie schiță un serviciu cu o rachetă imaginară.

— Tocmai mi-am petrecut vacanța cu părinții mei. La Beirut, s-au hotărât să se întoarcă acasă. Îi înțeleg. Călătoriile cu avionul nu mai sunt deloc sigure. Nu am planuri pentru viitorul imediat. Mi-ar plăcea doar să revăd puțin Europa, înainte de a mă întoarce la New York. Tu călătorești de plăcere sau pentru afaceri?

Iar începea! Modul ei de a spune „plăcere" stârnea în mine o mulțime de vise erotice.

— Puțin din amândouă, am răspuns eu prudent.

— Cobori la Pireu sau la Veneția?

Credeam că, după tot ce mi-a mărturisit, puteam să-i spun adevărul, fără să mă tem că ar lucra pentru mafie sau Majied. Spusele ei păreau plauzibile și era puțin probabil ca Clavel să fi trimis-o la mine ca să-i supravegheze banii.

— Cobor la Veneţia.

— Ia-mă şi pe mine.

Cuvintele ei mă loviră ca un glonţ de care nu ai timp să te fereşti. Era total imprevizibilă.

— Poftim?

— Am spus să mă iei şi pe mine. Călătoriile în doi sunt mai agreabile. Te şochez? Suntem în secolul douăzeci, ştii prea bine.

Era prea hotărâtă, prea directă ca să se prefacă.

— Nu e vorba de asta.

— Să nu-mi spui că nu poţi să mă iei fiindcă eşti într-o misiune periculoasă şi ultrasecretă, pentru că nu te voi crede.

— Sunt în misiune periculoasă şi ultrasecretă.

Răspunsul meu îi păru comic şi începu să râdă. Am evitat să-i dau pentru moment detalii mai ample, pentru că un membru al echipajului distribuia ziarul vasului. Titlurile îmi săriră în ochi: *RĂZBOI CIVIL în Iordania. Palestinienii au aruncat în aer avioanele deturnate. Atentat eşuat împotriva regelui. A fost decretată legea marţială. A fost instaurat un guvern militar.*

— Ceva nu e în regulă? mă întrebă ea.

— Nu, i-am răspuns eu cu o indiferenţă prefăcută.

— Nu? S-ar spune că tocmai ţi-ai găsit numele la rubrica necrologică.

Era foarte directă, dar mă pasiona. Trebuia totuşi să scap de vorbăria ei, ce nu mai înceta, ca să reflectez asupra acestor evenimente.

— Sunt puţin obosit. E prima mea ieşire de când sunt bolnav. Îşi cer pemisiunea să dorm puţin până la cină... Trec să te iau pe la cinci şi jumătate. De acord?

— De acord. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Mă vei lua cu tine?

— Vom vorbi la masă despre asta.

Tânăra femeie ştia foarte bine ce voia.

— Bine. Pe curând...

Avea aerul liniştit al oamenilor care reuşeau ceea ce îşi propuneau. Mi-am aruncat o ultimă privire spre corpul ei

superb şi apetisant, întins de parcă s-ar fi oferit pe acel şezlong. În mod sigur, locul pe care îl părăseam nu va rămâne pentru mult timp gol.

*
* *

Mă gândeam cu tristeţe la războiul civil din Iordania. Era ţara arabă pe care o iubeam cel mai mult. Ce i s-ar fi putut întâmpla lui Sadek? El în mod sigur nu era, cum credea Mona, un colaborator al rebelilor. Sau poate... Articolul din ziar era succint. Toate contactele cu ţara fuseseră întrerupte. Mai mulţi jurnalişti au fost sechestraţi într-un hotel şi nimeni nu cunoştea starea ostaticilor.

Întrebările se înghesuiau zadarnic în capul meu. Nu-mi folosea la nimic să mă gândesc la toate aceste probleme. Obiectivul meu, singurul rezonabil, rămânea neschimbat. Trebuia să depun banii la Zürich, cât mai repede posibil.

Dorinţa lui Ingrid de a mă însoţi era pentru mine o enormă tentaţie şi căutam în mod insidios motive plauzibile ca să cedez.

Dacă eram filat în momentul îmbarcării, urmăritorii mei ar fi căutat, fără îndoială, un bărbat singur. Călătorind ca soţ şi soţie, aveam toate şansele de a scăpa atenţiei lor. Soţ şi soţie? Împopoţonat cum eram, ar fi mai bine spus unchi şi nepoată. Amuzant, nu? Rămânea să aflu câtă încredere puteam avea în discreţia lui Ingrid. Corpul ei punea în alertă toţi bărbaţii pe o rază de cincizeci de metri. Şi, apoi, ea nu avea nici un amestec în această poveste. Mă gândeam la moartea Monei, care mi-a lăsat un fel de culpabilitate, în ciuda certitudinii mele că nu eram vinovat de moartea ei.

La cinci şi jumătate, mi-am aşezat frumos impermeabilul în dulap şi m-am dus să o caut pe Ingrid. Nu a fost nevoie să bat decât o singură dată, şi uşa s-a deschis. Am rămas cu gura căscată, cu mâna în aer: era încântătoare. Se ghiceau frumuseţea şi parfumul pielii sale sub rochia de seară albă, fără mâneci,

aproape transparentă. Decolteul în formă de V cobora până la talia subțire, iar goliciunea spatelui cobora şi mai jos. Era imposibil să ascunzi un sutien sub o asemenea rochie: nu purta.

La sosirea în sala de mese, privirile s-au îndreptat spre noi. Am cerut discret şefului chelnerilor un loc într-un colț. Omul mi-a zâmbit înțelegător şi ne-a condus către o canapea de velur mov, a cărei spetează înaltă ne punea la adăpostul privirilor indiscrete. Aşezat în fața lui Ingrid, eram ca un rege pe tronul său.

— Niște cocteiluri înainte de masă, domnule?

Am uitat complet de şeful chelnerilor care aştepta comanda. Sunetul vocii sale m-a făcut să tresar: Ingrid izbucni în râs.

— Da. Ce cocteil, Ingrid?

— Aş vrea un *soul kiss*.

Am crezut că glumea. *Soul kiss* înseamnă „sărutul sufletului". Putea exista un cocteil cu acest nume? Ingrid m-a asigurat că da.

— Whisky cu apă pentru mine.

După ce chelnerul plecă, am întrebat-o ce era „sărutul sufletului".

— Te referi la cocteil?

În mod sigur, nu existau două ca ea. Găsea de fiecare dată metoda de a mă lua peste picior, şi totul din ea mă excita, de la acea mică strungăreață dintre doi dinți din față până la cărarea din părul ei. Începeam să cred că această fată mă va ajuta să fac lucruri fără precedent. Nu, nu va fi o idee rea să o iau cu mine la Zürich.

— Da, la cocteil.

— Se face din suc de portocale, Dubonnet, vermut, whisky şi gheață. Ți se pare bun?

— Numai numele lui e un întreg program.

— Jim, te-ai hotărât dacă mă iei cu tine?

— În urmă cu câteva ore nu voiam.

Ingrid se strâmbă, bosumflată. Acest joc al buzelor îmi încălzea sângele.

— Dar acum, că mă aflu în fața ta și te privesc, mi-e din ce în ce mai greu să-mi respect hotărârea.

— Vrei să știi la ce mă gândesc, când sunt aici în fața ta?

— Mi-e frică să te întreb, dar, hai, spune-mi.

— Cred că ești un domn deghizat. Acum patru zile erai ras aproape perfect. Cum se face că acum ești bărbos ca Moise?

— Foarte bine. Trage de barbă!

Ea ezită.

— Hai, trage, nu-ți fie frică!

Ingrid mă apucă de barbă și trase.

— Te-ai convins?

— Deloc. Să zicem, barba este reală. Dar acest lucru nu dovedește nimic. Dacă n-ai, într-adevăr, nimic de ascuns, ia-mă cu tine la Veneția. De acolo, vom merge unde vrei tu. Dacă unul dintre noi se plictisește de celălalt, vom pleca fiecare unde vrea. Fără atașament, fără complicații. Îți convine?

Era imposibil să reziști la atâta farmec. De altfel, dacă aș fi putut avea încredere în ea, ar fi fost pentru mine un partener ideal.

— Îmi convine, am răspuns eu.

Ingrid s-a luminat la față. Am făcut un toast pentru noi doi și pentru aventura noastră. Ea mi-a cerut să comand meniul.

Am cerut musaca, un fel de tocătură de vinete în sos alb. Am cerut apoi un alt pahar cu băutură, după care Ingrid a vrut să danseze. Avea nenumărate aptitudini, dar nu ținea la băutură. După două pahare de „sărutul sufletului", tânăra femeie dansa jumătate ațipită, cu capul pe umărul meu.

— Ești obosită? am întrebat-o eu.

— Mm...

— Am putea merge în cabina mea?

— Mm...

Ne-am întors în cabina mea foarte încet, braț la braț, capul lui Ingrid fiind tot sprijinit pe umărul meu. Imediat ce am deschis ușa, s-a îndreptat ca o somnambulă spre pat – cuvântul era foarte potrivit – și, imediat ce ajunse la el, căzu pe spate, cu brațele întinse.

Mi-am agățat haina în șifonier și am profitat de acest lucru ca să arunc o privire la impermeabilul care era tot acolo. M-am așezat în fotoliu, ca să contemplu corpul aproape ațipit al lui Ingrid. Își aruncase pantofii, și-i puteam admira forma perfectă a picioarelor. Tendoanele lui Achile, viguroase, dar fine, duceau spre curba proeminentă a pulpelor, genunchii mici și frumoși înfloreau în coapse voluptuoase. Am stins lumina și m-am dezbrăcat, având grijă să pun pistolul automat în bandulieră, pe un scaun în apropierea patului.

Bretelele largi ale rochiei alunecară imediat ce le-am atins, lăsând să apară doi sâni mici și delicați, care se întăriră imediat ce i-am atins cu vârful degetelor.

Cu ochii tot închiși, Ingrid gemu ușor, în timp ce prin hublou lumina transmisă de lună îi învăluia corpul.

Nu a trebuit decât să deznod un fir fin din satin pentru a face rochia să alunece de pe ea. Am observat apoi o ușoară ridicare a șoldurilor, ca și cum ar fi vrut să-mi ușureze sarcina.

Tot corpul ei era bronzat, fără nici cea mai mică urmă de maieu. Corpul meu să apleca încet peste al ei. Ea își puse brațele în jurul gâtului meu, îmi trase buzele spre buzele ei și apăsă cu putere. Picioarele ei atletice mă strângeau: mă simțeam la bunul plac al unei amazoane. Punea stăpânire pe tot ce era nebunie în mine și mai cerea încă, nesătulă, neobosită. Ingrid obținea lucruri pe care sufletul și corpul meu le-ar fi crezut imposibile.

După un număr incredibil de episoade, mi-a acordat o pauză și am adormit buștean până dimineață.

Când m-am trezit, Ingrid era în baie. Prin ușa deschisă, am văzut-o goală, în picioare, în fața chiuvetei, spălându-se pe dinți... cu periuța mea!

— Bună dimineața! bolborosi ea în timp ce se spăla pe dinți.

— Bună dimineața!

„Într-o zi voi scrie o carte despre fata asta", mă gândeam în timp ce ea se întoarse pe jumătate, cu o mișcare de acrobat, ca să împingă ușa cu vârful piciorului. Am auzit-o cum își clătea gura, apoi strigă:

— Numai un minut şi am venit. Nu crezi că ar trebui să comanzi micul dejun?

— Îţi plac ouăle?

— Da, cu suc de fructe, cu şuncă, felii de pâine prijită cu unt şi cafea.

Peter ne servi micul dejun, fără să manifeste nici cea mai mică surprindere faţa de prezenţa lui Ingrid în cabina mea la ora opt dimineaţa.

La mijlocul mesei, am remarcat brusc că nu mai auzeam zgomotul motoarelor. Am alergat la hublou: ajunsesem la Pireu. Acest lucru nu era, la drept vorbind, o surpriză, fiindcă escala era prevăzută şi, oricum, trebuia să fiu pregătit pentru orice eventualitate.

Dar ocupaţiile mele nocturne cu Ingrid şi dăruirea noastră opriseră timpul în loc.

— Scuză-mă. Continuă să mânânci, mă întorc imediat.

Această ieşire precipitată era total incorectă, dar trebuia să arunc o privire asupra docurilor.

De ce îmi era frică, de aia nu scăpasem: Marconi, Perrone şi alţi doi bărbaţi erau acolo, pe chei, cu ochii aţintiţi spre vapor. Cei doi noi complici erau uriaşi, bronzaţi, cu capete de luptători. Erau la picioarele pasarelei şi nu mă puteau vedea.

Am înţeles că trebuia să părăsesc vasul *Veronica* la Pireu. Era aproape sigur că vor observa cu atenţie fiecare pasager care va debarca şi că, dacă nu mă vedeau coborând, vor urca la bord ca să mă caute.

Dacă îmi continuam călătoria până la Veneţia, urma să fiu prins în capcană. În mod sigur, dacă va trebui să alerg, voi alerga mai bine pe pământ. Trebuia să părăsesc vasul imediat.

Am revenit în fugă în cabină, unde Ingrid îşi termina cafeaua. M-am năpustit în baie ca să mă privesc în oglindă. Umflătura scăzuse destul de vizibil de ieri, dar barba tot mai crescuse şi se albise.

— Ceva nu-i în regulă? întrebă Ingrid.

— Călătoria mea ia sfârşit aici. Încă mai eşti dispusă să mergi cu mine?

— Bineînțeles.

După un moment de liniște, Ingrid adăugă:

— Ți-am văzut revolverul pe scaun, dimineață, când m-am sculat.

Am luat revolverul, l-am scos din teacă şi l-am verificat: era încărcat. Am aruncat o privire în valiză şi m-am asigurat că toate cartuşele sunt la locul lor.

— Ți-e frică?

— Nu, mi-ai trezit curiozitatea. Crezi că sunt în siguranță lângă tine?

Începea iar să se joace.

— Tu ce crezi?

— Eu mă simt foarte în siguranță lângă tine, răspunse ea, cu vocea cea mai sinceră.

— Bine. Acum, fă-ți valizele! Ne întâlnim în cabina ta, în zece minute.

Mă sărută pe obraz şi ieşi.

Nu mai era timp să-i cer lui Peter să-mi găsească o pălărie. Am împachetat impermeabilul şi am intrat în bar. Cum nici măcar nu era ora nouă, sala era încă goală. La vestiar, erau cinci pălării. Am luat-o pe cea care îmi venea cel mai bine şi m-am întors în cabina mea.

Cum Marconi şi Perrone m-au văzut la Beirut îmbrăcat în impermeabil, m-am gândit că ar fi mai bine să-l închid în mica valiză pe care Peter mi-o procurase. Îmbrăcat cu pardesiul maro, cu barba mea cenuşie de pe fața încă umflată şi cu pălăria de paie, căreia i-am lăsat borul în jos, am plecat s-o caut pe Ingrid. Tânăra femeie îşi terminase de făcut bagajele.

CAPITOLUL XII

— Jim! Abia te-am recunoscut.

— Cu atât mai bine. La capătul celălalt al pasarelei aşteaptă patru bărbaţi pe care vreau să-i evit.

Am preferat să nu-i spun mai multe, ca să nu o sperii.

— Doi dintre ei poartă costume sobre şi ochelari de soare. Ceilalţi doi sunt falşi docheri. Înţelegi ce vreau să spun. Priveşte-i cât mai natural, nimic mai mult.

— Cine sunt?

Venise momentul să am încredere în Ingrid, deşi îmi era imposibil să-i spun tot adevărul.

— Sunt membrii ai mafiei. Cred că sunt în legătură cu o reţea de traficanţi de droguri, a cărei bază se află la Beirut. Inutil să le explic că nu am nici o legătură cu acest lucru: nu m-ar crede; în cel mai fericit caz, vor vrea să mă ucidă, pentru că ştiu prea multe despre ei. Este, deci, de preferat să trecem fără să fim observaţi!

— Nu putem să rămânem la bord până la Veneţia?

— Nu, vor urca să mă caute. Dacă vom reuşi să scăpăm pentru un moment, ne vor aştepta la Veneţia. Trebuie să scăpăm de ei. Până acum, am evitat să-ţi spun toată povestea, dar trebuie să ajung la Zürich în cel mai scurt timp. Cum situaţia devine serioasă, propun să ne întâlnim acolo: ar fi mult mai prudent pentru tine.

— Nu. Am vrut să te însoţesc pentru că aveam chef de puţin aventură. Şi iată aventura! Am încredere în tine. Te voi însoţi peste tot unde te vei duce.

— Foarte bine. Dar lasă-mă să te avertizez că această aventură te poate duce mai departe decât te-ai aştepta, căci aceşti tipi nu se joacă. Dacă mă însoţeşti, va trebui să faci exact ce-ţi voi spune. De acord?

— De acord, Jim.

— Pentru început, ai grijă să nu mă strigi pe numele meu până ce nu vom trece de vamă şi ne vom îndepărta.

Şi, ca să evităm ca vameşii să se intereseze de impermeabil, îi voi cere să îl poarte pe braţul ei.

— E greu, spuse ea.

— Da, din cauza căptuşelii.

Mă întrebam ce-şi imagina în căpşorul ei.

— Să mergem.

Coborând pe pasarelă, m-am prefăcut că şchioapăt. Marconi, Perrone şi cei doi amici ne priveau.

Cămaşa mea era îmbibată cu sudoare. Marconi m-a urmărit mai mult timp decât ceilalţi. Este adevărat că avea un motiv în plus să fie atent: nasul lui încă avea un bandaj şi ochii îi erau tot umflaţi.

Perrone se considera probabil Don Juan: privirea lui, la început fixată asupra picioarelor lui Ingrid, a urcat apoi până la faţă. Când ajunserăm în dreptul lor, Perrone zâmbi şi îşi atinse borul pălăriei de pai, zicând:

— *Buon giorno, signorina.*

Această glumă elementară m-a făcut să simt un şoc electric. Ingrid se prefăcu că nu-l vede şi mă apucă mai strâns de braţ.

Ajuns la vamă, a trebuit să mă aplec ca să las bagajele jos şi am profitat de acest lucru ca să arunc o privire discretă spre ei. Perrone încă mai avea ochii aţintiţi asupra picioarelor lui Ingrid. Exact de acest lucru îmi era frică: Ingrid era prea frumoasă. Ceilalţi trei continuau să se uite spre pasarelă.

— Paşapoartele dumneavoastră, vă rog!

Ingrid îşi prezentă paşaportul. Vameşul verifică poza, puse ştampila şi i-l înapoie. Nici măcar nu încercă să-i vadă bagajele, nici să vadă câţi bani greceşti avea la ea.

— Paşaportul dumneavoastră, vă rog!

Acum era rândul meu. Bine că măcar nu m-a strigat pe nume... Perrone, care încă se mai uita după Ingrid, ar fi putut să audă.

— Asta este fotografia dumneavoastră?

— Da, am răspuns eu liniştit.

— Nu seamănă cu dumneavoastră deloc. Când aţi făcut-o?

— Acum nouă luni. Probabil din cauza bărbii...

Am zâmbit, dar el a rămas nepăsător.

— Vreţi să vă scoateţi pălăria?

În acest moment, Perrone se uita la mine. Sudoarea îmi curgea în ochi. Am şters-o cu mâneca pardesiului.

— Se pare că v-aţi mai îngrăşat de când a fost făcută această poză.

— Este adevărat. Am fost bolnav şi am stat la pat. Inactivitatea m-a făcut probabil să mă îngraş.

A închis paşaportul, dar nu mi l-a dat, aşa cum făcuse cu cel al lui Ingrid.

— Câţi bani greceşti aveţi la dumneavoastră?

— Treizeci şi trei de drahme.

De fapt, nu aveam decât restul de la meniul comandat pe vas. Din fericire, nu depăşeam limita de intrare a banilor americani. Mai aveam încă o mie de dolari din cei două mii pe care Clavel mi-i dăduse pentru treburile personale. Mi-am pus pălăria de pai pe cap.

— Pot să vă văd bagajele?

Aplecându-mă să-mi ridic valiza, am aruncat din nou o privire către pasarelă. Marconi şi Perrone se uitau tot spre noi, dar un număr mare de pasageri făceau coadă în urma noastră şi ne mascau parţial de privirile celor doi bărbaţi. Vameşul deschise mai întâi valiza pe care Peter mi-o cumpărase, şi care nu conţinea decât restul de îmbrăcăminte.

— Acum servieta-diplomat.

Aveam mâinile moi. Într-un compartiment secret al servietei, se aflau cele două încărcătoare ale revolverului. Mâinile lui experte detectară fundul dublu şi vărsă servieta,

golind-o în fața lui, pe masă, de tot ce conținea. Trase capacul ascunzătorii. Slavă Domnului că nu pitisem milionul de dolari în servietă şi că-i dădusem impermeabilul lui Ingrid să-l poarte. Dacă eram arestat şi anchetat, nu s-ar fi găsit banii asupra mea. Deşi nu există o anumită limită de introducere a banilor străini în Grecia, un milion de dolari este o sumă care poate trezi curiozitatea şi întrebările cele mai diverse.

— De ce aveți aceste încărcătoare?

Ținea câte unul în fiecare mână.

— Vânez la Jezzin.

— Aveți armă?

Dacă spuneam că da, trebuia să arăt un permis, pe care îl aveam, dar care dădea naştere la alte întrebări şi poate chiar în conjunctura actuală la un adevărat interogatoriu.

Pe de altă parte, dacă mințeam, dacă mă arestau şi dacă revolverul era descoperit, nu aveam să mai scap de vameşi, numai poate dacă eram condus la postul de poliție cel mai apropiat, unde aş fi fost supus la multe alte întrebări.

I-am privit încă o dată pe Marconi şi Perrone. Erau atât de interesați, încât încercau să traverseze mulțimea de oameni din spatele meu. Trebuia să risc. L-am privit pe vameş drept în ochi şi i-am spus fără să ezit:

— Nu, nu am armă. Am împrumutat-o pe cea a unui amic.

În spatele nostru, turiştii deveneau nervoşi. Cred că glumele lor proaste m-au făcut să-mi recuperez paşaportul.

— Vă puteți lua lucrurile şi servieta. Scuzați aceste formalități puțin cam lungi, dar sunt anumite lucruri, înțelegeți, pe care trebuie să le verific.

— Nu este nici o problemă.

Am scos un oftat de uşurare. Hainele mele erau îmbibate de sudoare. Mi-am pus rapid lucrurile în servieta-diplomat şi am luat valiza. Aşezată la doi metri de tejghea, Ingrid aşteptase cu răbdare sfârşitul cercetării. Mă îndreptam spre ea foarte rapid... în timp ce cineva strigă numele meu!

— Domnule Morgan! Aşteptați! James Morgan!

M-am uitat în spate. Lăsasem maşina de ras electrică pe tejghea! Vameşul o agita în aer. În mod sigur, Marconi şi

Perrone auziseră numele meu. Strigară ceva în italiană celor doi compatrioți, postați la pasarelă, și se aruncară toți patru, ca niște jucători de fotbal american, în mulțimea de turiști.

— Ingrid! Repede!

Am reușit să fugim până în stradă, alergând în cea mai mare viteză, ca să ne urcăm în primul taxi ce staționa. Fără a pierde timpul de a-l întreba pe șofer dacă vorbește engleza, i-am dat o palmă pe umăr, strigându-i: *Go!*

Porni imediat. Prin geamul din spate, i-am văzut pe cei patru mușchetari îngrămădindu-se în taxiul următor. Nu erau decât la cincizeci de metri în urma noastră. Dacă portul nu ar fi fost plin de polițiști, aproape sigur că nu ar fi ezitat să-și utilizeze armele.

— Vorbești engleza?

— Bineînțeles, micuțule. M-am născut la Astoria, New York, unde există mai mulți greci decât în toată Atena.

— Vezi acel taxi din spatele nostru?

— Da, și?

— Scapă de el!

— Ascultă, micuțule, la Pireu nu te joci de-a hoții și jandarmii, ca la New York. Dacă acești polițiști te opresc, nu-ți dau o amendă de cinci dolari, te bagă la răcoare.

Aruncă o privire spre Ingrid în oglinda retrovizoare.

— Scuzați-mă, domnișoară.

Ingrid îi zâmbi. Această escapadă o încânta.

— Scapi de ei pentru o sută de dolari?

— Să văd banii.

Am aruncat două bancnote de cincizeci de dolari pe scaunul din față, lângă el. I-a luat și i-a băgat în buzunarul de la cămașă.

— Nu-ți face griji. O să scăpăm de ei.

În mai puțin de trei minute treaba era gata.

— Spune, unde mergem acum?

— Atena, „Diomia", cunoști?

— Mda.

„Diomia" este un hotel liniștit, simplu, fără pretenții, la o sută de metri de Piața Constituției. Nu a fost niciodată plin,

nici chiar în cel mai grozav sezon turistic. Mă gândeam că am fi mai în siguranță într-un hotel puțin mai izolat.

Mi-am privit mâinile: nu mai erau umflate. Mi-am pipăit fața și am constatat cu ușurință că umflătura din jurul ochilor se mai atenuase. Mâncărimile dispăruseră și mă simțeam perfect. Ce ușurare! O alergie la penicilină este chiar ultimul lucru de care poate să aibă nevoie un om care e urmărit de Mâna Neagră!

CAPITOLUL XIII

Şoferul opri maşina pe o alee laterală.

— Iată intrarea de serviciu a hotelului. Mergeţi pe culoar şi veţi ajunge la recepţie. Noroc.

I-am dat o palmă uşoară pe umăr.

— Prăpădeşti timpul de pomană la Atena, micuţule. Ar trebui să mergi la Indianapolis! La revedere şi mersi.

— Mersi! spuse el, pipăind buzunarul cămăşii unde se aflau cei o sută de dolari.

Ajunşi la cinci sau şase metri de recepţie, am privit-o pe Ingrid.

— Luăm camere separate?

— Să zicem... camere separate care comunică?

Avea un surâs strălucitor, ca şi cum problema cu vameşul şi cursa cu taxiul nu i-ar fi secat umorul.

Mi-am spus că am făcut bine că am luat-o cu mine. Această fată era îndrăzneaţă. Singurul său defect: era prea frumoasă. Când am intrat, clienţii hotelului — care erau mai numeroşi decât mă aşteptam — au întors imediat ochii spre Ingrid, apoi privirile lor uimite trecură spre însoţitorul ei hirsut — eu!

Eram bolnav de paranoia sau doar hipernervos? Într-un colţ al sălii, se aflau doi bărbaţi îmbrăcaţi complet în negru, care semănau ca doi fraţi sau ca doi acoliţi de-ai lui Marconi şi Perrone. Nu, era imposibil... Erau îmbrăcaţi diferit, oricum, cum puteau ei ajunge înaintea noastră la hotel, ghicind dinainte unde ne vom caza?

Am pus această impresie pe seama oboselii mele nervoase. Totul va decurge mai bine imediat ce ne vom instala în liniște în camerele noastre, unde puteam să fac un duș și să mă schimb.

— Dorim un apartament cu două camere. Aveți ceva de genul acesta?

— Ați făcut vreo rezervare, domnule...?

— Piluzzo, domnul și doamna Piluzzo.

— Nu mi-a mai rămas mare lucru, domnule Piluzzo, numai dacă nu ați făcut rezervare.

— Agenția noastră a organizat totul.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu văd pe nimeni cu numele de Pil...

— Sunt sigur că există ceva. Mai priviți o dată. Aici scrie Pil...

I-am strecurat pe sub mână o bancnotă de cinci dolari. Omul a reacționat precum un câine de rasă care a găsit pista. În timp ce bancnota dispărea în buzunarul lui, tipul spuse:

— Oh, da, iată! Numele a fost prost scris. Camerele 303 și 305 spre stradă. Servitorul vă va urca bagajele, domnule.

După ce am rămas singuri în cameră, Ingrid a căzut pe spate în pat.

— Doamne! Voi dormi o săptămână întreagă!

Avea rochia ridicată până la jumătatea pulpelor – pulpele ei superbe, musculoase, bronzate.

— Vino aici, Jim.

— Ei, ei, Ingrid, nu acum.

Am făcut, totuși, câțiva pași, ce mă despărțeau de pat, și m-am așezat pe marginea de metal ca să-i mângâi fața.

Ingrid devenise mai atașată decât credeam. Era o fată bună; în afară de calitățile ei plastice, știa să aibă în mod spontan încredere în mine. Era exact simpatia de care aveam nevoie în situația de față.

Ingrid îmi luă mâna ușor și o deplasă spre coapsele ei goale, a căror piele era fină...

M-am ridicat tresărind.

— Jim! Ce s-a întâmplat?

Puteam să-i spun că mă gândeam la Mona, la corpul fin şi alb, la insistenţele ei, în prima seară la Beirut, ca să mă apropii încă puţin – şi la privirea ei fixă pe când zăcea înjunghiată?

— Am ceva de făcut care mă obligă să lipsesc câteva minute. Crede-mă, Ingrid.

— Te cred, Jim. Dar tu crezi în mine? Eşti atât de misterios.

Avea şi ea dreptate. Îi datoram o explicaţie, cel puţin pentru ieşirea mea.

— Trebuie să mă duc să dau un telefon.

— Ai putea telefona de aici. Dacă trebuie, mă voi duce în camera cealaltă să aştept până termini.

— Nu asta e problema.

Era puţin ofensată.

— Nu pot să sun din hotel. Cei de la centrală m-ar putea auzi. I-ai remarcat pe acei bărbaţi îmbrăcaţi în negru de la intrare, de lângă recepţie?

— Nu. Cine erau?

— Nu ştiu. Persoane neimportante, poate. Dar poate... Crede-mă, Ingrid, sunt dotat cu un al şaselea simţ pentru astfel de lucruri, şi acest al şaselea simţ îmi spune că trebuie să părăsesc Atena cât mai repede.

— De acord.

Era deja în picioare.

— Plecăm imediat?

— Nu acum. Nu *noi*, ci *eu* trebuie să ies.

— N-ar fi mai sigur dacă te-aş însoţi? M-ai speriat puţin...

— Voi suna pe cineva de la un telefon public şi cu ocazia asta o să verific culoarele şi strada, ca nimeni să nu se intereseze de noi. Vei fi mai în siguranţă aici. Încuie uşa şi nu răspunde nimănui; eu iau cheia de la cameră. Voi intra fără să bat.

— Pe cine vrei să suni?

— Un anume Flory sau Florius. Am notat numele şi adresa lui pe o bucată de hârtie. Sper să nu fi pierdut-o la vamă.

— Jim, fă un duş şi schimbă-te înainte să ieşi: te vei simţi mai bine. În acest timp, eu voi căuta adresa.

— Ai dreptate, Ingrid, dar sunt nervos: nu pot să mai întârzii. De altfel, un duş cald poate să mă moleşească... sau să-mi scadă tonusul dacă îl fac cu tine.

I-am tras o palmă la fund şi am luat servieta care se afla pe pat.

— O să scotocesc în amestecătura asta în ascensor, căci sunt sigur că adresa trebuie să fie aici.

Lăsând pălăria şi pardesiul în cameră, m-am îmbrăcat din nou cu impermeabilul. Am reuşit să descopăr adresa înainte să ajung la parter.

Nu erau în hotel decât două femei bătrâne, aşezate lângă fereastră. Poate că restul visasem! Recepţionerul mi-a zâmbit, pe măsura bacşişului pe care i-l dădusem.

Am observat atent strada înainte de a ieşi: gură-cască, turişti, copii, totul părea normal. Am căutat o cabină telefonică, încercând să rămân pe strada principală. Dar toate cabinele pe care le-am găsit erau ocupate. Mergând de la una la alta, m-am îndepărtat, până ce m-am trezit la câteva sute de metri de hotel, pe o străduţă aproape goală, unde doi buldogi căutau într-o pubelă răsturnată.

Câinii ridicară capul, de frică să nu fie deranjaţi.

Am înţeles atunci că eram urmărit... căci câinii nu priveau în direcţia mea, ci priveau spre celălalt capăt al străduţei care se pierdea în întuneric.

Din acest întuneric am văzut ţâşnind doi indivizi îmbrăcaţi în negru, care nu erau cei doi de la hotel. Pe măsură ce se apropiau, am distins o umflătură caracteristică la buzunarele hainelor lor: revolvere. Deşi al meu era la locul lui, la subsuoară, pregătit în teaca de piele, nu eram sigur că aş fi putut să mă servesc de el la timp, fiind încurcat de impermeabil şi servieta-diplomat. Mă gândisem să mă năpustesc asupra lor şi să dispar în întunericul străduţei. Dar dacă era o fundătură?

M-am întors uşor, foarte uşor, ca să mă uit în spatele meu: o maşină mare, cu geamuri colorate, aştepta lângă trotuar, cu motorul pornit. La volan, era un bărbat cu o şapcă de şofer. Era imposibil să văd dacă mai era cineva înăuntru. Unul dintre cei doi bărbaţi se apropie de mine şi zise:

— Domnule, Morgan, vino cu noi.

Băgând mâna dreaptă în buzunarul hainei, făcu semn cu cea stângă limuzinii negre. Se comporta cu politeţea rezervată a unui funcţionar de la pompele funebre. Celălalt îl urma atât de aproape, încât era dificil să treci printre ei.

M-am dat înapoi câţiva paşi, cu scopul de a câştiga două secunde de reflecţie. În spatele meu, am auzit uşa maşinii deschizându-se.

— Nu intra în panică, domnule Morgan.

Era Majied!

— Am ceva de discutat cu dumneata, continuă el. Vrei să vii?

— Vorbeşti perfect engleza, i-am spus eu ca să câştig timp. Apropo, de unde ai ştiut că sunt la hotelul „Diomia", căci nu m-am hotărât decât după ce am urcat în taxi?

— Haide, haide, Morgan, chiar trebuie să-ţi explic?

— Şoferul de taxi?

— Exact, spuse Majied încrezut.

— Dar cum...

— Noi suntem cei care am plasat şoferul. Ai picat în capcana noastră. Acum, domnule Morgan, adăugă el, urcă în maşină!

Făcu semn celor două „gorile" care se îndreptau spre mine. Perfect. Era rândul meu să acţionez.

Cu toată forţa, am aruncat servieta-diplomat, care l-a lovit în plină figură pe cel din dreapta mea şi l-a făcut să cadă în genunchi, năucit. Celălalt a vrut să scoată revolverul, dar m-am aruncat asupra lui şi i-am aplicat un genunchi în gingii. Mardeiaşii erau acum la pământ.

N-am pierdut din vedere şoferul. În timp ce ieşea din maşină, am făcut un pas mare peste ceilalţi doi şi l-am aruncat în străduţa obscură.

Era o fundătură! Erau multe uşi, dar nici o trecere spre o altă stradă. M-am abţinut să bat la vreo poartă: nici una nu se deschidea.

Cele două „gorile" se ridicaseră şi alergau spre mine, urmăriţi îndeaproape de şofer.

Am scos revolverul din toc. Am tras trei focuri. Datorită întunericului, nu ştiam dacă am nimerit pe cineva, dar acest lucru mă interesa mai puţin. Speram mai degrabă să atrag atenţia poliţiei. Dă-l încolo de milion de dolari: viaţa mea mai întâi!

— Dă-ne servieta-diplomat, Morgan, şi te vom lăsa să pleci, spuse unul dintre ei.

Eram foarte sceptic faţă de această propunere, pentru că Majied ştia foarte bine unde sunt ascunşi banii. Oricum, nu aveam timp de discuţii.

— Dacă o vreţi aşa de mult, veniţi s-o luaţi!

Am tras din nou trei focuri spre ei. Am auzit un mormăit. Probabil că nimerism vreunul. Dar de ce nu trăgeau şi ei? Voiau probabil ceva mai mult decât servieta-diplomat. Brusc, unul dintre ei răsturnă o pubelă, trădându-şi astfel poziţia. Am tras imediat două focuri, fără să aud nimic. Nu reuşisem decât să-mi golesc revolverul, pe care n-aş fi avut timp să-l încarc cu cartuşele de rezervă din servietă. Probabil că au ghicit, căci toţi trei se îndreptau spre mine.

Şoferul era cel pe care îl nimerisem: l-am văzut ţinându-şi arma într-o mână şi umărul cu cealaltă.

Când au fost aproape de mine, l-am lovit din nou cu servieta pe unul dintre ei, direct în stomac. Dar complicele lui se agăţă de spatele meu, şi am simţit brusc o strângere sufocantă: aveam gâtul prins ca într-o menghină între braţul şi bicepsul său enorm. A trebuit să dau drumul servietei. Cu cizma, şoferul o strivi imediat şi îi împrăştie conţinutul pe pământ.

— Nu-i aici. Unde e, Morgan?

Unul dintre ei îmi ţinea acum picioarele, în timp ce celălalt mă strângea din nou, iar şoferul îşi îndrepta revolverul spre mine. N-am răspuns. Dar ştiam că, cu cât voi vorbi mai repede, cu atât mai repede vor pune mâna pe bani... şi vor scăpa de mine, căci dacă nu aveau nici măcar un motiv să mă lase în viaţă, aveau cel puţin două ca să mă omoare.

Şoferul a devenit ameninţător şi a îndreptat arma spre nasul meu.

— Ai doar trei secunde, Morgan, ca să ne spui unde sunt banii.

Nu cred că a aşteptat trei secunde. Mi-a tras o lovitură puternică în nas, încât m-am prăbuşit. Ceilalţi doi m-au ridicat în picioare. Eram ameţit şi simţeam în gură gustul sângelui. M-a lovit în abdomen, ceea ce m-a făcut să vomit. Îmi aplicau cu schimbul lovituri de pistol şi pumni.

L-am auzit pe Majied, ca prin vis, spunând:

— Grăbiţi-vă, imbecililor! E posibil ca cineva să fi auzit împuşcăturile!

Mi se păru că bătaia a durat o eternitate. Apoi s-a aşternut o beznă totală.

CAPITOLUL XIV

— Cum vă simțiți astăzi, domnule Morgan? se auzi o voce.

Nu mi-am dat imediat seama că mi se adresa. Am încercat să deschid ochii, dar, când lumina soarelui mi-a lovit pupilele, am crezut că cioburile ascuțite ale unui pahar îmi traversau creierul dintr-o parte în alta.

— Mă auziți, domnule Morgan?

Tot aceeaşi voce... Celulelor mele cerebrale le trebuiră câteva minute ca să organizeze excitațiile vizuale pe care le primeau. În sfârşit, am început să disting obiectele din jurul meu şi să-mi dau seama unde mă aflu.

— Vreți să cobor jaluzelele?

Era un bărbat îmbrăcat în negru. El era cel care vorbea. În sfârşit, am reuşit să-mi dau sema că mie mi se adresau cuvintele lui.

Am încercat să răspund că *da*, să coboare jaluzelele, dar nu am putut să emit nici un sunet. Am făcut un semn cu capul. Am dus mâna la gât: era acoperit de un bandaj.

— Ați fost lovit foarte violent, domnule Morgan, dar o să vă reveniți. Dacă doriți să comunicați cu o persoană oricare din spital, veți găsi lângă dumneavoastră o hârtie şi un creion.

„Iată unde sunt, la spital", mi-am spus eu Dar cum? De ce? De când? Unde? Aveam mintea încețoşată şi aveam impresia că fiecare celulă a corpului mă făcea să sufăr.

— Vă amintiți că ați fost adus la spital? întrebă el.

Nu-mi aminteam nimic. Nimic. Nici măcar cum mă cheamă. Mi-am scuturat capul, lucru ce mi-a provocat o

durere cumplită, şi am înţeles imediat ceea ce s-a întâmplat cu mine. Mintea mea era doar o pagină albă. Sufeream de amnezie!

Nu aveam habar de ce mă aflam la spital, de unde erau aceste răni care mă făceau să sufăr atât de mult şi numele meu... Îmi uitasem până şi identitatea!

Toate aceste lucruri erau incredibile, imposibile, era un coşmar din care tocmai mă trezisem, ca să mă întorc în universul meu familiar... Vocea doctorului se auzi din nou:

— O să încerc să vă uşurez treaba amintindu-vă toate detaliile care vă privesc, cel puţin de la sosirea dumneavoastră aici. Dacă doriţi să-mi puneţi apoi întrebări, puteţi să le scrieţi pe hârtie. De acord?

I-am făcut semn că *da*. Am realizat apoi că se mai află o altă persoană în cameră: o infirmieră care îmi zâmbea. A ridicat patul ca să mă aşeze în fund şi mi-a aranjat pernele. Doctorul începu:

— După cum v-am mai spus, aţi fost adus aici acum trei zile. Fuseseraţi bătut violent, aveaţi două coaste rupte, un uşor traumatism cranian, câteva hemoragii interne şi vânătăi pe tot corpul. Aţi fost trei zile în comă...

Am întins mâna spre foaia de hârtie şi spre creion şi l-am întrebat ce era cu gâtul şi cu vocea mea.

— Nu vă fie teamă! Vă veţi reveni într-o zi sau două. Vânătăile de pe gâtul dumneavoastră indică faptul că aţi fost lovit în regiunea laringelui, lucru ce a provocat o dilatare a ţesutului, dar fără nici o problemă.

Puţin mai liniştit, am scris a doua întrebare:

— Unde mă aflu?

Doctorul a părut surprins.

— V-am spus, sunteţi la spital.

Am scris din nou:

— Sunt în America?

El a părut din nou surprins, dar răspunse imediat:

— Nu, sunteţi la Atena, în Grecia.

Apoi, după un moment, a adăugat:

— Am studiat medicina la New York, după război, la universitatea din Columbia. De aici uşurinţa cu care vorbesc engleza, lucru care v-a surprins.

I-am mulţumit, făcându-i un semn.

— Spuneţi-mi, domnule Morgan, vă amintiţi ceva în legătură cu... accidentul dumneavoastră?

Am mişcat capul, făcându-i semn că *nu*.

— Ce făceaţi pe acea străduţă, unde aţi fost găsit?

Am dat din umeri, căci nu aveam nici cea mai mică idee.

— Paşaportul dumneavoastră arată faptul că sunteţi american. Sunteţi aici pentru afaceri sau în călătorie de agrement?

Era imposibil de răspuns la această întrebare. Medicul a murmurat câteva cuvinte infirmierei care a ieşit. Apoi a revenit puţin după aceea cu un alt medic şi cu un document care, probabil, era fişa mea medicală.

Cei doi doctori au schimbat câteva cuvinte în limba greacă, apoi primul m-a întrebat:

— Care este ultimul lucru de care vă mai amintiţi, domnule Morgan?

Am luat hârtia şi creionul.

— De ce îmi spuneţi mereu Morgan?

— Nu este numele dumneavoastră?

— Nu ştiu, am scris eu.

— Este ceva de care vă amintiţi? Gândiţi-vă puţin la trecut. Care este ultima dumneavoastră amintire?

În mintea meu era un gol total. Nu ştiam ce să răspund.

— Există cineva pe care îl putem chema la dumneavoastră?

Nu-mi aminteam de nimeni. După o privire în dosarul meu şi o altă conversaţie în limba greacă cu confratele său, medicul a spus:

— Am dori să vă examinăm din nou, domnule Morgan. Dacă vă simţiţi destul de în formă, vă vom supune testelor psihologice mâine sau poimâine.

— Sufăr de amnezie? am scris eu pe hârtie.

— Se pare că da, răspunse el. Nu vă neliniştiţi. Rănile la cap au adesea acest efect, care este, de obicei, trecător.

Aş fi preferat să nu spună „de obicei". Eram curios să-mi văd lucrurile, portofelul, dacă aveam vreunul, paşaportul... tot ceea ce îmi putea reîmprospăta memoria.

Dar eram foarte obosit: toate astea semănau cu un coşmar.

După ce mi-au verificat pulsul şi ritmul cardiac, mi-au făcut un fund de ochi. M-au dus apoi pe un scaun cu rotile către sala de electro-encefalogramă, unde am fost supus la un lung şi minuţios examen. În final, mi-au administrat un somnifer care m-a făcut să dorm paisprezece ore.

Mă simţeam mult mai bine a doua zi de dimineaţă. Vorbeam cu o voce răguşită, dar vorbeau... Primul meu cuvânt a fost: „apă". Infirmiera a reacţionat imediat. Medicii, care păreau foarte satisfăcuţi de ameliorarea mea, se grăbeau să înceapă testele psihologice.

— Domnişoara Hoffman a sunat azi de dimineaţă, îmi spuse doctorul care pândea pe faţa mea o reacţie.

Acest nume nu-mi spunea nimic. Dar puteam să le reproşez că au unele îndoieli? Când un om este găsit pe o străduţă aproape mort, din cauza loviturilor primite, şi declară că nu-şi mai aminteşte nimic, au dreptul să-l bănuiască de simulare. Mie însumi mi se părea incredibilă această întâmplare...

— Nu vă amintiţi de domnişoara Hoffman?

— Nu, am murmurat eu.

— Am găsit printre lucrurile dumneavoastră cheia unei camere de la un hotel. Conducerea spitalului a cerut poliţiei locale să ne ajute să vă identificăm. Aceasta a făcut o mică anchetă, din care a rezultat că persoana cu care împărţiţi camera este o anumită domnişoară Ingrid Hoffman. I-am dat o descriere a dumneavoastră şi ne-a asigurat că sunteţi însoţitorul ei în călătorie. Vreţi să-i vorbiţi?

— Da.

Speram că vederea unei feţe familiare îmi va declanşa amintirile.

— Foarte bine, domnule Morgan. Îi voi spune că poat veni să vă vadă mâine.

Am făcut un semn de aprobare.

— Ah, încă ceva! Poliția a venit de mai multe ori. Acum că vă simțiți mai bine, aveți ceva împotrivă să vedeți c doreşte? Cred că, oricum, nu aş putea să fac mare lucru ca să-l îndepărtez: sunt foarte tenace.

— Dar nu am nimic împotrivă... Când?

— Pot să le întârzii vizita cu încă o zi: fără îndoială că vo veni mâine. Astăzi aş vrea să vă fac câteva teste de percepți a culorilor, de asociere a cuvintelor şi de percepție tematică Dacă nu aveți ceva împotrivă, aş vrea să vă administrez şi u pentotal. De acord?

— De acord!

Seria testelor a început prin asocieri de cuvinte. Doctorul a spus vapor, eu, ocean. El a spus cămin, eu, familie. Crimă - revolver. Fată – Ingrid. Bani – rege. Sex – bun. Whisky – cald Automobil – repede. Mamă – copil. Tată – puternic. Avion - reacție. A ucide – vânătoare. Şcoală – coleg. Satisfacție – sex Geam – oglindă. A scăpa – a fugi. Telefon – interurban Poliție – Interpol. Impermeabil – (fără răspuns).

Medicul trecu la un alt cuvânt. Biserică – Roma Preşedinte – democrație. Înghețată – dulce. America - manifestare. Savant – bombă...

Şi aşa mai departe. Doctorul a continuat să-mi spună cuvinte, iar eu să-i răspund. Totul era înregistrat ca să permită doctorului să le studieze, şi mie să le aud din nou. Reacționasem la toate cuvintele, cu excepția unuia singur: cuvântu „impermeabil” Când l-am întrebat pe medic ce semnificați avea acel cuvânt, el mi-a răspuns prompt:

— Acest lucru este poate foarte sau prea puțin important Faptul că nu răspunzi la un cuvânt indică de obicei că aces cuvânt are o puternică „încărcătură emotivă” În privinț dumneavoastră, este evident că „impermeabil” est generatorul unei anumite neliniști. Dar cred că nu e bine s insistăm mai mult asupra acestui lucru, pentru moment. Vo

putea reveni cu ocazia unui alt test.

Următoarele două ore au fost consacrate testelor de percepție a culorilor, de coordonare şi de sensibilitate tactilă.

— Aceste teste vă ajută să trageți vreo concluzie, domnule doctor?

— Da, în mod sigur. Testele EEG şi razele X ne-au permis să verificăm cu certitudine că creierul dumneavoastră este intact. Totul ne face să credem că motivul amneziei este fizic.

— Şi acum, doctore?

— Ajunge pentru astăzi, domnule Morgan. Mâine voi încerca pentotalul...

— Serul adevărului?

— Da. Dar, dacă aveți ceva împotriva lui, putem recurge la hipnoză. După experiența mea, în acest spital, amândouă metodele sunt la fel de eficace.

— Cum doriți: dumneavoastră sunteți medicul.

Eram atât de nerăbdător să mă luminez mai repede, încât aş fi încercat orice.

— Perfect. Vom folosi, deci, pentotalul, căci nu sunt un hipnotizator la fel de bun ca unii dintre colegii mei.

Tonul doctorului era foarte amabil.

— Apropo, doctore, acea domnişoară... Hoffman... trebuie să vină astăzi?

— Da, ca şi poliția, de altfel... Pe cine preferați să vedeți primul.

— Nu are importanță: primul sosit, primul servit.

Acum, că eram în stare să merg, timpul trecea mai repede. Doctorul mi-a spus că puteam părăsi spitalul şi mi-a recomandat să continuu tratamentul la domiciliu, dacă voiam acest lucru. Această perspectivă m-a lăsat indiferent. Rămas fără sensibilitatea interioară, plecam de la zero, gata să întâlnesc tot felul de oameni pe care nu-i cunoşteam şi care mă cunoşteau. Contam din ce în ce mai mult pe domnişoara Hoffman şi pe ce putea şti despre mine ca să-mi revin.

Rămas singur, m-am uitat la mâini. Erau puternice, dar nu erau mâini de muncitor manual. M-am privit în oglindă:

aveam o musculatură puternică şi o faţă cu riduri. Ceva îmi spunea că nu eram un atlet sau un boxer profesionist. Pentru a doua oară, am căutat în portofel: James Morgan, treizeci şi opt de ani, necăsătorit, fost marinar... Un abonament la biblioteca publică din New York, o carte de credit, dar nici o legitimaţie de membru al unui partid sau club...

Toate acestea semănau cu nişte fragmente de puzzle pe care nu reuşeam să le îmbin.

Am căzut într-o stare de reverie în faţa unei poze de-a mea şi a unui băiat înalt şi blond, amândoi îmbrăcaţi în uniformă de ofiţeri ai marinei, când se auzi uşa trântindu-se. Doi poliţişti intrară escortaţi de o infirmieră.

— Să mă prezint, domnule Morgan. Sunt locotenentul Caporis, şi sergentul Stefan, care v-a găsit în stradă.

I-am întins mâna mai întâi sergentului.

— Bucuros să vă cunosc, domnule sergent. După câte mi s-a spus, mi-aţi salvat viaţa.

Sergentul răspunse în engleză, căutându-şi cuvintele:

— Nu, nu, pentru ce.

Apoi s-a corectat:

— Nu aveţi pentru ce.

Locotenentul Caporis i-a venit în ajutor:

— Sergentul vrea să spună că nu şi-a făcut decât meseria. Îi pare rău... Ne pare rău că nu am ajuns mai devreme, înainte ca agresorii dumneavoastră să o ia la fugă.

— Ştiţi cine erau?

— Nu toţi, dar dumneavoastră?

Medicul, care sosise, interveni:

— Domnilor, v-am explicat că starea domnului Morgan...

— Vă rog, doctore! Ne-aţi dat voie să-i punem câteva întrebări domnului Morgan. Daţi-ne voie să continuăm.

În mod sigur, poliţişti mă bănuiau, ca şi medicii la început că simulez amnezia.

— Bine, spuse el.

— Domnule Morgan, aţi recunoscut vreunul dintre oamenii care v-au atacat?

— Pe moment poate, am răspuns eu cu sinceritate. Dar nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat de când m-am trezit la spital.

— Vreți să faceți un efort? Este important.

Tonul locotenentului era puțin cam autoritar.

— Este important şi pentru mine, domnule locotenent. De două zile doctorul mă supune la teste, în speranța că memoria îmi va reveni.

Se pare că nu m-a auzit sau s-a făcut că nu mă aude, căci m-a întrebat imediat:

— Sunteți cetățean american, domnule Morgan?

— După paşaportul meu, da.

— Ați trăit în America acești ultimi ani?

— Presupun că da... nu ştiu.

Întrebările lui, sau modul de a le pune, nu facilitau în mod sigur răspunsuri inteligente şi bine gândite.

— Ce-ți zice dacă v-aş spune că aveți amenajată o reşedință permanentă în Grecia de aproape trei ani şi că petreceți aici aproape şase luni în fiecare an?

— Aş găsi acest lucru surprinzător, ca tot ce mi-ați mai spune despre trecutul meu.

— Ei bine, este adevărat. Aveți o casă în insula Hydra.

Se opri un moment şi mă privi fix în ochi. Am făcut şi eu acelaşi lucru.

— Cum ați descoperit-o?

Curiozitatea mea, era foarte moderată.

— Nu prin metodele noastre obişnuite de investigație, răspunse el.

Avansasem destul de mult!

— Atunci puteți să mă ajutați mai bine decât pot eu însumi, căci se pare că ştiți mai multe lucruri decât ştie doctorul despre mine. Vorbiți-mi despre mine. Spuneți-mi ce ştiți.

Am inversat rolurile, prezentul şi trecutul meu, presupunând că acolo era cheia memoriei mele.

Locotenentul mă observa foarte atent, ca şi cum m-ar fi sondat. După fața lui am înțeles că, în sfârşit, mă credea.

— Domnule Morgan, vom coopera cu dumneavoastră dacă şi dumneavoastră veți coopera cu noi.

— Mă tem că nu sunt în măsură să vă ajut prea mult. Dacă doriți să mă ajutați, acest lucru ar putea să fie un efort unilateral...

— Nu neapărat. Cred că am văzut tot atâtea cazuri de amnezie ca doctorul prezent aici, şi cred că va fi de acord cu mine spunând că cel mai adesea memoria revine după aproape cincisprezece zile. Este adevărat, doctore?

— Aşa este.

— Sper ca amândoi să aveți dreptate, am zis eu.

— Foarte bine. Iată ce vă propun. Vă vom spune tot ce ştim despre dumneavoastră. Dacă vă aduceți aminte ceva în acest timp, opriți-mă ca să-mi spuneți. Imediat ce veți părăsi spitalul şi vă veți recăpăta memoria, veți veni la mine. De altfel, adăugă el, fără să vă sperii, domnule Morgan, trebuie să vă spun că ceea ce am descoperit ne face să credem că veți avea nevoie de noi.

— De ce? am întrebat eu.

— Ca să rămâneți în viață, răspunse el calm. Acum, adăugă el, anumite informații pe care vi le voi furniza pot fi confidențiale. Prezența doctorului...

— Sunt pacientul lui, vreau să rămână, căci, din ceea ce-mi veți spune, anumite lucruri pot să evidențieze rezultatele testelor.

— Foarte bine. În timp ce eraţi bătut, a apărut un martor. A sosit prea târziu ca să intervină, dar a reuşit să noteze numărul de la maşina agresorilor dumneavoastră, care aparține unui anume Majied. Acest nume vă spune ceva?

— Majied... Majied...

Încercam cu disperare să-mi amintesc...

— Nu, îmi pare rău, acest nume nu-mi spune nimic. Cine este acest bărbat?

— Se arată a fi om de afaceri şi exportator, dar suntem siguri că face trafic de arme, fiind în legătură cu toate mişcările revoluționare din lume.

— Ce vrea de la mine?

— Un milion de dolari!

— Nu înțeleg.

— Nici noi nu înțelegem prea bine. Presupunem că transportați o importantă sumă de bani de vreme ce ați debarcat de pe vasul *Veronica.*

— *Veronica*! Când am fost la bordul vasului?

— Se pare că informațiile pe care vi le oferim nu sunt de mare ajutor pentru amnezia dumneavoastră.

Locotenentul avea dreptate. Tot ce-mi spunea nu mi se părea cunoscut. În fața confuziei care îmi invada sufletul, mă gândeam că ultima mea speranță era, fără îndoială, Ingrid Hoffman.

— Ce puteam face cu atâția bani?

— Credem că Majied ar putea răspunde la această întrebare şi, poate, chiar Cosa Nostra.

— Cosa Nostra! Ce legătură are cu mine? am strigat eu din ce în ce mai neîncrezător.

— Acest lucru rămâne de clarificat. Ştim numai că doi adepți al Mâinii Negre vă aşteptau pe cheiul de la Pireu când ați debarcat de pe *Veronica*. Ați reuşit să scăpați de ei, dar sunt tot în Atena. După părerea noastră, abia aşteaptă să ieşiți din spital.

Am schimbat cu doctorul o privire stupefiată.

CAPITOLUL XV

Venirea lui Ingrid Hoffman a fost o surpriză agreabilă. Ar trebui să fie rezervată una asemănătoare tuturor amneziciloг, pentru ca a „doua viață" să înceapă, ca în cazul meu, prin apariția unei asemenea frumuseți.

Când a intrat în camera mea de spital, primul meu gând a fost să mă întreb dacă cunoşteam şi altele ca ea. Purta un costum de pânză de un alb strălucitor şi un fular roşu, prins pe pielea bronzată a gâtului.

Ochii mi se opriră în mod instinctiv la picioarele ei, a căror formă era extraordinară.

Acest tip de femeie era ceva obişnuit în „viața mea anterioară"? Fără îndoială că da, după modul în care aceste câteva zile de abstinență forțată îmi ascuțiseră pofta: vederea acestei zeițe îmi făcu inima să bată într-un ritm alert.

— Ingrid... sau trebuie să spun domnişoară Hoffman? Ne cunoaştem bine?

Infirmiera ieşi. Ingrid se repezi imediat să mă ia în brațe.

— Eram atât de neliniştită, Jim! De ce nu m-au lăsat să te văd mai devreme?

Avea ochii plini de lacrimi.

— Eram destul de tulburat...

— Spune-mi, trebuie să ştiu. Eşti, într-adevăr, amnezic, sau este o nouă deghizare, precum barba ta?

— Din păcate, e adevărat. Barba mea? Care barbă?

— Ultima oară când te-am văzut purtai barbă.

— Probabil că mi-au ras-o aici, ca să-mi îngrijească rănile.

— Nu-ți mai aminteşti absolut nimic despre mine?

— Nu, i-am răspuns eu şi, parcă alungând o umbră de pe faţa mea, am adăugat: Este atât de grav?

— Nu, nu chiar atât, nu, spuse ea uşor. Dar vom începe să ne cunoaştem şi să ne apreciem. Mi-e teamă ca noul Jim Morgan să nu aibă alte gusturi...

— Stai liniştită. Poate că am uitat cine a fost fostul Jim Morgan, dar el este încă aici, în mine. Mi-a fost de ajuns să te văd intrând mai devreme ca sângele să înceapă să fiarbă.

Ingrid a izbucnit în râs şi m-a sărutat pe obraz. Voiam să obţin o altă sărutare, de data asta pe buze, dar ea s-a depărtat.

— Uşurel, eşti încă bolnav...

— Nu chiar.

— Ce situaţie ciudată pentru mine, Jim. Eu te cunosc, şi cu toate acestea tu nu-ţi aminteşti de mine. Cum poţi fi atât de brusc îndrăgostit?

— Crezi că eu ştiu? Poate că inconştientul meu a rămas intact sau poate că ai trezit în mine instinctul animal...

— Să luăm lucrurile mai uşor. Când te vor lăsa să ieşi din spital?

— Mâine la nouă.

— Nu mai locuim la „Diomia", zise ea, ceea ce mi-a amintit că în lucrurile mele fusese găsită o cheie de la „Diomia".

Ingrid a continuat:

— Când am văzut că nu mai apari, contrar promisiunii făcute, am coborât să te caut. La întoarcere, am găsit camera cu susul în jos: fusese scotocită.

Cuvintele ei răsunau în mintea mea ca şi cum aş fi trăit deja ceea ce îmi povestea. Îmi revenise oare memoria?

— Ingrid, aş vrea să reluăm totul de la început, să-mi spui unde şi când ne-am cunoscut, tot ce ştii despre mine şi tot ce ţi-am spus. Nu omite nici cel mai mic detaliu. Înţelegi? Fii amabilă. Nici cel mai mic detaliu...

— Unele pot fi jenante pentru mine, mormăi ea.

Nu mi se părea, totuşi, să fie genul de fată care se ruşinează uşor.

— Ce-ţi cer eu este în interesul ştiinţei — şi sănătăţii mele.

Cu o voce lentă, atentă, Ingrid mi-a făcut o descriere detaliată, coerentă, perfectă. Metoda era bună, căci ceea ce îmi spunea ea îmi părea necunoscut şi totodată... familiar.

— Unde m-am dus când ai rămas singură în camera de la hotel?

— N-ai vrut să-mi spui totul. Pretindeai că e mai bine, pentru siguranţa mea, să nu ştiu prea multe.

„Ce păcat, mi-am zis. Ar fi trebuit să am încredere în ea. Poate că acum ar fi fost în stare să mă scoată din situaţia asta."

— Îmi amintesc... un mic detaliu.

— Da? Care?

— Numele persoanei la care trebuia să telefonezi la Atena: un anume Flory sau Flower.

— Alex Florius, numărul 28, Omnia Square, Atena.

— Jim! Îţi revine memoria! strigă Ingrid, strângându-mi mâna foarte tare.

— Nu, încă nu. Să nu ne grăbim. Repet doar adresa pe care am găsit-o pe o bucată de hârtie în buzunarul meu. Am trecut în revistă împreună cu medicul conţinutul portofelului, ca să vedem dacă ceva ar putea să trezească în mine o amintire familiară.

— Şi rezultatele au fost încurajatoare?

— Nu, dar mi se pare, nu ştiu să spun de ce, că mi-ai redat speranţa.

— Pot să-ţi spun mai mult, murmură ea încet, aplecându-se să mă sărute pe obraz.

De această dată mi-am strâns braţele în jurul ei şi am tras-o spre mine ca să o sărut pe buze. Ea nu a opus rezistenţă: era în mod sigur tipul meu de femeie.

— Să reluăm psihoterapia, domnule Morgan. Ţi-am spus că am părăsit hotelul „Diomia".

— De ce?

— Nu mă mai simţeam în largul meu de când camera fusese percheziţionată. Conducerea hotelului, care a ajuns la concluzia că a fost o spargere, ne-a pus la dispoziţie o altă cameră. Dar aveam iar senzaţia ciudată că sunt urmărită...

— După cum se cuvine unei tinere fete care călătoreşte singură!

— Nu, Jim. Ştiu cum este să fii privită de bărbaţi. Este vorba despre altceva. Aveam certitudinea că mă urmăreau chiar şi pe stradă. De aceea am părăsit de bunăvoie hotelul, deghizată în femeie de serviciu.

— Unde locuieşti momentan?

— Am închiriat pentru noi un apartament pe strada Venizelos.

— Ai făcut bine. Mai eşti urmărită?

— Nu cred. Este adevărat că astăzi am părăsit apartamentul pentru prima oară.

Păru neliniştită:

— Ce ne facem, Jim?

Ţinându-i amândouă mâinile în mâinile mele, m-am gândit la întrebarea ei timp de un minut. Ciudată această senzaţie de fericire alături de Ingrid, din moment ce uitasem totul despre relatiile noastre anterioare...

— Nu ştiu, Ingrid. Chiar nu ştiu. Fii foarte atentă până ce îmi voi recăpăta memoria. Doctorul ar vrea să continue tratamentul şi după externare, dar, cu cât mă gândesc mai mult la acest lucru, cu atât mai puţin am chef să hoinăresc pe străzile Atenei cu mafia, comuniştii chinezi şi Dumnezeu ştie cine o mai fi pe urmele mele. Atâta timp cât nu-mi amintesc nimic, absolut nimic, e imposibil să am încredere în cineva.

— Înainte de crizele tale de amnezie, acordai mare importanţă unei călătorii la Zürich...

— Aş vrea să ştiu de ce. Oricum, n-ar fi fost foarte rezonabil să vreau să merg la Zürich fără să ştiu ce trebuie să fac acolo. Povestea asta e foarte enervantă.

Ingrid îşi înclină capul ca să-mi sărute mâna bandajată.

— Ştiu un lucru pe care-l vei găsi mai puţin enervant.

— Care?

— Ne vom retrage amândoi într-un mic apartament. Mă întreb, adăugă ea cu un zâmbet şugubăţ, ce am putea face.

Şi eu i-am zâmbit.

— Oricum, va trebui să fiu îngrijit. Oricât de plictisitor ar putea să fie, trebuie să trecem în revistă tot ceea ce am trăit împreună.

— S-ar putea să fie amuzant, remarcă ea.

— Tocmai am luat o hotărâre, i-am zis eu.

— Ah! Ce hotărâre?

— Cred că n-ar trebui să părăseşti spitalul fără mine.

— De ce?

— Poate te-au urmărit până aici...

— Ţi-am spus că nu, protestă ea.

Am chemat infirmiera şi i-am cerut să-l văd pe doctor. A venit destul de repede.

— Da, domnule Morgan. Infirmiera mi-a spus că vreţi să mă vedeţi imediat. V-aţi amintit ceva?

Nu puteam să mă abţin să nu râd în faţa acestui amestec de dramă şi umor. Toţi aşteptau momentul în care să spun, în sfârşit: îmi aduc aminte!

— Nu, îmi pare rău, domnule doctor. Nimic încă, în ciuda tuturor eforturilor dumneavoastră. Am totuşi o senzaţie... destul de nedefinită, e ca o lumină slabă... Simt că nu va întârzia să apară.

— Vă doresc acest lucru, căci locotenentul a spus nişte lucruri foarte neliniştitoare pentru dumneavoastră.

— Nu luaţi poliţiştii prea în serios, domnule doctor. Se alarmează repede. Cu toate astea, nu voi neglija avertismentele lor, de aceea am vrut să vă vorbesc.

După ce i-am povestit despre camera noastră de la hotel, care fusese percheziţionată, şi de faptul că Ingrid fusese urmărită timp de mai multe zile, am adăugat:

— Trebuie să părăsesc spitalul fără ştirea nimănui, inclusiv a personalului.

— Ceea ce îmi cereţi este absolut împotriva regulamentului. Pot, în cel mai bun caz, să vă las să ieşiţi pe uşa de serviciu, dar, dacă nu îndepliniţi formalităţile administrative, risc un blam sever.

— Credeți că ar fi preferabil să ne lăsați să ieşim „în mod oficial", ca să fim împuşcați imediat de nişte oameni pe care nici măcar nu-i cunoaştem?

Trebuia să profit de simpatia pe care doctorul mi-o purta. Am revenit la discuție amintindu-i avertismentul locotenentului, pericolul care o amenința şi pe Ingrid etc.

Nu ştiam ce voi face după ce voi ieşi de-acolo, dar ştiam că, deocamdată, era vorba să reuşesc să ies.

— Bine, ce propuneți? zise doctorul în cele din urmă.

Dându-mi seama că este de acord să mă ajute, am respirat uşurat.

— Mulțumesc, doctore. Nu voi uita ce faceți pentru mine.

Mi-am pus în gând ca într-o zi, într-un fel sau altul, să-l răsplătesc pentru acest serviciu.

— Domnule doctor, o parte din personal părăseşte spitalul spre miezul nopții?

— Nu, dar o echipă de angajați la bucătărie îşi începe munca la şase seara şi termină la două dimineața.

— Perfect. Când vin aceşti oameni, poartă vreo uniformă?

— Nu chiar uniforme, doar bluze albe.

— Puteți să ne faceți rost şi nouă de bluze asemănătoare?

— Jim! Domnule doctor! Priviți! exclamă Ingrid, care se uita spre trotuarul din față.

— Cei doi bărbați de acolo, de pe partea cealaltă, sunt cei care m-au urmărit de fiecare dată când ieşeam din „Diomia". Cred că se uită la fereastra noastră.

Am aruncat o privire printre deschizăturile storului. Fețele lor nu-mi spuneau nimic.

— Eşti sigură, Ingrid?

— Bineînțeles. Oh, Jim, mi-e frică!

— Vedeți, domnule doctor... Credeți că exagerez pericolul?

— Nu. Vă voi ajuta.

— Încă un lucru. Aveți ceva împotrivă ca Ingrid să rămână aici cu mine până la plecarea noastră?

— Nu, bineînțeles. În curând va fi ora cinei. Vă las să vă odihniți. Peste o oră şi jumătate, voi veni eu însumi cu bluzele. Să fiți pregătiți de plecare.

— Da, domnule doctor. Mulțumesc încă o dată.

O jumătate de oră mai târziu, infirmiera aduse două platouri cu mâncare.

— Ce se întâmplă, Ingrid, nu ți-e foame?

— Nu.

Ei îi plăcu totuşi cafeaua, care era caldă şi tare, şi care avea să ne întărească pe amândoi.

În cameră, era liniște. Ingrid stătea aşezată pe pat. Mi-am aprins şi eu o țigară, prima de la sosirea mea în spital, şi am zâmbit la ideea că nu îmi aminteam să mai fi fumat şi altele...

— Îți voi strânge lucrurile, spuse Ingrid, este deja trecut de miezul nopții. Unde îți este servieta-diplomat?

— Care servietă-diplomat? am întrebat eu, privind-o cu un aer dezorientat.

— Când ai părăsit hotelul „Diomia", în acea faimoasă zi, ai plecat cu o servietă.

— Nu ştiu. Poate că au luat-o agresorii mei. Tot ceea ce am, aici, sunt lucrurile aranjate în acel raft.

— Chiar vrei să le luăm? întrebă ea, făcând o grimasă în fața lucrurilor murdare de sânge.

— Mmm... nu ştiu. Bineînțeles că nu:

Am privit etichetele hainelor, dar fără nici un rezultat. Mai bine le lăsam acolo..

— Doamne! Jim!

— Ce mai e! am spus eu tresărind.

— Impermeabilul tău! Priveşte, este făcut zdrențe!

— Nimic uimitor, fiindcă au sărit pe mine trei inşi. Crezi că s-au străduit să-mi cruțe hainele!

— Dar, Jim, exteriorul impermeabilului este intact, numai interiorul este stricat. Au făcut căptuşeala franjuri. Recunosc, lucrul ăsta este cel puțin bizar.

Ingrid avea dreptate, era cel puțin bizar.

— Ingrid, ascultă-mă. Când poliția a venit să mă salveze...

— Da, Jim. Când poliția a venit să te salveze, ce s-a întâmplat?

— Am deschis ochii pentru câteva secunde. Îmi amintesc fața sergentului. Mă ținea de cap şi vorbea greceşte.

— Şi altceva, Jim? Încearcă să-ţi aminteşti, te rog. Altceva?

— Erau în jurul meu numai hârtii, mici bucăţele de hârtie pătrate, în mici teancuri egale...

— Ca timbrele? întrebă Ingrid, vizibil doritoare să-mi resusciteze memoria.

— Nu. Nu chiar atât de mici... Ca nişte... Oh! Este inutil. S-o lăsăm baltă. Poate că o să-mi aduc aminte.

— Ce fac cu impermeabilul? Îl las şi pe el?

— Da... Nu, ia-l. Mi se pare că acest impermeabil semnifică ceva...

— Ce, de exemplu?

— Nu ştiu, dar... De ce dracu' îl aveam la mine în ziua în care am fost agresat? Ploua?

— Nu. Foarte rar plouă aici în această perioadă a anului.

— Era frig în acea zi?

— Deloc.

CAPITOLUL XVI

Doctorul intră în camera mea după o oră şi jumătate fix, aşa cum promisese. Ne găsi pe amândoi stând în întuneric.

— Nu aprindeţi lumina, doctore!

— Nu vă neliniştiţi, domnule Morgan. Nu mai sunt infirmiere la etaj. Le-am trimis la depozitul farmaciei ca să nu vă vadă plecând.

— Nu mă îngrijorez din cauza infirmierelor, ci de cei doi compatrioţi care sunt încă postaţi pe trotuarul din faţă.

Doctorul se uită repede spre stradă.

— Da, îi văd. Oricum, nu veţi ieşi pe uşa din faţă. Iată cum veţi proceda. Mergeţi pe acest culoar până la ieşirea de incendiu, pe unde veţi coborî scările până la subsol. Dar, cum angajaţii care termină la două au obiceiul să vină pe culoarele subsolului cu câteva minute mai devreme înainte de plecare, aveţi grijă să nu vă vadă. Aşteptaţi în spatele uşii până în momentul în care îi veţi auzi deschizând uşa de la stradă şi îşi vor spune noapte bună. Ieşiţi în acel moment şi alăturaţi-vă grupului: nu vă vor remarca. Iată bluzele şi o geantă în care să vă puneţi lucrurile personale.

I-am strâns mâna.

— Domnule doctor, nu ştiu cum să vă mulţumesc, dar sper că vom avea ocazia să ne mai întâlnim.

— Şi eu, domnule Morgan, dar nu ca medic şi pacient. Aceştia vă aparţin, adăugă el, dându-mi un teanc de bancnote. S-au găsit asupra dumneavoastră când aţi fost internat. Am oprit deja cheltuielile spitaliceşti.

Am pus în buzunar dolarii şi i-am mulţumit pentru ultima oară.

Am urmat cu exactitate indicaţiile doctorului şi ne-am ţinut aproape de angajaţi, dintre care mulţi dădeau ocol clădirii ca să aştepte în stradă autobuzul sau taxiul.

— Ingrid, am murmurat eu, riscăm să fim observaţi dacă vom aştepta un taxi în faţa spitalului. Suntem departe de apartamentul tău?

— Nu, aproape un kilometru.

— Dacă am merge pe jos?

După ce reuşisem să scăpăm de urmăritori, ar fi fost stupid să greşim riscând să ne ducem în gura lupului.

— Cum vrei tu, Jim. Te simţi în stare să mergi pe jos?

— Cred că da.

Eram puţin prea optimist, căci după câteva sute de metri, coastele mele rupte începură să mă doară foarte tare. Cu toate acestea, am mers mai departe.

— Mai e mult, Ingrid?

— Am făcut mai mult de jumătate din drum.

— Atunci e bine.

Am încetinit mersul. Durerea îmi dispăruse. Noaptea era foarte liniştită. Restaurantele erau închise şi traficul extrem de redus.

În acel moment, am auzit în spatele nostru paşi. Ingrid nu remarcase nimic. Aşteptam colţul străzii ca să mă întorc: era un bărbat singur, care nu avea nici o legătură cu cele două „gorile" de la spital. În zadar am căutat cu ochii un refugiu.

— Ingrid, am spus eu, nu încetini pasul, nu te întoarce, suntem urmăriţi.

— Oh! Jim, ce ne facem?

— Când vom ajunge la următoarea curbă, tu vei continua să mergi mai departe. Mă voi ascunde în umbra unei porţi mari şi, când va trece, voi sări pe el.

— Dar dacă e înarmat?

— E un risc pe care trebuie să mi-l asum, un risc mai puţin periculos decât acela de a fi urmăriţi până la apartament sau

de a fi doborâți de un glonț în spate. Atenție, suntem aproape. Continuă să mergi până în momentul în care eu îl voi ataca.

Totul a decurs perfect. Am dat colțul străzii. Urmăritorul a început să alerge, ca să nu ne piardă din vedere. Înainte ca el să aibă timp să observe dispariția mea, l-am prins şi l-am apucat strâns cu brațul de gât. L-am tras în spate, l-am întins pe jos şi i-am pus un genunchi în piept.

— Ticălosule, să ne spui de ce ne urmăreşti!

Ingrid venise spre noi alergând. Se uită la bărbat, un tip scurt şi prost îmbrăcat, care scotea tot felul de sunete nearticulate, străduindu-se să-şi regăsească respirația.

— Jim, lasă-l, o să-l omori!

Avea dreptate. Bărbatul se sufoca. L-am lăsat să se ridice şi l-am căutat de armă. Nu avea asupra lui nici una. Vizibil speriat, necunoscutul a spus câteva cuvinte în greacă.

— Vorbeşte de „piața neagră", spuse Ingrid. Mă întreb dacă nu cumva este vreun vânzător ambulant.

Bărbatul îşi îndreptă ochii spre buzunarul hainei sale, ca şi cum ar fi vrut să ne arate ceva. L-am lăsat. A băgat mâna în buzunar şi a scos... nişte ceasuri! Avea asupra lui o duzină de ceasuri din aur, în mici cutii de plastic.

Prin urmare, eram gata să fac să moară de frică un vânzător ambulant de ceasuri! Mi s-a făcut milă de el şi i-am dat o bancnotă de cinci dolari şi o palmă pe spate. A luat-o din loc fără multă vorbă.

Nu mai puțin uşurați, ne-am reluat drumul şi, câteva minute după aceea, am ajuns la apartament, pe o stradă complet pustie, fără spioni şi fără „gorile".

— Proprietarul nu va spune nimic dacă voi locui cu tine? am întrebat eu.

— Sigur că nu. Nu-i stă în obicei. Vom fi în siguranță aici, până vei decide să plecăm.

— Sper să fie aşa.

Oboseala era, fără îndoială, cauza acestui ton de pesimism care o uimi pe Ingrid. I-am luat mâna şi am sărutat-o. Ea zâmbi.

Apartamentul era la etajul doi şi avea vedere la stradă. Imediat ce am încuiat uşa, am căzut, ca şi cum am fi vorbit dinainte, pe patul mare, care scârţâi sub greutatea noastră.

Timp de cel puţin două minute, am rămas nemişcaţi, cu ochii aţintiţi în tavan.

— Jim, spuse Ingrid, nu sunt isterică, dar nu pot să mă abţin să nu râd.

A fost de ajuns să mă uit la ea ca să-mi dau seama că se gândea la vânzătorul ambulant şi la demonstraţia mea de forţă împotriva lui.

Râse, în sfârşit, cu un râs contagios, care mă făcu şi pe mine să izbucnesc. Camera se umplu de un hohot nebun, de neoprit, care nu încetă decât când nu mai puturăm.

Acesta era, fără îndoială, în cazul nostru, cel mai bun medicament. Toate grijile au dispărut şi am hotărât să uit de amnezie până a doua zi de dimineaţă.

— Stinge lumina, murmură ea.

Am stins-o şi m-am dezbrăcat în întuneric. Corpul lui Ingrid era cald, tare şi, mai mult decât atât, îmi părea familiar. Ne-am găsit în mod natural ritmul. Acest lucru a şters definitiv îndoielile ascunse pe care le avusesem faţă de ea la început, când mă întrebasem dacă nu cumva era un impostor cu fustă.

— E aşa de bine, zise ea suspinând, să nu te opreşti.

Îmi place ca femeile să-mi murmure cuvinte la ureche în timp ce facem dragoste. În mod sigur, nu-mi amintesc să-i fi spus acest lucru lui Ingrid, dar ea îl ştia. Imi dublă plăcerea, alternând obscenităţile, înjurăturile şi instrucţiunile. M-a făcut să ating culmi inimaginabile!

*
* *

Când ne-am trezit a doua zi de dimineaţă, fericiţi şi mulţumiţi unul de celălalt, nici măcar nu am ieşit să luăm micul dejun. În chicineta apartamentului, unde umpluse frigiderul,

Ingrid a prăjit nişte ouă şi nişte cârnaţi şi a pregătit o cafea destul de tare.

— Spune-mi, Ingrid, aveam vreun revolver, un pistol oarecare?

— Da, aveai unul pe care îl purtai într-un toc de piele. Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu ştiu. Poate că l-au luat agresorii mei. Sau, mai degrabă, poliţia, cu intenţia de a studia amprentele de pe el şi de a-i controla numărul.

— Dar îţi aminteşti de acest revolver, Jim? întrebă Ingrid cu speranţă.

— Nu foarte exact. Mi se pare că eram obişnuit să port unul. Prin urmare, va trebui să-mi cumpăr altul.

— Nu ştiu ce să spun, Jim, căci armele îmi provoacă teamă: am impresia că atrag tot felul de lucruri neplăcute.

— Sau le poate evita, şi din această cauză am să-mi cumpăr unul.

— Dar de unde? Probabil că nu e uşor aici, la Atena.

— Nu, dar mă gândesc la acest nume din portofelul meu: Alex Florius. Nu mi-ai spus că ţi-am vorbit despre el ca de un prieten?

— Nu chiar. Mi-ai spus că te-ar putea ajuta să ajungi la Zürich.

— Ei bine, dacă individul era dispus să mă ajute când aveam mafia şi chinezii pe urmele mele, există mari şanse ca el să mă cunoască. De unde pot telefona?

— E un telefon pe culoar şi, cum apartamentul vecin este gol, poţi să suni fără nici o problemă, fără să iasă cineva.

— Excelent!

Din fericire, centralistul vorbea engleza şi am obţinut imediat legătura.

— Alo, aş dori să vorbesc cu domnul Alex Florius.

Aveam mâinile ude de sudoare. Cum să ştiu dacă, într-adevăr, aveam motiv să sun? Am sperat puţin ca Florius să-mi spună ceva în plus despre mine şi despre scopul călătoriei mele la

Zürich. Dar, pentru că nu-mi mai aminteam nimic, trebuia să joc strâns.

— Aici Florius, despre ce este vorba?

— Aici Morgan, Alex.

— Morgan?

Inițial, numele nu îi spunea nimic, dar nu m-am descurajat.

— Da, Jim Morgan. Îți amintești?

Ce ironie! Eu eram cel care îi ceream să-şi amintească! Nu m-am putut să mă abțin să nu zâmbesc.

— Ar trebui să-mi amintesc?

— Cred că da.

O luam uşor, fiind atent să nu spun prea multe lucruri care ar putea irosi şi ultima şansă.

— Eşti sigur că n-ai greşit numărul?

Şi el era prudent. Ar fi putut închide telefonul, dar nu a făcut-o.

— Bineînțeles, Alex. Eşti Alex Florius, Omnia Square, numărul 28, nu-i aşa?

— Da... dar...

Trebuia să spun ceva, foarte repede, ca să nu închidă telefonul.

— Dacă m-ai vedea, m-ai recunoaşte.

Nu avea importanță dacă spuneam adevărul. Judecând după tonul conversației, mă îndoiam de acest lucru, şi el la fel.

— Cred, mai degrabă, că este vorba de o eroare. Există zeci de Alex Florius la Atena...

— Dar nu există decât unul care locuieşte în Omnia Square, numărul 28. Ascultă, Alex, este foarte important pentru mine să te întâlnesc. Cu toată onestitatea, te asigur că nu ai de ce să te temi. Nu are importanță unde ne vom întâlni, dar trebuie să fie foarte repede.

A urmat o tăcere lungă. Toți mușchii corpului meu erau încordați şi sudoarea îmi curgea pe frunte.

— Bine. Mă voi întâlni cu dumneata, deşi am convingerea că ai făcut o greşeală. Timpul meu este limitat în dimineața asta. Poți să fii la restaurantul hotelului „Alice" peste o oră?

— De acord. Peste o oră.

M-am întors în cameră şi i-am povestit lui Ingrid ce vorbisem la telefon. În ciuda reticenţelor mele, Ingrid a ţinut să mă însoţească.

— Ultima oară când m-ai lăsat într-o cameră promiţându-mi că te vei întoarce repede, mi-a luat aproape o săptămână să te găsesc. Şi acum nu vei şti nici măcar să-ţi recunoşti agresorii din acea seară.

Avea ochii trişti, lucru ce m-a făcut să cedez.

— OK, Ingrid, poţi veni.

*
* *

Sala restaurantului era goală, cu excepţia chelnerilor care pregăteau masa de dimineaţă.

— Crezi că va veni? întrebă Ingrid.

— Cred că da. Dacă nu ar fi avut intenţia, putea foarte simplu să închidă.

De-abia mi-am terminat fraza, şi un bărbat de patruzeci de ani, de talie mijlocie, apăru în cadrul uşii. După o privire rapidă asupra sălii şi asupra noastră, vru să plece, dar l-am strigat:

— Alex!

Se întoarse şi veni către noi. M-am prezentat şi apoi am prezentat-o pe Ingrid. Alex Florius era elegant îmbrăcat. Avea un păr negru, îngrijit şi un ten foarte deschis la culoare pentru un grec.

— Tot mai eşti sigur că mă cunoşti? întrebă el.

— Şi dumneata, Alex, nu mă cunoşti?

— Nu te-am văzut în viaţa mea, nici pe dumneata şi nici pe această femeie. Sunteţi amabili să-mi spuneţi ce înseamnă toată povestea asta?

— Bineînţeles, şi recunosc că ai tot dreptul să te plângi de mine.

Nu-mi mai rămânea decât o singură şansă: să-i spun totul. I-am povestit tot ce ştiam şi tot ce îmi spusese Ingrid. Alex m-a ascultat fără să mă întrerupă, cu ochii ţintă la faţa de masă.

— Cred tot ce mi-ai spus, domnule Morgan. Dar nu găsesc nici un motiv ca să te ajut.

— Speram să mă poți lămuri în privința acelei călătorii la Zürich.

— Nu am nici cea mai mică idee despre acest lucru.

I-am amintit că am fost în marină, că am fost pilot în Coreea.

— Poate că eşti de la CIA, a răspuns el. Acest lucru ar explica faptul că ai atâtea probleme. Dar nu intenționez să mă amestec în treaba asta.

Vorbea cu un ton ferm. S-a ridicat să plece.

— Încă o clipă, Alex, te rog. Am nevoie de un revolver. Poți măcar să mă ajuți să găsesc unul?

— Nu ai nevoie de ajutorul meu ca să găseşti o armă la Atena, domnule Morgan. Nu ai nevoie decât de bani ca să plăteşti. Ştii unde e piața?

— Piața?

— Da, *agora*. E o piață mare în aer liber... cea mai bună acoperire.

— Ştiu unde este, spuse Ingrid.

— Bine. Vei găsi un negustor pe nume Bargi, care vinde nuci, curmale, smochine şi alte fructe exotice. Spune-i că vii din partea lui Kristos. Nu-i nevoie să-i spui numele meu. Îți va da ceea ce cauți.

I-a sărutat mâna lui Ingrid, m-a salutat şi a ieşit.

Agora era plină de o mulțime pestriță, jumătate indigeni, jumătate turişti, cuprinsă de o animație extraordinară. Am avut certitudinea imediată că se putea obține aici, legal sau ilegal, tot ce voiai.

După ce am trecut pe lângă mai multe tarabe asemănătoare cu cele descrise de Alex, m-am aplecat spre un bărbos venerabil, aşezat chiar pe pământ. Avea ochii ca nişte stridii şi trebuie să fi avut cel puțin o sută de ani.

— Bargi? am întrebat eu.

A scuturat din cap şi a arătat cu degetul spre celălalt capăt al străzii.

— E la capătul celălalt, i-am spus eu lui Ingrid care, ca toate femeile, nu putea trece prin fața vreunei tarabe fără să se oprească.

— Privește, Jim, ce frumos e! Te aștept aici. Nu stai mult, nu-i așa?

— Cred că nu. Dar rămâi aici, altfel nu voi reuși niciodată să te mai găsesc în mulțimea asta.

— Bine. Îți promit că-mi voi stăpâni tentația de a cumpăra de la toate tarabele. Dar vino repede, altfel voi lua tot ce văd aici.

După ce am dat din coate prin mulțime destul timp, am reușit să-l găsesc pe Bargi. Era un bărbat mic de statură, oacheș, cu bărbuță. Cataracta îi lua vederea, dar avea un auz fin.

— Bargi? Vin din partea lui Kristos.

Acest nume nu l-a făcut să reacționeze deloc.

— Ce doriți?

— Un revolver. Nu prea mare. Vreau să-l port într-un toc.

— Vreți și toc?

— Da.

— Puteți să plătiți două sute de dolari?

Nu stăteam foarte rău la capitolul ăsta, fiindcă doctorul îmi dăduse banii, dar mă tocmeam:

— Nu, numai o sută de dolari.

— Pentru o sută cincizeci, vă dau pistolul, tocul și patru cutii de cartușe.

— E bine. Să le văd.

— Dă-mi banii și așteaptă-mă aici.

Am pregătit trei bancnote de cincizeci de dolari din teancul deja destul de „ușurat" și i le-am întins.

A băgat banii în buzunar și s-a îndepărtat, târându-și papucii. M-am întrebat dacă îl voi mai vedea vreodată. Înălțându-mă pe vârful picioarelor, am încercat s-o văd pe Ingrid într-un ocean de capete, dar n-am reușit. După vreo zece minute, care mi s-au părut o eternitate, Bargi s-a întors cu un mic pachet învelit în hârtie de ambalaj.

— Nu-l deschideți aici, spuse el. Aveți acolo exact ce mi-ați cerut.

I-am urmat sfatul şi am plecat s-o caut pe Ingrid. Nu mai era acolo. L-am întrebat pe vânzător:

— Unde e femeia în alb?

— N-am văzut nici o femeie în alb, spuse el cu o voce neutră, apoi îmi întoarse spatele.

Cu o energie sporită de mânie şi poate de frică, l-am apucat de guler peste tejghea şi i-am strigat în față:

— Nu te mai întreb decât o singură dată. Únde e femeia în alb? Ştii de cine vorbesc, fiindcă am lăsat-o aici acum zece minute.

— A plecat cu doi bărbați, a răspuns el. Jur că nu-i cunosc. Nu i-am mai văzut niciodată. Jur! Crede-mă!

Îl credeam, dar greşise scoțându-mă din sărite. Cu un pumn în plină figură, l-am făcut să se răstoarne peste tarabă.

CAPITOLUL XVII

Întorcându-mă în apartament, am găsit un bilet sub uşă. Un mesaj scris cu litere de tipar, în alfabetul latin:

Dragă domnule Morgan,

Ingrid Hoffman este prizoniera noastră. Dacă vrei să o recapeţi vie şi nevătămată, vino în această seară la zece la cafeneaua „Ceramicos". Să aduci şi plicul. Şi vino singur, altfel domnişoara Ingrid Hoffman va plăti cu viaţa.

Am alergat la etajul de jos şi am bătut la uşa proprietarului, pe care nu-l mai văzusem niciodată şi care, cu toate acestea, m-a primit fără cea mai mică mirare.

— Da?

— Sunt domnul Morgan. Locuiesc la domişoara Hoffman. Cineva a strecurat un bilet sub uşa mea acum câteva minute. Aţi văzut cine era?

— Da, i-am deschis, pentru că numai locatarii au cheia.

— Cine era? Cum arăta?

— Nu ştiu cine era. Pot numai să vă spun că era un chinez.

— Sunteţi sigur că nu-l cunoaşteţi? Nu există mulţi chinezi la Atena...

— Într-adevăr, sunt puţini, dar nu l-am văzut niciodată pe acesta. S-a întâmplat ceva?

Oricum, proprietarul nu părea deloc neliniştit.

— Totul e bine, dar aş mai vrea să ştiu un lucru. Bărbatul era singur sau însoţit de domnişoara Hoffman?

— Era singur.

— Mulţumesc.

Am urcat din nou scările. Ceva mă deranja în acest bilet. „Să aduci şi plicul", spuneau ei. Care plic? Nu-mi aminteam de nici un plic. În schimb, ştiam ce voi duce cu mine. Am luat pachetul pe care îl pusesem pe pat şi am desfăcut ambalajul. Bătrânul nu mă păcălise. Era un revolver bun de calibru 38, marcă americană. Mi-am fixat tocul la spate şi am făcut câteva exerciţii musculare, ca să mă obişnuiesc cu el. Uşurinţa cu care m-am adaptat m-a făcut să consider acest pistol un prieten vechi. Aveam din plin cu ce să-l încarc, căci Bargi nu se calicise în privinţa cartuşelor: erau două sute repartizate într-o serie de cutii mici.

În timpul celor două ore dinaintea întâlnirii, m-am gândit la acel Majied despre care îmi vorbise locotenentul. Pentru cine lucra? M-am gândit, mai ales, la ce i se putea întâmpla lui Ingrid. Poate că o omorâseră deja... Am avut vaga impresie că mă mai confruntasem deja cu o astfel de situaţie, cu o altă femeie... Nu, probabil că era o iluzie, o confuzie datorată amneziei mele.

În jurul orei nouă şi jumătate – întâlnirea avea loc la zece –, brusc, mi-a venit ideea că s-ar putea să mă controleze şi, deci, să-mi ia arma.

După ce am scotocit toate sertarele în căutarea unei benzi adezive, am reuşit să găsesc un plasture în dulapul cu medicamente din baie. Mi-am suflecat pantalonii şi am lipit tocul revolverului de pulpă: arma era fixată destul de bine ca să ţină, cu destulă fineţe, ca să poată fi smulsă la prima alarmă.

„Ceramicos" era un local destul de dubios din Pireu, situat pe malul apei. Ca să ajung acolo, am mers pe lângă nişte pacheboturi imense. Vederea lor a trezit în mine senzaţii familiare. Nu ştiu de ce, aş fi jurat că puteam localiza vama... Dar clipa nu făcea parte din jocul memoriei. La nouă şi

cincizeci şi nouă, am trecut pragul cafenelei „Ceramicos", unde am fost întâmpinat de o femeie cam de treizeci de ani, îmbrăcată într-o rochie de seară foarte scurtă şi foarte lipită pe corp, cu o bluză transparentă pe sub care nu avea sutien.

— Singur? m-a întrebat ea imediat, în timp ce cu sânii îmi atingea uşor braţul.

— Da, dar mă tem că nu pentru mult timp. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva aici.

— Dacă tipa nu vine, fă-mi un semn. Sunt la bar.

Am privit-o cum se îndepărta cu nonşalanţă. Nu mai era chiar tânără, dar încă mai avea multe de oferit.

M-am aşezat la capătul barului, ca să pot supraveghea uşa. Erau, acolo, printre marinari de toate naţionalităţile, doi tineri americani, care ţineau strâns între ei o fată de aproape douăzeci de ani şi o sărutau pe rând.

Singur la o masă din faţa mea, un bărbat de patruzeci de ani îi privea cu ochi turbaţi de mânie.

.Tipul s-a ridicat brusc, a pus mâna pe o sticlă goală de pe masa din faţa lui şi s-a năpustit asupra unuia dintre marinari.

— Atenţie! am strigat eu.

Acesta s-a întors la timp ca să vadă deasupra capului mâna ridicată a bărbatului şi sticla. Dintr-o mişcare, i-a aplicat agresorului un pumn în stomac, care s-a prăbuşit la podea. Imediat după aceea, tipul a fost dat afară de barman.

Cei doi marinari s-au apropiat de mine, cu fata pe care încă o mai ţineau în braţe..

— Mulţumesc, bătrâne. Imbecilul ăla mi-ar fi stricat toată permisia.

— E unul dintre prietenii voştri?

— Aiurea! Unul de-al lor, spuse el, arătând spre fată, care ţinea într-o mână o sticlă de bere. Zice că e îndrăgostit de ea şi o urmează peste tot. Nu-i aşa, dulceaţă?

Fata, care după toate aparenţele nu cunoştea limba engleză, se mulţumi să râdă. Marinarul mi se adresă din nou:

— Îţi fac cinte cu un păhărel?

— Mulţumesc, dar aştept pe cineva din clipă în clipă.

— Eşti american, nu?

— Da.

— Atunci, încă o dată mulţumesc.

— Mda, adăugă celălalt, nu toată lumea ar fi făcut asta. Mulţumesc.

— N-ai pentru ce, am răspuns eu, sperând că se vor întoarce la bar, căci nu doream să-l pierd pe chinez.

— Da, da, spun acest lucru pentru că aşa cred, insistă tânărul. Cea mai mare parte a oamenilor evită să se amestece în astfel de lucruri...

— Eu am, mai degrabă, darul să mă amestec în astfel de lucruri!

— Bine, spuse celălalt, să plecăm dacă aştepţi pe cineva. Dar, înainte să plecăm, bei un păhărel, nu?

— Bine, băieţi, mulţumesc.

Nu am ajuns bine la bar, că un bărbat cu faţă de chinez şi-a făcut apariţia, venind spre mine, ca şi cum nu ar fi avut nici o ezitare în a mă recunoaşte.

— Morgan? întrebă el.

— Se pare că mă cunoşti.

— Afară! îmi ordonă el.

Nu-mi plăcea acest ton, dar m-am stăpânit pentru Ingrid.

— Nu putem să rezolvăm totul aici? Nimeni nu ne va...

— Afară! a repetat el.

— Stai jos un moment, după care te voi urma. Vreau mai întâi să ştiu dacă Ingrid...

— Afară! spuse el pentru a treia oară, lucru ce indica un vocabular mai degrabă limitat.

Am mers deci spre uşă, trecând prin faţa celor doi marinari care s-au întors să mă privească, în timp ce chinezul mă împingea afară. Aş fi putut să mă întorc şi să-l omor, înainte ca el să fi putut spune ceva... Dar trebuia să mă gândesc la Ingrid şi am strâns din dinţi. Mi-am jurat că, dacă – din nefericire – Ingrid era rănită, va exista la Atena, în acea seară, un chinez mort.

Ajuns afară, m-am oprit, aşteptând ca „escorta" să vină lângă mine. Dar el a rămas în urma mea şi a început să mă împingă în spate. M-am întors cu faţa la el.

— Nu te sfătuiesc să mai repeţi chestia asta! i-am strigat eu. N-am obiceiul să mă las îmbrâncit. Dacă vrei plicul, va trebui să-mi spui dacă Ingrid e cu tine.

— Este în maşină, spuse el fără nici cea mai mică urmă de accent.

O maşină mare, neagră, era parcată lângă trotuar, la câteva sute de metri de cafenea. Motorul era pornit.

— Acolo? am întrebat eu.

Ghidul meu mi-a făcut semn că *da* şi a pornit spre maşină, a cărei portieră se deschise, luminând automat interiorul: Ingrid era aşezată pe bancheta din spate, spre stradă, lângă un chinez îmbrăcat frumos, în ţinută de seară.

— Bună seara, domnule Morgan. Ai plicul?

Nu am dat atenţie întrebării lui şi m-am aplecat spre Ingrid.

— Cum te simţi, draga mea?

Am observat o uşoară vânătaie pe obrazul stâng.

— Bine, Jim. Dar n-ar fi trebuit să vii...

— Destul, domnişoară Hoffman, a zis chinezul îmbrăcat bine, întrerupând-o.

Am înţeles prea târziu ce voia să spună Ingrid.

— Domnule Morgan, te-am întrebat dacă ai plicul, repetă el insistent.

— Îl am.

— Eu sunt Sam Bow Ling. Sunt sigur că ştii cine sunt... Te rog să urci în maşină, ca să aranjăm treaba.

— Putem s-o aranjăm chiar aici, am răspuns eu.

El făcu un semn cu capul, foarte condescendent:

— Nu am obiceiul să-mi aranjez afacerile pe stradă. Dacă vrei să urci, vom merge la mine, unde voi putea să studiez conţinutul plicului.

— Lasă ospitalitatea, Ling. Ori aranjăm treaba aici, ori nu vei avea plicul.

Deşi nu ştiam nimic despre faimosul plic, speram să valoreze destul de mult pentru el, încât să-mi facă această concesie.

— Foarte bine. Îmi pare rău că mă obligi să procedez în acest fel, spuse el.

Dădu câteva ordine scurte, în chineză, omului care îmi servise drept ghid şi care mă împinse pe capota maşinii.

— Pune mâinile pe capotă, spuse el.

M-am supus ordinului. Mă percheziţionă rapid, trecându-şi mâinile de la genunchi până la umeri. Ghicind forma toculuí, şi-a strecurat mâna sub impermeabil, sperând să-mi găsească pistolul.

— Pistolul mi-a rămas la postul de poliţie şi presupun că ştiţi acest lucru, i-am spus eu.

Explicaţia mea păru să-i satisfacă.

— Nu este înarmat, domnule Ling.

— Mă surprinzi, domnule Morgan, spuse Ling. S-ar spune că-ţi plac riscurile inutile.

— Vrei sau nu plicul? Dacă da, las-o pe această tânără să iasă din maşină.

— Plicul mai întâi, Morgan. După aceea, fata.

Am scos din buzunarul meu un plic mic de hârtie, pe care i l-am întins lui Ling. Chinezul i-a rupt marginea.

— Nu! Nu-l deschide aici! Nu-i un loc sigur. Ceea ce cauţi se găseşte în acel plic, ai cuvântul meu de onoare.

— Cine îmi garantează faptul că nu-ţi baţi joc de noi?

— Crezi că aş pune în pericol viaţa acestei femei?

— Nu ştiu. Dar în mod sigur ai face o mare greşeală.

Semnul pe care l-a făcut era imperceptibil, dar nu mi-a scăpat. Întorcând rapid capul, nu am avut timp decât să văd un revolver gata să se descarce în ceafa mea.

În acel moment, izbucni un strigăt asemănător cu cel al strigătului de război al apaşilor. O sticlă de bere zbură prin aer şi ateriză peste faţa agresorului meu. Acesta rămase ameţit, dar nu-şi pierduse cunoştinţa.

Ling duse mâna la buzunarul interior al hainei. M-am aruncat la pământ, mi-am suflecat cracul pantalonilor şi am smuls revolverul de calibru 38.

—INGRID! IEŞI!

A sărit din maşină şi am tras de două ori asupra lui Ling. Primul glonţ l-a nimerit în gât. Al doilea îl lovi între ochi. Chinezul s-a prăbuşit pe bancheta maşinii.

Şoferul, şi el chinez, s-a repezit spre Ingrid. Am încercat să mă interpun, când „ghidul" meu, care fusese pe jumătate ameţit de sticlă, m-a apucat de guler. Întorcându-mă brusc, i-am aplicat în plină figură o lovitură cu mânerul armei: exact lovitura pe care voise el să mi-o aplice. A căzut imediat la pământ.

Cei doi marinari erau acolo, foarte ocupaţi. Puseseră mâna pe şofer, pe care îl ţineau ţintuit la pământ, unul de picioare, altul de cap.

— Ce facem cu el? întrebă unul dintre ei.

— Mai bine lăsaţi-l să plece. Oricum, când va povesti bandei lui ce s-a întâmplat, îi vor lua în mod sigur gâtul.

Marinarii îi dădură drumul. Chinezul alergă la maşină, se aruncă la volan şi dispăru.

— Deci sticla voastră de bere a zburat prin aer? am întrebat eu.

— Da. Când l-am văzut pe chinez că te împingea spre uşă, ne-am spus că se întâmplă ceva ciudat şi te-am urmărit până afară.

— Nu ştiu dacă v-aţi dat seama, dar ne-aţi salvat viaţa.

Mi-am trecut braţul în jurul umerilor lui Ingrid, care tremura toată şi plângea uşor.

— Era normal, să nu mai vorbim despre asta. Acum putem bea un păhărel...

— Imposibil. Poliţiştii vor fi aici dintr-un moment în altul, alertaţi de zgomotele focurilor de armă. Trebuie să plecăm. Dar dacă voi vă întoarceţi la „Ceramicos" şi dacă poliţia vă va pune întrebări...

— Noi n-am văzut nimic.

— Mulțumesc, băieți!

După aproape două sute de metri de mers, braț la braț cu Ingrid, am găsit un taxi care ne-a dus acasă. Imediat ce am intrat în apartament, ea a început să plângă.

— Te-au maltratat, Ingrid?

— Credea că știu ceva despre acel plic...

— Ți-au spus ce așteptau să găsească în plic?

— Dar..., spuse ea uimită, tu trebuie să știi, pentru că tu l-ai dat.

— Da de unde! Poate că știam înainte de amnezie...

— Atunci, ce le-ai dat?

— Un set de poze porno, pe care un tip mi l-a dat pe stradă.

Ingrid surâse, apoi începu din nou să plângă, agitată.

— Dar ce ți-au făcut, Ingrid?

Și-a desfăcut bluza și am văzut pe pieptul ei vreo cincisprezece arsuri: în mod sigur de la țigară...

Mi-am spus cu mânie că Ling a primit ceea ce merita.

— Ingrid, scumpo, nu mai putem rămâne aici.

— De ce? De ce nu? întrebă ea cu o voce fără vlagă și încă speriată.

— Pentru că vor veni să ne caute. Chiar și poliția greacă va voi, fără îndoială, să ne pună anumite întrebări.

— Nu în seara asta, Jim, te implor. Să nu plecăm în seara asta: abia pot să merg. Lasă-mă să dorm doar câteva ore și apoi voi merge unde vei vrea tu.

Săraca Ingrid! Trecuse prin atâtea de când se hotărâse să mă urmeze!

Avea nevoie de puțin repaus, puțină destindere. Îi trebuiau niște zile de vacanță lungi, frumoase, departe de toate aceste întâmplări. Dar unde?

De ce nu în insula Hydra, unde locotenentul mi-a spus că am o casă? În această perioadă a anului, turiștii trebuie să fie plecați, insula calmă, propice băilor în mare și statului la soare....

Am ridicat ochii spre Ingrid: dormea profund. Am descălțat-o și am învelit-o cu o cuvertură. Mâine dimineață, se va simți destul de bine ca să-i propun un nou plan.

*
* *

Ingrid s-a trezit puțin amețită.
— Te simți mai bine, draga mea?
— Stai să fac o baie ca să mă trezesc.
În acest timp, am pregătit mâncarea şi cafeaua. Ea a fost încântată de surpriză.

Când am terminat de mâncat, văzând că e calmă şi destinsă, i-am expus planul meu. A fost întru totul de acord.

— Şi poate, spuse ea, acea atmosferă familiară te va ajuta să-ți recapeți memoria.

Bagajele noastre au fost gata imediat. Am hotărât să iau un hidroavion care să ne lase la locul potrivit în câteva minute şi să-mi permită să-mi verific capacitățile de pilot, fiindcă găsisem în actele mele o licență încă valabilă. Totuşi, compania a ținut să ne dea un pilot, pentru că dorea să folosească aparatul şi pentru o altă excursie.

Călătoria a fost grozavă, inclusiv amerizarea pe Marea Egee, pe care am efectuat-o perfect: da, eram, într-adevăr, un pilot bun.

În timp ce hidroavionul se întorcea spre Atena, noi ne aflam în fața unei colibe de la capătul plajei, unde un pescar îşi repara undițele. Era atât de absorbit în munca lui, încât nici nu ne-a observat venind.

— Scuzați-mă, caut casa domnului Morgan. Puteți să-mi spuneți unde este?

Omul a ridicat ochii şi a izbucnit în râs:

— Domnule Morgan, întotdeauna faceți glume. Şi mereu pe socoteala bătrânul Nikki. Vreți să vă conduc până la casă. Să mergem.

— Mulțumesc, Nikki. Ți-o prezint pe domnişoara Hoffman.

Pescarul s-a înclinat uşor, a luat bagajul lui Ingrid şi al meu şi am urcat în barca cu motor. Înconjurând insula, am descoperit că cealălaltă parte a ei era acoperită cu vegetație luxuriantă, în timp ce aceasta era atât de stâncoasă.

Am aruncat o privire spre Ingrid: era vizibil încântată.

Casa era minunată. Construită la capul unei faleze, avea cel puțin opt camere şi balconul se întindea deasupra plajei.

— Cred că mi-am uitat cheile, i-am spus eu lui Nikki.

— Încă una dintre glumele dumneavoastră! Ştiți bine că nu încuiați niciodată! Grace şi Constantin v-au...

— Cine sunt Grace şi Constantin? am întrebat eu puțin ezitant.

— Oh! Fiți şi dumneavoastră un minut serios! Trebuie să le spun să vină? Presupun că veți avea nevoie de ei.

— Spune-le să vină mai degrabă mâine.

Trebuia să am un aer natural ca să obțin de la bătrânul Nikki cât mai multe informații. Acest lucru nu a fost foarte dificil, căci vorbea fără oprire. Am înțeles puțin câte puțin că Grace era menajera mea şi că vărul ei, Constantin, era bucătar, grădinar etc.

După ce a plecat, am descoperit barul situat lângă verandă.

— Ce vrei să bei, Ingrid?

— N-are importanță, whisky cu apă poate, spuse ea cu o voce moale.

Deja se instalase comod pe canapeaua de pe verandă, plimbându-şi ochii şi admirând peisajul.

— Spune-mi, Jim...

— Ce?

— Şi dacă ai o soție?

— N-ai de ce să te temi în această privință. Actele mele spun „celibatar", iar locotenentul mi-a confirmat acest lucru.

— Sper să fie aşa. Imaginează-ți ce fețe vom avea dacă o doamnă Morgan ar apărea acum...

M-am aşezat aproape de ea. Ingrid şi-a pus capul pe umărul meu şi am sărutat-o îndelung, tandru.

— N-ar fi minunat să pornim amândoi de la zero, Jim?

— Adică cum?

— Vreau să spun că putem să uităm totul, să ştergem trecutul meu, precum s-a şters al tău, şi să începem să trăim aici, în insula Hydra...

S-a făcut liniște. Ea adăugă:

— Dar știu că ești un celibatar convins...

— Nu fi așa de sigură, Ingrid. Mă apropii de patruzeci de ani, și se spune că la această vârstă bărbații se schimbă.

— O veste bună!

— Știi măcar cât de mult îmi placi?

— Cred că...

— Nu mi-am dat seama de acest lucru înainte să găsesc biletul sub ușa apartamentului din Atena. Aș fi făcut totul, totul, mă-nțelegi, ca să te găsesc.

Am sărutat-o din nou, cu pasiune, apoi am luat-o în brațe și am dus-o până în dormitor: era o răcoare foarte plăcută în spatele obloanelor închise.

*

* *

Când ne-am trezit, foarte târziu, soarele era la zenit.

— Să facem un duș și după aceea să mergem să ne scăldăm, spuse Ingrid.

— Ai costum de baie?

— Vom găsi noi o plajă pustie, unde nu vom avea nevoie de costum de baie.

În timp ce-și făcea dușul, am găsit un carnet de adrese în sertarul marelui birou. A văzut acolo, scris cu mâna mea, sute de nume, dar nici unul nu-mi spunea nimic.

Pe ultima pagină am descoperit patru cifre separate prin linii: 25 - 13 - 47 - 8. Să fi fost oare cifrul vreunui seif? Asta justifica o căutare atentă în cele mai mici colțuri ale casei...

Am chemat-o pe Ingrid. Acoperită cu un prosop de baie, a început și ea să caute. După un moment, Ingrid a exclamat:

— Jim! Am găsit!

Într-adevăr, îl găsise în spatele bibliotecii, din care făcuse să alunece o întreagă bucată!

— Cum ai ghicit că...?

Pipăind cărțile, am remarcat că una era ciudată: avea toate paginile lipite. Nu a trebuit decât să trag, şi mecanismul a funcționat. Tot raftul s-a mişcat din balamale.

— Ăsta un lucru bun. Să încercăm cifrul.

Am încercat la stânga, formând toate cifrele în mod alternativ, spre dreapta şi spre stânga: nimic.

— Voi încerca din nou, răsucind prima cifră către dreapta!

Seiful s-a deschis! Am scos afară ce se afla în el: erau mai mult de trei mii de dolari în bancnote americane şi greceşti.

— Am impresia că avem cu ce să ne prelungim această mică vacanță timp de câteva luni...

Ingrid era bucuroasă de descoperirea noastră, fapt ce a făcut-o să-mi dea um bobârnac pe obraz.

— Şi acum, am spus eu, închizând seiful, să mergem să ne scăldăm!

Ne-am luat totuşi nişte bikini: nu se ştie niciodată.

Apa era caldă şi liniştită. Ingrid înota minunat. Corpul ei despica apa cu vigoare şi fără mişcări inutile, ca un înotător profesionist.

La câteva sute de metri în larg, am început amândoi să facem pluta.

— Priveşte, Jim! Iahtul! Dacă ajungem la el în înot?

— De acord, haide.

Ajunşi la vas, ne-am agățat de margine, ca să ne tragem sufletul.

— Frumos vas!

— Este superb, Jim! Crezi că proprietarul ar fi de acord să urcăm la bord şi să ne odihnim puțin?

— Nu cred! Poate chiar mă cunoaşte!

Am ajutat-o pe Ingrid să urce pe punte şi apoi m-am urcat şi eu. Pe banchetă se afla o şapcă de căpitan. Ingrid a luat-o şi, dezinvoltă, şi-a pus-o pe cap. Am izbucnit în râs. A scos şapca şi mi-a aruncat-o:

— Pune-o, să vedem cum îți stă!

Şapca era chiar pe mărimea mea. Am scos-o ca să verific numărul.

— Dar... priveşte aici.

— Ce?

— Priveşte această bandă.

— Ei bine, acestea sunt iniţialele tale! Ce coincidenţă! Sau poate că...?

— Acest iaht e ancorat atât de aproape de casa mea... Să ne uităm puţin!

Indoielile mi-au fost repede spulberate: actele din cabină erau pe numele meu, cu poza şi data naşterii.

Ingrid era în al nouălea cer.

— Nu-mi vine să cred, Jim! Spune ceva!

— Sper că e plătit.

Eram atât de năucit, încât nu eram în stare să spun nimic altceva.

Ingrid găsise un binoclu în cabină. Se aşeză să privească marea, apoi coasta.

— Un bărbat şi o femeie sunt pe faleză, Jim. Ne fac semne.

— Dă-mi binoclul.

Vedeam, ca şi cum ar fi fost la doi paşi de mine, un cuplu de greci, maturi, pe care nu-i cunoşteam.

— Cine să fie? întrebă Ingrid foarte mirată.

— Mă înşel poate, dar n-aş fi surprins să fie Grace şi Constantin, de care ne-a vorbit Nikki.

— O să le spui de amnezia ta?

— Nu imediat. Este inutil să-i facem să nu se simtă în largul lor. Mi se pare că vom putea să ne descurcăm în alt fel.

Le-am făcut şi noi semn cu mâna, în timp ce Ingrid îmi spunea:

— Ce mai zi, Jim! Mergem din surpriză în surpriză!

— Într-adevăr, lucrurile au luat brusc o turnură mai degrabă agreabilă.

Mi-am spus: „Cât timp vor mai dura toate astea?"

— Putem să ne întoarcem pe plajă şi să mergem să ne întâlnim cu ei, nu?

— După tine, draga mea, am spus eu cu o politeţe teatrală.

După câteva minute, am ajuns la vizitatorii noştri. Eram

epuizați, lucru ce ne-a scutit să vorbim. Bătrâna femeie se apropie ca să mă îmbrățișeze, într-un mod în care nu ar fi trebuit s-o îngrijoreze pe Ingrid.

— Nikki ne-a spus că v-ați întors. L-am căutat, deci, pe Constantin. Ieri, când am ştiut că trebuie să veniți, noi...

— Cum ați ştiut, fiindcă nu am anunțat pe nimeni?

— Totuși ați fost căutat foarte mult în sat în aceste ultime două zile.

— De cine, Grace?

— Cred că de un anume domn Clavel.

CAPITOLUL XVIII

În timp ce Grace şi Constantin făceau treabă prin casă, m-am instalat cu Ingrid pe verandă, savurând răcoritoarea.

— Ce părere ai despre asta? a întrebat ea.

— Despre Clavel?

— Da. De ce ne caută?

— Poate că pe tine te caută.

— Ce trebuie să înţeleg prin asta? a întrebat ea pe un ton uşor nervos.

— Nu glumesc, Ingrid. Nu uita că nu ştiu despre Clavel decât ceea ce mi-ai spus tu. Or, mi-ai spus că, la un moment dat, el se interesa mult de tine. Ştii bine că bărbaţilor, mai ales celor căsătoriţi, le place uneori să revină la vechile lor iubite.

— Clavel nu e căsătorit, e divorţat...

— Cu atât mai mult!

— Hai, termină cu glumele, Jim. Ştii bine că, dacă vine aici să caute pe cineva, acela nu poţi fi decât tu.

— Păi, tocmai că eu nu ştiu nimic despre asta. Oricum, dacă vine, ne va spune scopul vizitei sale.

— Şi dacă nu e Clavel?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că oricine altcineva te poate căuta şi, pentru a evita bănuielile, se dă drept Clavel.

— Puţin probabil.

— Nu se ştie niciodată, Jim. Povestea asta nu-mi este prea clară; căci, dacă într-adevăr este vorba de Clavel, de ce nu vine el însuşi să te vadă?

— Cel mai bine ar fi să facem o plimbare în sat şi să ne informăm.

După ce am degustat delicioasa ciorbă pescărească, pe care Grace ne-a preparat-o şi pe care am stropit-o cu vin alb, ne-am pregătit să mergem în sat. Mi-am luat revolverul cu mine. I-am cerut lui Ingrid să-mi coasă în căptuşeala vestei un mic briceag, pe care îl găsisem când am scotocit biroul: acest gen de precauţie este totdeauna util.

Am ajuns în sat plimbându-ne, gustând blândeţea şi răcoarea serii. Oamenii întorceau capul după noi, bărbaţii îşi ridicau pălăriile ca să ne salute, dar Ingrid era atât de uimitoare în rochia ei de pânză albă, cu tenul ei arămiu din cauza soarelui, care făcea să iasă în evidenţă frumosul ei păr blond, încât era imposibil să-mi dau seama dacă era vorba de saluturile celor care mă cunoşteau, sau de omagiile aduse frumuseţii sale.

Ne-am oprit într-o cafenea care, la acest sfârşit de sezon turistic, nu era foarte frecventată, în ciuda orei. Chelnerul părea că mă cunoaşte şi el:

— Domnule Morgan! V-aţi întors! Este o plăcere să vă revăd! exclamă el pe un ton măgulitor, prea stăruitor, care suna fals.

Am ignorat faptul că i-aş fi ştiut numele...

Imediat ce ne-a adus comanda, i-am strecurat o bancnotă de zece dolari şi l-am întrebat dacă m-a căutat cineva în aceste ultime zile.

— Nu, nimeni, domnule Morgan, absolut nimeni.

În mod sigur avea ceva antipatic, lucru ce nu mi-a inspirat încredere. A pus pe masă băuturile şi a plecat.

— Nu-l crezi, Jim, nu-i aşa? întrebă Ingrid, care citise acest lucru pe faţa mea.

Încă o dată eram pe aceeaşi lungime de undă.

— Nu, eu...

Chelnerul reveni.

— Sunteţi chemat la telefon, domnule Morgan.

— Unde? Nu am auzit nimic.

— La telefonul din birou, acolo, în fund, din acest motiv nu ați auzit nimic.

A rămas lângă masa noastră, aşteptând în mod clar să mă ridic ca să-l urmez. Dar voiam mai întâi să-i spun câteva cuvinte lui Ingrid.

— Foarte bine, i-am zis chelnerului, spune-i acelei persoane că vin imediat.

— Poate e Clavel, zise Ingrid imediat ce chelnerul plecă.

— Poate, dar ascultă-mă bine. Dacă nu revin în zece minute, te întorci acasă şi mă aştepți. De acord?

— Dacă încerci să mă sperii, ai reuşit.

— Faci exact ce ți-am spus, am insistat eu, bătând-o uşor pe mână.

M-am îndreptat apoi spre sala din spate a restaurantului. Chelnerul dispăruse.

Nu am intrat bine, că un bărbat, ascuns în dosul uşii, o închise brusc şi îmi puse mâna la gură. Cu cealaltă mână, îmi apucă brațul stâng şi mi-l răsuci la spate. Înainte ca dreapta mea, rămasă liberă, să poată să ajungă la revolver, din întuneric a apărut un alt bărbat cu un pistol în mână. Această situație, mai ales acel gigant din spatele meu, a trezit în memoria mea amintiri confuze.

— Te sfătuiesc să stai cuminte, Morgan, spuse bărbatul din fața mea, care avea un puternic accent italian. Giuseppe are o datorie față de tine, continuă el, şi se grăbeşte să ți-o plătească.

Întorcând uşor capul, am zărit un moment fața giganticului meu agresor: avea vânătăi la ochi şi părea să aibă nasul spart. Dar n-am putut să-l văd decât foarte puțin. Îmi strânse brațele atât de tare, încât am crezut că îmi va disloca umărul. Durerea era insuportabilă.

— Ajunge, Giuseppe, spuse celălalt. Perrone vrea mai întâi să-i vorbească. După aceea, va fi numai al tău: vei putea să-l faci bucăți mici pentru peşti.

„Gorila" îmi dădu drumul. Avea pe față un surâs animalic, gândindu-se fără îndoială la ceea ce avea să-mi facă. Celălalt

îmi luă revolverul şi i-l dădu lui Giuseppe. Văzându-mi arma în mâna lui imensă, mă gândeam că nu-mi mai rămânea decât briceagul. Din fericire, nu m-au scotocit mai mult.

— Acum, Morgan, vom face o mică plimbare, spuse al doilea agresor.

Mi-au acoperit ochii şi m-au scos afară printr-un culoar.

— Te avertizez, continuă bărbatul, că, dacă încerci să strigi sau să fugi, micul Giuseppe Marconi o să te termine scurt.

Nu mă îndoiam de acest lucru. La puţin timp după aceea, m-au dus într-o mică barcă cu motor; m-au legat şi m-au aşezat în spate, lângă Giuseppe, în timp ce celălalt conducea. Drumul nu a durat mai mult de cinci minute. M-au luat fiecare de câte un braţ şi m-au coborât din barcă. Am mers apoi pe un pod de lemn, ale cărui scânduri scârţâiau sub noi.

Când mi-au dezlegat ochii, m-am pomenit într-o cabană de pescari, aparent abandonată. Văzând că Giuseppe era preocupat să aprindă o lampă cu petrol şi că tovarăşul lui nici nu se obosea să ţină revolverul îndreptat spre mine, m-am îndreptat spre uşă.

— Giuseppe!

Trebuie să aduc un omagiu promptitudinii şi agilităţii lui Leviathan. Mi-a aplicat un pumn în cap, cu o forţă care m-a trimis la pământ, ameţit. O a doua lovitură de pumn, primită în plină figură, m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa.

*

* *

Când mi-am revenit, eram legat de mâini şi de picioare, aveam un plasture la gură şi gust de sânge pe limbă. Lumina zorilor se strecura prin obloanele de lemn: fusesem inconştient timp de aproape opt ore...

Am auzit atunci voci ce veneau de afară. Mai întâi, cea a lui Marconi, apoi cea a unui alt bărbat, care îi cerea să verifice dacă eram tot leşinat. Nu am avut timp decât să mă trântesc pe burtă: Marconi a intrat, a venit spre mine şi, brusc, m-a lovit

cu piciorul în coaste. Nu m-am clintit, în ciuda senzației de greață pe care de-abia mi-am stăpânit-o.

S-a aplecat, m-a luat de gât şi m-a ridicat ca pe un pachet de rufe, apoi mi-a dat drumul. Acel bărbat avea, într-adevăr, o forță excepțională. Convins că eram încă inconştient, a ieşit să-şi anunțe colegul.

— Bun, spuse celălalt. Continuă să-l supraveghezi până când mă întorc de pe insulă cu Perrone, care îi va pune unele întrebări înainte de a ți-l lăsa ție.

Am înțeleş că trebuia să acționez repede şi fără zgomot.

Ridicând ochii, am zărit deasupra capului meu un cui mare, într-un perete subțire de lemn. În ciuda durerii cauzate de lovitura de picior a lui Marconi, am reuşit să mă ridic şi să agăț de cui frânghia care îmi lega mâinile. După lungi eforturi, aceasta s-a slăbit şi am reuşit să mă eliberez. Mi-am smuls apoi plasturele de la gură şi am pipăit căptuşeala hainei: briceagul era acolo. Ingrid doar însăilase pânza. Am rupt-o, am luat briceagul şi am îngenuchiat, ca să-mi tai sfoara care îmi ținea legate gleznele.

Lipindu-mi urechea de uşă, am auzit, foarte aproape, zgomotul unui fotoliu de răchită care trosnea sub corpul lui Marconi. Cu briceagul în mână, am împins uşor uşa. Namila picotea cu capul aplecat în față, cu bărbia sprijinită pe piept. Într-o clipă, l-am luat de păr, i-am tras capul spre speteaza fotoliului şi i-am aplicat mica lamă rece pe pielea gâtului.

— O singură mişcare, Marconi, şi cuțitul meu îți va tăia gâtul.

A făcut un gest reflex, ca să se oprească brusc în scaun, apărându-se. Am apăsat un pic, şi o picătură de sânge țâşni din gâtul lui.

Marconi înțepeni. Ştia că nu glumesc. În acelaşi moment, mi-am recuperat revolverul pe care îl avea prins la centură. Am pus mâna pe el, l-am băgat în buzunar şi i-am ordonat:

— Intră în cabană!

A executat ordinul. Dar, când să treacă pragul, s-a întors spre mine şi m-a atacat cu capul în jos, ca un taur. Cu toată

forța, i-am aplicat o lovitură în creştet, cu mânerul armei, lovitură care l-ar fi trimis în lumea celor drepți pe orice om normal. Marconi s-a clătinat, şi-a balansat greutatea de pe un picior pe altul, s-a ridicat şi a venit spre mine. L-am lovit din nou cu mânerul pistolului în tâmplă. A căzut în genunchi. A fost nevoie de o a treia lovitură ca să-l fac knock-out.

„Ciudat, mi-am zis, cât de dotat sunt pentru acest gen de lucruri. Totuşi, nu cred că sunt un gangster...” L-am lăsat în urma mea legat, la fel cum fusesem eu însumi câteva clipe mai devreme.

*

* *

Când Ingrid mi-a auzit vocea în pragul casei, s-a repezit să se arunce de gâtul meu.

— Unde ai fost? De ce nu ai venit mai devreme?

— Am fost, să spunem, reținut. Doi acoliți de-ai lui Perrone țineau o conferință şi m-au chemat şi pe mine să o prezidez...

— Jim! Nu glumi, te implor. Am fost foarte îngrijorată...

— Scuză-mă. Să nu mai vorbim despre asta, vrei? Spune-mi mai bine ce-mi oferi pentru prânz.

— Mai poți încă să vorbeşti de mâncare! exclamă ea, lovindu-şi picioarele. Oh, era să uit! Jack Clavel a telefonat ieri seară!

— Unde e?

— A sunat de la Zürich. Sper că n-am greşit vorbindu-i despre amnezia ta.

— Aş fi perferat să nu-i spui nimic.

— De ce? Avem nevoie de ajutorul lui, nu?

— Drept să spun, nu ştiu. Voi şti numai atunci când îmi voi recăpăta memoria...

Îmi era puțin teamă, deoarece nu terminasem încă cu banda lui Perrone.

— Clavel vrea să iei avionul spre Zürich şi să îți rezervi o cameră la hotelul „Ermitage”, unde va lua legătura cu tine.

— Când?

— Nu a precizat. A spus numai că e important pentru tine să ajungi acolo în cel mai scurt timp posibil.

— Poate că e o idee bună. Dacă vom rămâne aici, Perrone s-ar putea să ne complice viața.

— Clavel a pus întrebări referitoare la impermeabil.

— Da' ce naiba are acest impermeabil? Am impresia din ce în ce mai mult că, dacă aş şti de ce acest impermeabil are atâta importanță, mi-ar reveni imediat memoria.

— Am crezut că poate avea ceva cusut în căptuşeală şi că agresorii tăi, de pe străduța din Atena, au pus mâna pe acel ceva.

— Sunt gata să cred asta; totuşi anumite persoane se poartă de parcă aş deține încă acest inestimabil... nu ştiu ce.

— Crezi că ar exista legături între mafie şi comuniştii chinezi?

— Nu. Cele două organizații sunt incompatibile.

Conceptul de compatibilitate mi-a trezit simțurile. In timp ce vorbeam, m-am aşezat pe pat. Ingrid era în picioare, în fața mea. Mi-am pus mâinile pe şoldurile ei şi am tras-o spre mine. Apoi, degetele mi-au alunecat pe fundul ei şi am strâns-o din ce în ce mai mult, ascunzându-mi fața între sânii ei.

— Începi să mă neliniştești, murmură ea.

— Într-adevăr?

— Da, cred că dragostea nu te mai interesează.

— Nu vorbi de ceva imposibil.

Mai târziu, ca totdeauna după ce făceam dragoste, am adormit unul în brațele celuilalt. M-am trezit liniştit, refăcut din punct de vedere fizic, dar mai ales aveam impresia că dormitorul îmi părea din ce în ce mai familiar.

— Ingrid, scoală-te!

— Dumnezeule, ce se întâmplă? a întrebat ea.

Am văzut că o speriasem fără să vreau.

— Îmi revine memoria! Îmi amintesc această casă şi tot ce se găseşte în ea.

— Îți aminteşti şi ce reprezintă impermeabilul?

După un moment de gândire, a trebuit, contrar voinței, să recunosc că nu. Îmi aminteam că am părăsit New York-ul cu o lună în urmă, ca să ajung pe coastă. Dar cu ce scop?

— Poate ca să te întâlnești cu Clavel în Hawaii? Încearcă să-ți amintești...

— Inutil, cel puțin pentru moment. Dar, nu știu de ce, am îndoieli serioase în privința lui Clavel.

— Esențial, Jim – și asta e minunat –, este că-ți revine memoria!

CAPITOLUL XIX

Am hotărât să plec la Zürich cu Ingrid, ca să las puțină distanță între mine și banda lui Perrone. Am considerat că ar fi mai prudent să nu plecăm cu avionul.

— De ce te temi? întrebă Ingrid. Nu ne poate face nimic în mulțimea de la aeroport, și o dată ce avionul decolează...

— Îi cred în stare să pună o bombă la bord, fără să le pese de zecile de oameni nevinovați care ar dispărea o dată cu noi...

— În acest caz, cum vrei să ajungi la Zürich?

— De ce nu pe mare, amândoi, pe vasul meu? Vom străbate Adriatica până la Veneția, iar restul drumului îl vom face cu trenul.

— Minunat, Jim! Când plecăm?

— Imediat ce ne vom face bagajele. O să-i cer lui Nikki să ducă la bord toate proviziile de care avem nevoie în timpul călătoriei.

În mai puțin de două ore, Nikki adusese toate cele necesare. Ne-a dus apoi până la iaht cu barca lui. Am observat că, în tot acest timp, Nikki a stat, în mod ciudat, tăcut, lucru ce nu-i era în fire.

— Auzi, Nikki, mi se pare că te supără ceva.

— Domnule Morgan, m-ați invitat de multe ori în plimbările dumneavoastră pe mare, dar de data asta...

— Ah, asta era! Ai vrea să vii cu noi până la Veneţia? Să vedem ce spune şi Ingrid.

— N-am nici o obiecţie, dimpotrivă, spuse Ingrid, aruncându-i o privire afectuoasă bătrânului Nikki.

— Atunci am hotărât! Vom pleca toţi trei, şi când vom lua trenul la Veneţia, Nikki va rămâne pe vas!

Treaba era hotărâtă, dar bătrânul nu zicea nimic. S-a mulţumit să-şi aprindă pipa cu meticulozitate şi să tragă primele fumuri cu o evidentă satisfacţie. Imediat ce am ajuns la iaht, a legat barca cu motor la pupa. Ne-am urcat la bord şi Nikki a coborât spre sala motoarelor.

Eram ocupat să pregătesc băuturile, când l-am auzit pe Nikki înjurând.

— Ce s-a întâmplat?

— Motorul... Nu ştiu... Nu înţeleg nimic. I-am făcut o revizie completă acum câteva zile. Nu se poate. Mă duc să văd de unde este defecţiunea.

L-am lăsat pe Nikki să verifice şi m-am dus la Ingrid. Dar nu ne-am instalat bine, că vocea bătrânului se făcu auzită din nou, de această dată aproape imperativă:

— Coborâţi în barcă, domnule Morgan! Repede!

— Ce s-a întâmplat, Nikki? Să te ajut?

— Săriţi în barcă, imediat!

Am ezitat o secundă, dar Nikki nu vorbea niciodată fără rost când era vorba de vapoare. I-am dat, deci, mâna lui Ingrid ca să coboare în barcă. Am sărit şi eu, după ce am desprins-o de iaht, întrebându-mă ce putea să-l deranjeze pe Nikki. În timp ce vasul se îndepărta, mi-am spus că dorinţa de o proteja pe Ingrid mă făcuse poate să plec prea în grabă.

Dar nu am avut timp să-mi pun prea multe întrebări. Iahtul explodă dintr-o dată sub ochii noştri şi, în timp ce o acopeream pe Ingrid cu corpul meu, o ploaie de lemne căzu

pe suprafața apei şi pe noi. Muți de stupefacție şi oroare, am văzut resturile iahtului înghițite în câteva secunde. Săracul Nikki!

Am rămas un moment tăcuți, trişti, plutind pe mare.

— Totul a dispărut, murmură Ingrid, şi faimosul impermeabil!

— Nu, l-am lăsat pe insulă.

— Oricum, acum, ce importanță mai are?

— Când vom ajunge acasă vom putea...

Un zgomot de motor m-a făcut să întorc capul: în spatele nostru se apropia un alt iaht. Ca să evităm o ciocnire, am reorientat barca, dar iahtul, în mod ciudat, ne urmărea. Era sub pavilion libanez.

— Acest vas vrea să ne răstoarne! am strigat eu spre Ingrid.

— Nu putem să-l evităm?

— Dacă ne lasă, am spus eu, întorcând barca la nouăzeci de grade. Şi el a făcut aceeaşi manevră. Când o să spun „sări!", aruncă-te peste bord, cât de departe vei putea.

Iahtul se îndrepta spre noi.

— SĂRI!

A sărit. Am făcut şi eu la fel. Când am ieşit la suprafață, barca dispăruse, dar iahtul era acolo. De pe punte, patru bărbați se uitau la noi, în timp ce eu mă asiguram că Ingrid a scăpat nevătămată din „accident". Ne-au aruncat colaci de salvare şi apoi ne-au ridicat la bord. Mă aflam față în față cu un bărbat cu părul cărunt şi cârlionțat, îmbrăcat elegant.

— Ei bine, domnule Morgan, cine ar fi putut spune că eram destinați să ne reîntâlnim, şi asta în prezența grațioasă a domnişoarei Hoffman?

— Cine dracu' eşti?

— Cât umor, domnule Morgan, la un ins care tocmai a văzut scufundându-se sub el două ambarcațiuni!

Un om al echipajului a făcut un semn şi a strigat:

— Majied!

— Da. Ce s-a întâmplat? a întrebat interlocutorul meu, a cărui voce mi s-a părut brusc familiară.

— Un mesaj radio.

Bărbatul cu părul cărunt s-a îndepărtat un moment şi apoi a revenit.

— Fără îndoială că te interesează să afli că preşedintele Nasser tocmai a dispărut, domnule Morgan, şi, ca un om inteligent ce eşti, nu vei rata ocazia să evaluezi consecinţele politice ale acestui eveniment. Petrolul din Orientul Mijlociu...

— De ce vrei ca toate acestea să mă privească în mod deosebit pe mine?

— Ajunge cu joaca, domnule Morgan. Cunoaştem povestea cu amnezia, dar trucul e prea simplu, nu crezi? Gândeşte-te mai bine că eu am posibilitatea fie să te ajut, fie să te ucid. Căci Mâna Neagră vrea să pună mâna pe tine de când te-ai băgat în traficul ei de droguri, poliţiei libaneze i-ar place să-ţi pună unele întrebări despre moartea Monei Ambrose sau despre urmele compromiţătoare pe care le-ai lăsat şi care te incriminează, iar China comunistă se interesează de informaţiile pe care le deţii în legătură cu piaţa petrolieră din Orientul Mijlociu.

— Prima noutate.

— Nu te juca cu răbdarea mea, Morgan. Mă străduiesc să-ţi explic de ce avem interesul să ne înţelegem. Sadek ne-a înşelat: a jucat pe toate feţele ca să-şi salveze banii şi pielea. Eu însumi, în loc de portofoliul de ministru la care eram îndreptăţit să sper într-un guvern remaniat, am scăpat ca prin urechile acului de moarte, iar drept mulţumire pentru serviciile mele, am fost exilat.

— Ai spus mai devreme că mă poţi ajuta. Ce înţelegi prin asta?

— Întâmplarea face, domnule Morgan, să ai în posesie un milion de dolari. Să nu negi, ştiu foarte bine asta. Clavel ţi-a propus o sută de mii de dolari ca să depui aceşti bani într-o bancă elveţiană...

M-am uitat la Ingrid. Iată, în sfârşit, explicaţia călătoriei la Zürich!...

— Or, eu vreau acest milion de dolari şi îţi ofer un comision de două sute de mii de dolari, şi în plus ceva mult mai preţios...

— Adică?

— Viaţa voastră.

Târgul era clar, dar avalanşa de detalii pe care Majied tocmai mi le dăduse a provocat un vârtej care a dus la o furtună. Care era, deci, slujba mea obişnuită, ca să devin astfel ţinta răzbunării tuturor? Majied a luat în mod sigur tăcerea mea drept o tactică, căci s-a înfuriat.

— Gata, Morgan! Să nu pretinzi că n-ai avut niciodată aceşti bani, pentru că eram de faţă când au fost cusuţi în căptuşeala impermeabilului şi...

— Dar am fost atacat pe o străduţă, la Atena.

— Imbecilule! Eu sunt cel care te-am atacat. Numai că banii nu mai erau în căptuşeala impermeabilului, căci fuseseşi destul de şiret ca să-i înlocuieşti cu mici pachete de hârtie. Dar aceşti bani, ştiu că îi ai, i-am văzut cu ochii mei cusuţi în impermeabil!

— Îmi amintesc destul de bine de micile teancuri de hârtie de pe străduţă...

— Atunci ar trebui să-ţi aminteşti şi unde sunt banii, nu?

Tonul lui avea o suavitate falsă.

— Nu, nu ştiu.

— Ajunge, Morgan! a strigat el.

Îşi ieşise din fire. A făcut semn la doi bărbaţi, care m-au dus spre spatele iahtului. Un altul ni se alătură foarte curând,

ţinând în mâini un fel de corset, din curele de piele şi de pânză, cu catarame de metal. Mi l-au ajustat pe torace, aproape ca pe o paraşută. În faţă, era fixată o enormă cataramă de oţel.

„Doamne, mă gândeam eu, începe din nou distracţia!"

— Pentru ultima dată, Morgan, unde sunt banii? întrebă Majied.

— Du-te la naiba! am strigat eu cu o violenţă care m-a uimit şi pe mine.

La semnul lui Majied, bărbaţii au trecut o frânghie prin catarama de oţel, au înnodat-o şi au înălţat celălalt capăt pe un scripete, m-au ridicat deasupra punţii şi apoi m-au coborât în mare, în mijlocul vârtejului furios şi zgomotos creat de elice.

Vasul, care la început mergea cu aproape patru noduri, avea acum cincisprezece. La această viteză, presiunea apei era foarte puternică şi, în ciuda eforturilor mele, înghiţeam din ce în ce mai multă apă sărată. La un moment dat, am simţit că mă ridică, şi am aterizat pe punte. Când am putut să deschid ochii, am văzut-o în faţa mea pe Ingrid, legată de un scaun, cu ochii roşii de lacrimi, iar lângă ea se afla Majied, al cărui obraz avea o enormă zgârietură.

— Ţi-a ajuns, Morgan?

Stăteam nemişcat, cu respiraţia tăiată, aproape mort, incapabil să vorbesc.

— Acum, contiună Majied, sunt sigur că ştii unde sunt banii...

Uşor, am mişcat capul de la stânga la dreapta.

Imediat după aceea, atârnam din nou deasupra punţii, apoi am fost aruncat în apa furioasă: viteza vasului crescuse, avea cam douăzeci şi cinci de noduri. Mi s-a părut că a continuat să crească, întrucât cămaşa mi s-a desfăcut, apoi şi pantalonii. Nu ştiu cât timp a durat supliciul. Ştiu numai că, atunci când am fost readus pe punte, orbit, gol şi abia respirând, Ingrid

ţipa şi îl implora pe Majied să se oprească. Nu am mai auzit nimic altceva , căci am leşinat.

*

* *

Când mi-am revenit, eram întins pe un pat de campanie, undeva în cală, având pe mine o cuvertură, a cărei stofă groasă îmi părea că îmi muşca din piele. Ingrid era acolo, aplecată deasupra mea. Un moment, am crezut că visez.

— Unde... suntem?

— Majied ne-a închis în această cabină.

— De ce nu m-a omorât?

— Este convins că banii sunt încă la tine.

Aşadar, Majied nu renunţase. Ce gen de „agrement" ne mai pregătea? Mi-am lăsat capul să cadă pe pernă şi am privit tavanul cu o privire absentă.

Brusc, am fost intrigat de o sârmă care cobora pe tot peretele, până sub patul meu de campanie, unde eram întins. I-am făcut semn lui Ingrid, cu un deget la gură, şi i-am spus să privească sub pat. Bănuielile mele erau justificate: cabina era dotată cu un dispozitiv care îi permitea lui Majied să ne audă conversaţiile.

Tot cu voce joasă, am căzut de acord cu Ingrid asupra unui mic scenariu, care se derulă astfel:

— Dragă, dacă ai ştii cât de slăbit mă simt.

— Odihneşte-te. Nu mai vorbi.

— Îţi promit, dar înainte vreau să-ţi spun că, dacă vom scăpa de aici, tu şi eu nu vom duce lipsă de nimic pentru tot restul vieţii.

— Ce vrei să spui? Mă ceri în căsătorie, Jim?

— Mai mult, dragă. Cu un milion de dolari vom...

— Jim! Ştii, deci, unde se află banii?

— Se află în seiful casei mele din Hydra. Un seif blindat, al cărui cifru numai eu îl ştiu.

— Jim, n-ar fi trebuit să-mi spui aceste lucruri. Acum mi-e frică...

Uşa cabinei s-a deschis brusc şi a intrat Majied.

— Ai şi motive să-ţi fie frică, domnişoară Hoffman, căci în mod sigur nu ai rezistenţa fizică a prietenului tău. Iar dacă nu se arată înţelegător cu mine, nici eu nu voi putea să fiu cu tine. Înţelegi, nu-i aşa?

— Ameninţările tale sunt inutile, Majied. Mai bine spune-mi ce vrei.

— Vreau să mă urmezi până în insula Hydra şi să-mi dai cifrul seifului. Îl voi deschide în faţa ta şi, dacă ai minţit, vă voi ucide pe amândoi.

— Perfect! am exclamat eu, în timp ce el se îndrepta spre ieşire. Dar spune-mi încă un lucru, Majied. Mi-ai vorbit de moartea Monei Ambrose. De ce crezi că a fost ucisă?

— Pentru că era prea legată de tine. S-a considerat, în mod greşit, că la ea se afla milionul de dolari.

— Deci tu ai omorât-o?

— Da.

CAPITOLUL XX

Majied a aruncat ancora la aproape o sută de metri de mal. După ce mi-a dat îmbrăcăminte uscată, mi-a spus că Ingrid îl va însoți până în casă, ca să-i arate unde se află seiful, dar că vom aştepta noaptea ca să părăsim vasul.

Aerul era rece şi ceața a apărut înainte de apusul soarelui, lucru pe care Majied îl considera o şansă nesperată.

— Putem să intrăm în casă, să luăm banii şi să plecăm fără să trezim vreo bănuială, cu condiția ca , bineînțeles, să fi spus adevărul, Morgan.

— Crezi că aş mințI, ştiind că e în joc salvarea lui Ingrid şi că ai ucis deja doi dintre prietenii mei?

— Ai face o greşeală imensă, a răspuns el.

Apoi, după o scurtă tăcere, a adăugat:

— O greşeală care ar fi ultima, Morgan.

Apoi ieşi.

Dacă aş fi fost tentat să cred că glumeşte, expresia feței lui m-ar fi convins că mă înşelam.

Un alt iaht, de două ori mai mare ca cel al lui Majied, aruncase ancora la numai câteva sute de metri de noi. Dar, făcând un zgomot asemănător, am avut impresia că Majied şi oamenii lui nu şi-au dat seama.

Am simțit că nervozitatea punea stăpânire pe Ingrid şi că ardea de nerăbdare să-mi ceară explicații despre minciunile

pe care i le servisem lui Majied în legătură cu banii şi cu seiful. Dar a trebuit să renunţăm la conversaţie, pentru că riscam să fim auziţi. Am avut atunci o idee:

— Ai vreo agrafă de păr?

— Nu, de ce?

Am vorbit foarte încet, cât mai departe posibil de microfoane.

— Dar un ac de siguranţă?

Avea unul. M-am aşezat sub patul de campanie.

— Ce faci acolo, Jim? a întrebat ea.

— Nu mai e cazul să vorbeşti în şoaptă, i-am răspuns eu. Am scos din funcţiune microfonul. Acum vor auzi decât paraziţi.

— Nu vor avea bănuieli?

— Nu, îşi vor zice că un alt vapor tocmai s-a apropiat de ei şi că sunt interferenţe.

Mi-am lipit urechea de uşă: nu se auzea nici un zgomot.

— Cred că şi paza a plecat...

— De ce ai minţit în privinţa banilor?

— Trebuia, altfel ne-ar fi omorât, sau ai fi suportat şi tu acelaşi tratament ca şi mine.

— Crezi că are intenţia să respecte acordul încheiat cu tine?

— N-am crezut asta nici un moment. Interesul lui e să ne omoare oricum. Incerc să-l păcălesc cât se poate de mult, cu speranţa de a găsi un mijloc...

— Ce se va întâmpla când ne vom duce la tine acasă?

— Nimic, cel puţin cât timp lumina nu va fi aprinsă.

— Lumina.

— Da... sst! Vin!

M-am aruncat sub pat, ca să scot acul care bruia microfonul. Am ţâşnit în momentul în care uşa se deschidea

şi intra Majjed împreună cu unul dintre oamenii lui. Acesta, foarte tânăr, avea în mână o carabină. Cartuşiere şi un revolver automat de calibru 45 în toc.

— Ei bine, spuse el, a sosit clipa debarcării.

Ne-a urcat pe punte şi apoi am coborât pe o scară de frânghie într-o şalupă, în timp ce complicele său ne ţinea la respect cu carabina îndreptată spre noi. Când a venit rândul lui să coboare în şalupă, i-a dat arma lui Majied. În acest moment, aş fi putut să-l împing în mare şi să sar pe marinar. Dar cei doi bărbaţi rămaşi la bord ar fi putut veni în grabă în şalupă, ca să ne pună la punct. Trebuia, deci, să aştept un prilej mai bun.

În timp ce ambarcaţiunea noastră se apropia de mal, am scrutat ceaţa, ca să vedem mai bine iahtul care îşi aruncase ancora lângă noi. Dacă nu cumva greşeam – improbabil –, iahtul naviga sub pavilionul Republicii Populare Chineze: un drapel roşu, cu mari stele galbene şi patru stele mai mici, dispuse în semilună în colţul din stânga sus.

Majied, în mod ciudat orbit din cauza banilor, nici măcar nu se uitase în acea direcţie.

Barca a acostat la mal şi am ajutat-o pe Ingrid să coboare pe pământ. Imediat după aceea, am intrat pe cărarea lungă de pe flancul colinei care ducea spre casa mea.

Mai întâi mascată de vegetaţia densă, aceasta ne-a apărut când eram la jumătatea înălţimii. Din păcate, toate luminile erau stinse. Speram că cel puţin curentul nu fusese întrerupt: era ultima mea şansă.

Am ajuns, în sfârşit, la uşa de la intrare: era evident că Grace şi Constantin nu erau acolo

— Deschide uşa! a ordonat Majied.

— Nu e niciodată închisă, am răspuns, apăsând pe clanţă.

— Intraţi primii, spuse el.

Am trecut, deci, pragul cu Ingrid şi m-am îndreptat spre comutator.

— Ce faci? Opreşte-te! strigă Majied atât de tare, încât m-a făcut să tresar.

— Aprindeam lumina din antreu...

— Nu avem nevoie de alte lumini, în afară de lanternele noastre, spuse el.

Îşi aprinseră lanternele.

— Unde se află seiful?

— În birou.

I-am condus până în camera în care biblioteca era înţesată cu cărţi.

— Ce faci? întrebă din nou Majied.

— Voi ridica acest raft care ascunde uşa seifului.

— O voi face chiar eu, arată-mi dispozitivul.

M-am aplecat. Urmându-mi indicaţiile, Majied a făcut să alunece cartea falsă şi biblioteca se deschise, lăsând să se vadă uşa seifului, prompt luminată de fasciculele convergente ale lanternelor.

— Spune-mi cifrul! strigă Majied, care nu se mai putea controla.

— Vrei să-l deschid eu?

— Îţi baţi joc de mine? Ştiu că cea mai mare parte a oamenilor deţin arme de mic calibru în seiful lor. Mă decepţionezi, Morgan. Te credeam mai inteligent ca să nu-ţi subestimezi adversarul. Hai, dă-mi cifrul, îl voi deschide eu însumi.

— Fie. Cifrul e 25-13-0-8.

Majied a început să-l deschidă. Transpiram tot. Cum să fac să mă asigur că nu era oprit curentul?

— Fii cu ochii pe el, spuse Majied compatriotului său. Dacă mişcă, omoară-i, şi pe el, şi pe fată.

S-a concentrat din nou asupra cifrului care trebuia să-i aducă un milion de dolari.

— Aşteaptă! am strigat eu.

Majied s-a întors brusc, scoţându-şi revolverul din toc, în timp ce marinarul îşi încărca arma.

— Ce este, Morgan? Nu face pe şmecherul, te-am avertizat, sau vrei să te omor aici?

— Nu fac pe şmecherul. Tocmai mi-am amintit că cifrul seifului funcţionează numai electric. Dacă servitorii au oprit contorul, nu se va deschide...

— Îl vom arunca în aer, replică el.

— La ce bun să atragem atenţia întregului sat printr-o explozie? Lasă-mă numai să răsucesc un buton, ca să văd dacă contorul este alimentat. Contorul este la subsol...

Am răsucit butonul: nimic.

— Te conduc la subsol. Acest bărbat va avea grijă de domnişoara Hoffman. Dacă se întâmplă ceva anormal, împuşc-o, îi spuse el marinarului, care nu avea mai mult de douăzeci şi unu de ani şi care părea puţin speriat.

L-am condus până la subsol. Contorul era închis. Am apăsat pe buton şi imediat toate luminile casei se aprinseră.

— Urcă! Mai repede! strigă el.

Începu din nou să formeze combinaţia seifului. Toate privirile erau îndreptate spre el şi am profitat de acest lucru ca să mă apropii cât mai mult de marinar.

Uşor, cu grijă, Majied formă primele trei cifre. În clipa în care trebuia s-o facă pe ultima, s-a întors un moment către noi şi şi-a şters mâinile umede pe pantaloni. Apoi a format ultima cifră.

Când acul a marcat-o şi pe aceasta, Majied s-a încordat brusc şi a început să se zgâlţâie din cap până în picioare. Tânărul marinar îl privea stupefiat, cu gura deschisă. Înainte

să-şi dea seama că cinci mii de volţi treceau prin corpul şefului său, i-am smuls arma din mână. A încercat să scoată revolverul, dar nu a avut timp să-şi deschidă tocul din piele: lovitura cu patul puştii, pe care i-am aplicat-o în maxilar, l-a făcut să cadă în genunchi, apoi s-a prăbuşit inert.

— Ce i s-a întâmplat lui Majied? întrebă Ingrid.

— Când este formată o anumită cifră, cifrul primeşte un curent de cinci mii de volţi. Am instalat acest dispozitiv acum trei ani, pentru a pune la adăpost documentele internaţionale ultrasecrete a căror responsabilitate o aveam.

— E mort? a întrebat ea.

— Bineînţeles!

— Ce vom face cu marinarul, Jim?

— Nu avem nici un motiv să-l omorâm pe acest puştan care va spăla putina imediat ce îl vom lăsa să plece. Ar fi mai bine să-l legăm şi să-i punem căluş la gură. Când vom părăsi casa, voi telefona la poliţie ca să vină să-i dea drumul şi să ridice cadavrul.

— Te-ai gândit la un mijloc de a ajunge la Zürich?

— Da: vasul lui Majied! Ne datorează un vapor şi cred că al lui ne va permite o călătorie foarte confortabilă... cu condiţia să scăpăm de cei doi paznici care încă sunt la bord.

— Crezi că va fi uşor?

— Destul de uşor dacă îi vom lua prin surprindere.

Am aruncat o privire pe fereastră. În ceaţa care acoperea încă ţărmul, abia am zărit luminile vasului lui Majied şi cele ale misteriosului iaht ancorat lângă el. Acel vapor mă neliniştea: niciodată un „chinez" nu ancorase în insula Hydra şi, mai mult ca sigur, nu se afla aici întâmplător.

I-am dat puşca marinarului lui Ingrid şi eu am luat revolverul de calibru 45.

— Fii cu ochii pe el. Dacă îşi revine, ceea ce m-ar mira, ţine-l la respect. Dacă îţi face probleme, ucide-l.

Ea a făcut ochii mari, neîncrezătoare.

— Ce este? N-ai omorât niciodată pe nimeni?

Ea a făcut semn că *nu*.

— E foarte simplu, e suficient să apeşi pe trăgaci.

Am lăsat-o câteva minute şi m-am întors cu două costume de înot din cauciuc negru, frânghie şi un căluş pentru prietenul nostru pe care l-am târât în dormitor.

— Pune acest costum: în această noapte fără lună, ceaţa ne va permite să trecem total neobservaţi. Voi ajunge la iaht înotând. Tu mă vei aştepta pe plajă. Dacă totul merge bine, după cum sper, te voi anunţa prin patru semnale consecutive, şi atunci vei veni şi tu imediat.

Ajuns pe plajă, am remarcat că al doilea iaht dispăruse: se afundase în ceaţă.

Mi-am strecurat arma de calibru 45 în combinezon, pe care l-am închis cu fermoarul, şi am sărutat-o pe Ingrid pe obraz.

— Şi mai ales să nu te mişti până când nu vei vedea cele patru semnale luminoase.

— Am înţeles. Să fii atent, dragule! spuse ea, strângându-mă în braţe.

Fără zgomot, am plonjat şi am înotat sub apă până la vas, ieşind la suprafaţă doar ca să respir. Ajuns la iaht, m-am urcat atent pe punte. Era pustie, doar jos se zărea o lumină. Probabil că acolo se aflau cei doi marinari. Mi-am deschis combinezonul, am luat revolverul şi am coborât.

M-am oprit un moment apoi, hotărât să-i iau prin surprindere, am împins brusc uşa şi am intrat înăuntru. Erau şase chinezi în jurul unei mese.

— Cred că am greşit uşa, scuzaţi-mă!

Dar un bărbat înarmat a sărit în spatele meu, împiedicându-mă să dau înapoi.

— N-ai greşit, domnule Morgan. Te aşteptam. Pune, deci, revolverul pe masă şi stai jos.

Am crezut că visez. Patru dintre ei purtau uniforma armatei chineze. Cel care îmi vorbise era general.

Nu aveam de ales şi m-am aşezat pe scaunul liber, care părea că fusese pregătit pentru mine.

— Ai simţul umorului, domnule Morgan, şi regret nespus că Ling nu mai trăieşte ca să-l aprecieze.

Cu un surâs mecanic, care sublinia impasibilitatea celorlalţi, a adăugat:

— Să trecem la lucruri serioase. Ştii ce vrem noi... Filmul...

— Am amnezie... am început eu.

— Ştim, m-a întrerupt generalul. Şi, contrar poliţiei greceşti, noi te credem. Dar avem anumite talente în materie de psihologie şi vom şti să-ţi smulgem secretul, oricât de adânc ar fi el ascuns în subconştientul tău. Vom aştepta cât timp va fi nevoie, domnule Morgan, răbdarea este punctul nostru forte.

Avea un magnetism în voce, iar camera plină de fum mirosea a opiu. Mă sufocam în combinezonul meu de cauciuc.

— Răbdarea o veţi găsi în operele noastre de artă. Cunoşti arta chineză, domnule Morgan?

Nu mi-a lăsat timp să răspund. Vocea lui lentă, confidenţială, monotonă mă fermeca, iar ochii mă fascinau.

— Pagodele noastre de sute de ani sunt învelite în ceramică, cu reliefuri bogat decorate. Naşterea sculpturii noastre este anterioară budismului şi...

Am încercat zadarnic să-mi desprind ochii de ai lui. Pe măsură ce vorbea, îmi simţeam capul îngreunându-se şi eram cuprins de o irezistibilă şi plăcută dorinţă de a dormi.

— Ceramica Sung se caracterizează prin delicata simplitate a decorației, prin frumusețea sa transparentă, prin frumusețea sa transparentă...

Îl priveam fix, încercând să deschid gura ca să-i spun: „Te-ai repetat, mi-am dat seama, știu ce vrei să faci, n-am să vă las...” Dar n-am putut să spun nici un cuvânt.

CAPITOLUL XXI

M-am trezit într-o celulă fără ferestre, cu o singură deschizătură în uşa de lemn. M-am repezit spre ea, dar nu am zărit decât un culoar strâmt, la capătul căruia două namile de chinezi îmbrăcaţi în uniformă, aşezaţi la o masă mică, discutau şi râdeau.

Cum ajunsesem aici? Brusc, mi-am adus aminte. Mi-am amintit de Majied, de iahtul său şi... Îmi aminteam tot! Întâlnirea mea în Hawaii cu Clavel, oferta sa de o sută de mii de dolari ca să recuperez un milion în Iordania, avioanele deturnate, Mona, săraca Mona, vasul *Veronica* şi Ingrid. Ingrid! Doamne! Unde era Ingrid? Ce i se întâmplase?

Am chemat gărzile.

— Ei! Voi de acolo! Vreau să-l văd pe general.

Unul dintre ei s-a apropiat şi mi-a răspuns în chineză:

— Nu vorbesc chineza. Vreau să-l văd pe general.

El a spus ceva celuilalt gardian, care a venit şi mi-a deschis uşa. În momentul în care voiam să avansez, m-a împins brutal spre peretele celulei. Celălalt a revenit cu un fel de supă – apă în care pluteau câteva grăunţe de orez – pe care a pus-o jos şi a închis uşa.

Eram atât de înfometat, încât m-am întrebat când mâncasem ultima dată. Aşezându-mă ca să-mi beau supa din castronaşul de lemn, am simţit dureri îngrozitoare la genunchi şi la mâini.

Nu aveam idee de timpul pe care îl petrecusem în această celulă. Totuşi, îmi aminteam totul... până în momentul în care mă întorsesem pe iahtul lui Majied. Am chemat din nou gărzile.

— Vreau să-l văd pe general.

Ei mi-au urlat ceva, tot în chineză. Am luat apoi castronaşul de lemn şi am început să bat cu el în uşă. Agasat, unul dintre ei a venit şi şi-a pus pistolul în spaţiul gol al uşii, adresându-mi ameninţări. M-am retras spre perete.

Au trecut ore, poate chiar zile. Nemaivăzând soarele, am pierdut noţiunea timpului. Avem impresia că sunt acolo de vreo două-trei zile. Cu toate acestea, aveam o barbă de cel puţin cincisprezece zile.

În sfârşit, am fost vizitat de general. Dar, când şi-a ridicat pălăria, am observat cu surprindere că părul său, pe care mi-l aminteam să fi fost foarte negru, era amestecat cu fire albe.

— Ei bine, Morgan, cum s-a întâmplat totul?

Nu l-am luat în seamă şi am întrebat:

— Unde sunt?

A părut surprins.

— Ţi s-a spus de mai multe ori că eşti în închisoarea Changsha.

— Changsha... în China?

— Bineînţeles. Sunt aici în vizită amicală, căci nu mai sunt însărcinat cu cazul tău. Am fost numit la Kumming de ceva timp şi, trecând pe aici, am aflat cu surprindere că eşti încă în detenţie...

— Cum? Ce vrei să spui? De cât timp sunt aici?

— Cred că e greu să-ţi păstrezi noţiunea timpului şi zilelor când eşti în închisoare...

— De cât timp sunt aici? am întrebat din nou.

— Şase ani, a răspuns el pe un ton aproape jenat.

Şase ani? Era posibil?

— Nu te cred! Ăsta e încă unul dintre şiretlicurile voastre.

— Îmi pare rău pentru tine, Morgan. Nu e nici o glumă, spuse el compătimitor. Acum cinci ani le-am adus la cunoştinţă superiorilor mei că nu ai nici o informaţie despre filmul care ne interesa la un moment dat. Nu m-au crezut, dar nu aşteaptă nici o dezvăluire din partea ta: nu eşti decât un spion care îşi execută perioada de detenţie...

— Care detenţie? Nu-mi amintesc să fi fost judecat...

— Nu a avut loc o judecată în sensul adevărat al cuvântului, dar ai fost considerat vinovat şi, ca atare, condamnat.

— Minţi! am strigat eu, ridicându-mă brusc.

Dar am fost oprit brusc de o durere puternică la genunchi, care m-a făcut să ţip.

— Văd că artrita tot te mai face să suferi, a spus generalul.

— Niciodată n-am avut artrită!

— Ba da, Morgan. Primele semne s-au manifestat în urmă cu trei ani. Probabil că de vină sunt frigul, umiditatea şi mâncarea...

— Nu mă las păcălit. Îmi amintesc acum tot ce s-a întâmplat, până în clipa când am fost adus aici.

— Atunci, poate că suferi de o a doua criză de amnezie: se pare că la tine asta e o boală care se repetă. E normal ca mintea ta să se apere de amintirile penibile din aceşti ultimi şase ani şi să le împingă în uitare.

— Generale, îţi pierzi timpul.

— În mod sigur, pentru că nu mai lucrez aici. Dar ţin să-ţi transmit toată admiraţia mea, Morgan, pentru forţa ta de caracter. Datorită ei ai rezistat la încercări care altora le-ar fi răpus viaţa sau le-ar fi luat minţile.

— Toate aceste lucruri sunt numai minciuni!

— Te-ai privit măcar o dată în oglindă în cursul acestor ultimi ani?

A băgat mâna în buzunar, a scos o oglindă şi mi-a întins-o.

— Priveşte-te, Morgan, şi spune-mi din nou că mint...

Ceea ce am văzut m-a făcut să încremenesc. Aveam părul complet alb. Faţa mea era plină de riduri.

— Ei bine, Morgan? Acum mă crezi?

M-am privit pentru a doua oară. După el, aveam patruzeci şi patru de ani. După mine, aveam treizeci şi opt, dar oglinda îmi dădea cincizeci.

— Nu-mi amintesc termenul condamnării mele. Cât timp trebuie să mai rămân în închisoare?

S-a uitat la mine fix, fără să spună nimic.

— Cât timp? am repetat eu.

— Păi... toată viaţa, a răspuns el. Cel mai penibil e faptul că ai fost condamnat de propria ta ţară.

— Ce vrei să spui?

— N-ai citit nici un ziar în ultimii doi ani? Autorităţile ţării tale, convinse că ai trădat vânzând microfilmul Republicii Populare Chineze, ţi-au retras cetăţenia americană. Toate ziarele au scris despre asta.

— Poţi să-mi prezinţi dovezi pentru ceea ce spui?

— Nimic mai uşor. Noul comandant al închisorii a ţinut la zi dosarul tău deschis de mine acum şase ani. Nimic nu lipseşte din el, nici chiar tăieturile din ziare, unde e comentată decăderea ta civică.

— Aş putea să le văd?

— Cred că noul comandant va accepta să mi le încredinţeze câteva ore... Mai am o săptămână de petrecut la Changsha, înainte să plec la Kumming. Voi reveni să te vizitez cu o zi înainte de plecare şi voi aduce cu mine aceste tăieturi din ziare.

— Mulţumesc, generale. Pot să te mai întreb un ultim lucru? Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu domnişoara Hoffman?

— Cum? Nici de acest lucru nu-ţi aminteşti?

I-am făcut semn că *nu*.

— Te-am informat chiar eu. Ar fi trebuit mai curând să-ți arăt un exemplar al ziarului *New York Times* ca să fii convins.

— Ei bine?

— S-a măritat cu prietenul tău, Jack Clavel. Au doi copii și trăiesc la Houston, în Texas.

Am rămas încremenit.

— Pe data viitoare, Morgan.

N-am mai avut forța să-i răspund. Am căzut pe patul de campanie într-o stare de buimăceală, în timp ce generalul chema garda, deschidea ușa și ieșea.

CAPITOLUL XXII

În celula mea era o căldură insuportabilă ziua şi frig noaptea. Singurătatea mă făcea să-mi pierd mințile. Mă plimbam în încăpere, numărându-mi paşii, încercam în zadar să dorm şi făceam cu greu câteva exerciții fizice.

Într-o zi, l-am întrebat pe gardian dacă vorbea engleza şi, spre uimirea mea, mi-a răspuns:

— Puțin.

— Cunoşti Changsha?

— Ah! Changsha! răspunse el, zâmbind, cu o voce nostalgică.

— Changsha se află la malul mării?

M-a privit fără să reacționeze. Am insistat:

— Changsha e lângă mare? Aproape de apă? Peşti la Changsha?

A înțeles.

— Nu! Nu! Changsha în munți, munți mari!

— Suntem la Changsha?

Văzând că e nepăsător, am arătat spre solul celulei.

— Aici Changsha?

Cu aerul brusc dezorientat, gardianul a bâiguit ceva în chineză şi a ieşit trântind uşa. Deci, Changsha era în munți.

Mai târziu, însetat din cauza căldurii umede, am chemat gărzile:

— Apă! Apă!

Nu m-au băgat în seamă. Am insistat mult timp, apoi m-am trântit în pat, cu ochii pe pereți. Am zărit picături de apă care curgeau din loc în loc. Îmi era atât de sete, încât mi-am luat castronaşul de lemn şi, cu răbdare, am strâns destulă apă ca să acopăr fundul vasului. Apoi am băut-o pe nerăsuflate.

Am avut o senzație cumplită: apa era SĂRATĂ.

Organismul meu epuizat a reacţionat brusc şi am început să mă rostogolesc pe jos, urlând de durere. Gardienii au venit în fugă.

Pe jumătate leşinat, am simțit că mă transportau pe culoar şi că m-au pus într-un pat cu cearşafuri curate.

Am adormit imediat, dar mi s-a părut că pentru puțin timp. Când m-am trezit, în fața mea era un doctor chinez, cu o seringă în mână. La încheietura brațelor, curgea o picătură de sânge.

— Ce fel de injecție mi-ai făcut? am întrebat eu.

— Un simplu sedativ, a răspuns el.

Capul mi-a căzut pe pernă. Am închis ochii.

— Ce sunt zgomotele astea? am întrebat eu apoi, căci mi se părea că aud țipete ciudate şi discordante. Aş fi jurat că sunt pescăruşi.

— Ce zgomote?

— Le-aud şi-acum. Cred că sunt pescăruşi. Nu auzi?

— Nu, deloc, răspunse el. Trebuie să fie efectul halucinator pe care probabil că-l produce această injecţie.

*

* *

După un sfert de oră, a intrat generalul.

— Ah, ai revenit, generale... Ai adus dosarul?

— Ți l-am promis, spuse el calm.

Nu mi-a dat mie dosarul. S-a limitat să-mi dea câteva articole. Mi-a întins mai întâi unul din *New York Times*, din

data de 3 noiembrie 1970, intitulat: „Dispariția unui negociator de contracte de la serviciul Departamentului de Stat". Un al doilea articol, scos din ziarul *Washington Post* din 21 noiembrie 1971, era intitulat: „Un agent guvernamental a trecut de partea Estului". Mi-am concentrat toată energia care îmi mai rămăsese ca să descifrez textul imprimat cu litere mici pe hârtia îngălbenită: „Din surse neoficiale, dar demne de încredere, am aflat că James Morgan, fost negociator de contracte la serviciul CIA, a trecut de partea Estului, când se afla în misiune și deținea documente ultrasecrete".

Generalul a luat tăieturile din ziar și mi-a întins o alta, unde se vedea poza lui Ingrid Hoffman și a lui Jack Clavel: „Domnișora Ingrid Hoffman se mărită cu domnul Jack Clavel Jr". Un alt articol, un alt titlu: „Nașterea unor gemeni în casa domnului și a doamnei Jack Clavel Jr".

Hârtia îmi alunecă din mâini; generalul s-a aplecat și a luat-o de jos.

— În ce zi suntem astăzi, generale?

— 4 iulie 1976.

— Ce ciudat!

— Ce e ciudat, Morgan?

— 4 iulie, ziua independenței Americii! Voi fi eliberat astăzi?

— Ești stupid, Morgan, spuse încet generalul. Era de ajuns să ne spui ceea ce voiam să știm, și te-am fi eliberat imediat. Numai că ești încăpățânat, Morgan. Și ce-ai câștigat din asta? Ai fost privat de drepturile civice de către autoritățile propriei tale țări și ai fost condamnat la exil...

Mi se părea că vocea lui vine de foarte departe.

Eram într-o stare de amorțeală. Generalul mi-a dat o palmă ca să-mi trezească atenția.

— Merită să-ți riști viața pentru o bucată de film? Îți amintești de microfilm, Morgan? L-ai scos din Iordania pentru CIA...

— Nu, lucrez pentru o firmă particulară.

— Faci o distincție amăgitoare, continuă cu o voce convingătoare de general. Știi bine că, într-o societate capitalistă, guvernul nu este decât un instrument în mâinile bogaților și puternicilor industriași care se servesc de acesta ca să devină și mai bogați, și mai puternici...

— Puțin mă interesează...

Aveam capul greu, abia mai puteam vorbi.

— Nu-i așa, Morgan, că ai ieșit din Iordania cu ceva ușor, bine ascuns...

— Da...

— Cum a fost ascuns, Morgan?

— Impermeabilul...

— Și unde este impermeabilul, Morgan?

— Casa... Hydra...

— Acum poți să dormi, Morgan. Nu mai am întrebări.

*

* *

Am dormit mult timp? Nu știu. Am fost trezit de doi gardieni care m-au escortat până la spălător. După ce m-am ras și am făcut un duș, mi-au dat un costum ciudat de culoare albă, după moda orientală, cu pantaloni largi și un fel de cămașă-haină presărată cu nasturi. Mi-au mai dat și sandale și, în loc să mă conducă la comandantul închisorii, după cum mă așteptam, m-au scos la lumină.

Soarele aproape că m-a orbit, și a trebuit să mă protejez de acea lumină strălucitoare. Imediat ce am putut privi în jurul meu, am observat că nu suntem într-un loc muntos, ci pe o mică insulă de câteva sute de metri lungime... Am privit în spatele meu „închisoarea": era singura clădire de pe insulă și semăna, cu structura ei modestă de lemn vopsit în alb, cu o vilă de vacanță...

— Acum, Morgan, o să ne conduci la casa ta. Urcă în ambarcaţiunea asta.

Era generalul îmbrăcat într-un costum civil de mătase albă, însoţit de şase soldaţi înarmaţi, dar şi ei îmbrăcaţi în civil.

— Unde suntem? am întrebat eu.

— La şase kilometri de Hydra.

— De cât timp sunt aici?

— O săptămână, răspunse el cu un zâmbet larg.

— Dar părul meu....

— E vopsit.

— Ziarele...

— False, ca de fapt totul. Înscenarea noastră a avut succes, fiindcă ai reuşit să ne dai amănunte. Acum pot să-ţi explic totul, pentru că o să te omorâm. Spun acest lucru cu regret, pentru că eşti un om de rară calitate.

Vasul ne-a lăsat pe plaja insulei Hydra. Am mai parcurs faleza până la casă, lucru ce îl mai făcusem şi cu Majied.

Casa era pustie. Nu se aflau acolo nici Grace, nici Constantin şi nici Ingrid.

— Acum, arată-mi unde este impermeabilul, spuse generalul.

— NU MIŞCAŢI! se auzi o voce printr-un megafon, ce părea să provină dinspre birou.

Chinezii traseră în acea direcţie, în timp ce eu, din instinct, m-am aruncat la pământ.

S-a declanşat o incredibilă salvă de focuri. Gloanţele păreau să ţâşnească din nenumărate arme şi din toate părţile, provocând un zgomot asurzitor.

Apoi s-a făcut linişte în camera invadată de mirosul înţepător al prafului de puşcă ars.

Am aruncat o privire de jur împrejur: generalul şi cei şase gardieni ai lui erau la pământ, morţi.

— Poți să te ridici acum, Jimmy! a spus vocea.

Jack Clavel a apărut apoi în uşă, având în mână o mitralieră ce încă scotea fum.

EPILOG

— Aşadar, Morgan, mergem la o „petrecere în pijama”? glumi Clavel, uitîndu-se la îmbrăcămintea mea ciudată.

— Tu, ticălosule, ai face mai bine să-mi dai câteva explicaţii, şi repede, dacă nu, mă voi duce la o înmormântare: a ta!

— Nu fi atât de ingrat, Jimmy. Tocmai te-am scutit de propriile tale funeralii, nu? Haide, aşează-te. Mă întorc imediat.

S-a întors cu impermeabilul. Cu o singură lovitură de cuţit, Clavel a tăiat căptuşeala, din care a scos un microfilm de aproape cincisprezece centimetri.

— Vezi tu, Jimmy, această bucată de celuloid conţine toate detaliile planului comunist de a pune mâna pe resursele petroliere ale lumii. Dacă nu l-am fi recuperat, economia Statelor Unite şi a ţărilor occidentale ar fi fost ameninţată.

— S-ar zice că ai lucrat pentru unchiul Sam.

— Foarte adevărat, dar cu mână liberă, ca să protejez interesele tatălui meu în ceea ce priveşte petrolul din Orientul Mijlociu.

— De ce dracu’ nu mi-ai spus asta de la început?

— Îmi pare rău, bătrâne. Eram în aceeaşi situaţie ca şi tine: primeam ordine şi trebuia să le urmez întocmai.

M-a servit cu o ţigară.

— Unde e Ingrid?

— Te aşteaptă la Zürich. Când te vei duce să o întâlneşti, treci pe la Banca Elveţiană. Vei găsi acolo un cont pe numele tău, cu o sută cincizeci de mii de dolari.

— Nu ne înţelesesem pentru suma de o sută de mii? De ce cincizeci de mii în plus?

— Meriţi o primă, nu?

— Într-adevăr, cred că da. Dar, spune-mi, Jack, faimosul milion nu a existat niciodată?

— Nu! spuse el cu un surâs larg. Dolarii pe care i-ai văzut aparţineau lui Sadek. Impermeabilul pe care Majied l-a văzut cusut a rămas acolo. Nici măcar Majied n-a ştiut că un alt impermeabil, burduşit cu hârtie, îl înlocuise pe primul.

— Atunci de ce se afla acest microfilm acolo?

— Din pură întâmplare, bătrâne. Palestinienii au deturnat singurul avion dintr-o mie care transporta, fără ca ei să ştie, un agent secret guvernamental, îmbrăcat cu acest impermeabil. La început, am crezut că lovitura a fost condusă de chinezi, ca să recupereze microfilmul. Dar nu... absolut deloc.

Am rămas tăcut. Clavel s-*a* uitat la mine şi mi-a spus atunci cu o voce caldă şi amicală:

— Bătrâne, va trebui să te refaci. Arăţi de parcă ai fi ieşit din groapă.

I-am explicat prin ce trecusem. A luat hotărârea să mă interneze câteva zile.

Şi aşa m-am trezit într-o dimineaţă în camera unui spital... la Atena. Dar, de data asta, ştiam unde sunt.

Îmi reveneam rapid, căci nu-mi pierdusem pofta de mâncare. Vizitele mi-au fost interzise timp de trei sau patru zile. Apoi, într-o după-amiază, fără ca cineva să se facă anunţat, am văzut uşa camerei cum se deschidea foarte uşor.

Încremenit de uimire, am văzut intrând o fată de aproape douăzeci de ani, care se îndrepta spre jaluzele şi le lăsa în jos, ca să mai atenueze lumina, dar nu de tot.

Apoi s-a apropiat de mine, cu un zâmbet ciudat, a deschis poşeta şi şi-a strecurat mâna în ea. Va scoate în mod sigur o armă de mic calibru, în timp ce eu stăteam acolo, complet dezarmat.... Dar nu. A scos o carte de vizită, pe care a pus-o pe noptieră, la care nici măcar nu m-am uitat, fiindcă acea fată superbă şi senzuală a început să-şi descheie nasturii. Dintr-o singură mişcare, rochia a căzut la pământ, iar ea a rămas goală. Nici un fel de lenjerie intimă nu-i ascundea corpul de brunetă, la fel de lucios şi de perfect ca şi faţa ei.

Am luat apoi cartea de vizită. Nu avea scrise decât trei cuvinte: „Cu prietenie, Jack". „Păi, mi-am zis eu, n-aveai nici o şansă să te superi pe un tip ca Clavel!"